

ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 2 ที่มีต่อ
การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ

สารนิพนธ์
ของ
นางระวีวรรณ อยู่สำราญ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกธุรกิจศึกษา
กันยายน 2545
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อ
การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ

บทคัดย่อ

ของ

นางระวีวรรณ อยู่สำราญ

19 พ.ย. 2545

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกธุรกิจศึกษา

กันยายน 2545

๕๑๕๒๕๖๒

ระวีวรรณ อยู่สำราญ. (2545). ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ. สารนิพนธ์
กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ : รองศาสตราจารย์ ดร. ชำรงค์ อุดมไพจิตรกุล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของ
นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนใน
โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ ในด้านหลักสูตร ด้านครูผู้สอน ด้านวิธีการสอน ด้าน
สื่อการเรียนการสอน และด้านการวัดผลและประเมินผล จำแนกตามเพศ สาขาวิชา และผล
สัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 2
จำนวน 190 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่า
ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่ม
ตัวอย่าง โดยใช้ t -test และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวค่า One way Analysis
of Vaviance

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนโดยรวมและทุกด้านอยู่ใน
ระดับปานกลาง
2. นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน โดยรวมและ
รายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
3. นักศึกษาที่มีสาขาต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน โดยรวมและ
รายด้านแตกต่างกันไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
4. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนโดยรวม
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนรายด้าน ด้านหลักสูตร ด้านครูผู้สอน ด้านวิธี
การสอน มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ด้านสื่อการเรียนการสอนแตกต่าง
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 และด้านการวัดผลและประเมินผลแตกต่างกันอย่างมีนัย
สำคัญทางสถิติระดับ .05

OPINIONS OF SECOND YEAR VOCATIONAL CERTIFICATE LEVEL STUDENT
TOWARDS INSTRUCTIONAL AFFAIRS IN THE PETCHABURI COMMERCIAL
BUSINESS ADMINISTRATION SCHOOL

AN ABSTRACT

BY

MRS. RAVEEWARN YOUSUMRUANG

Presented in partial fulfillment of the requirement
for the Master of Education degree in Business Education
at Srinakharinwirot University

September 2002

②

Raveewarn Yousomran. (2002). *Opinions of secofd year vocation certifecate Level student towords intruotional affairs in the petchaburi commercial Business adminstration school*. Master Project, M.Ed. (Education).
Bangkok : Graduate School, Advisor : Assoc. Prof . Dr. Tumrong Udompijikul.

The objictives of this research were to study and compare various opinions of Second year Vocational Certificate Level Students Toword Instructional Affairs in the Petchaburi Commercial Business Administration School in terms of curriculum, the instructors, the teaching methods, the educational technology, and than Compared on vairous by sexes, major and grade point average.

The population were used for reseach; the second year vocational certifecate level students toword intruotional affairs 190 persons, the tools were used questionnaire, statistic were used frequency, percentage, mean and standard deviation, t – test and One way Analysis of vaviance.

The finding of the study were:

1. Opinions of vocational certifecate level Student towards intruotional tolal and individual aspect were on middle level.
2. Students by different sexes , had no statistical different opinions towards the instructional in total and individual aspect.
3. Students by major had no statistical different opinions towards the instructional in total and individual aspect.
4. Student by different grade point average had statistical different at .05 level towords the opions in total aspects. The considered in each aspect, there was no significant different in curriculum, the instructors and the teaching methods, but It was statistical significant different at .01 level in the educational technology, It was statistical significant different at .05 level in evaluation.

อาจารย์ที่ปรึกษา ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบได้
พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการ
ศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกธุรกิจศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

(รองศาสตราจารย์ ดร. ชำรงค์ อุดมไพจิตรกุล)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพีร์ ลิ้มไทย)

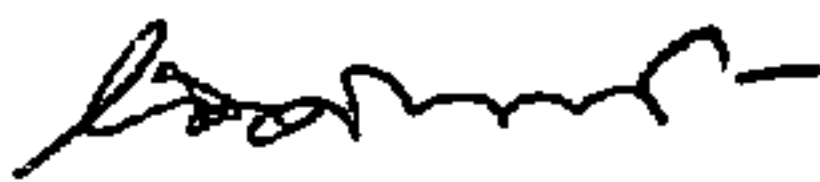
คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร. ชำรงค์ อุดมไพจิตรกุล)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพีร์ ลิ้มไทย)

.....กรรมการ
(อาจารย์ผจงศักดิ์ หมวดสง)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกธุรกิจศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีคณะสังคมศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์กวี วรกวิน)

วันที่ ๒๙ เดือน กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๕

ประกาศคุณภาพการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้โดยได้รับคำปรึกษาเป็นอย่างดี จากรองศาสตราจารย์ ดร.ธำรงค์ อุดมไพจิตรกุล ประธานควบคุมสารนิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพีร์ ลิ้มไทย ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และอาจารย์ผจงศักดิ์ หมวดสง คณะกรรมการสอบ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบของพระคุณนายจิรศักดิ์ ทรัพย์ล้อม อาจารย์สุนทรียา ขำเพชร และอาจารย์เพ็ญสุข ม่วงไหมทอง ได้กรุณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในการวิจัย แนะนำ ให้ข้อคิดเห็น และแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการสร้างแบบสอบถาม ซึ่งทำให้การวิจัยดำเนินไปด้วยดี

ขอขอบพระคุณอาจารย์สมาน สรรพคุณ ครูใหญ่โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ และอาจารย์อารี ศรีสม ผู้จัดการโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ ที่ให้การสนับสนุนอนุญาตให้เก็บข้อมูลจากนักศึกษา กลุ่มทดสอบเครื่องมือ และกลุ่มตัวอย่าง

ขอขอบคุณนักศึกษา ปวส. ชั้นปีที่ 2 สาขาการบัญชี การตลาด และคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ที่เป็นกลุ่มทดสอบเครื่องมือ และกลุ่มตัวอย่าง ทุกคนที่ให้ความร่วมมือตอบแบบสอบถาม

ขอขอบคุณ เพื่อนครู – อาจารย์ ในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารกิจทุกท่านที่ได้ช่วยเหลือ และให้คำแนะนำแก่ผู้วิจัยตลอดมา

สุดท้าย ผู้วิจัยขอมอบให้แก่ บิดา มารดา ญาติพี่น้อง ครู – อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่ได้ให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยในการศึกษาค้นคว้าตลอดมา

ระวีวรรณ อยู่สำราญ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	2
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	3
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า.....	6
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
ประวัติโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ.....	7
เอกสารเกี่ยวกับความคิดเห็น.....	11
เอกสารเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน.....	13
ด้านหลักสูตร.....	15
ด้านครูผู้สอน.....	19
ด้านวิธีการสอน.....	22
ด้านสื่อการเรียนการสอน.....	28
ด้านการวัดผลและการประเมินผล.....	32
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	36
งานวิจัยในประเทศ.....	36
งานวิจัยต่างประเทศ.....	39
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	41
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	41
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	41
ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ.....	42
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	43
การจัดกระทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล.....	43
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	45

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	48
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	48
	การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	48
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	49
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	64
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	64
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	64
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	64
	เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	65
	การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	65
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	65
	สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	66
	อภิปรายผล	68
	ข้อเสนอแนะ	73
	ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป.....	75
	บรรณานุกรม.....	76
	ภาคผนวก.....	82
	ภาคผนวก ก แบบสอบถาม.....	83
	ภาคผนวก ข รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย.....	90
	ภาคผนวก ค หนังสือขอความอนุเคราะห์.....	92
	ประวัติของผู้วิจัย.....	96

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา จำแนก ตามเพศ สาขาวิชาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	49
2	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัด การเรียนการสอน โดยรวมและรายด้าน.....	51
3	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการ จัดการเรียนการสอน ในด้านหลักสูตร โดยรวมและรายข้อ.....	52
4	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการ จัดการเรียนการสอน ด้านครูผู้สอน โดยรวมและรายข้อ.....	53
5	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการ จัดการเรียนการสอน ด้านวิธีการสอน โดยรวมและรายข้อ.....	54
6	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการ จัดการเรียนการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอน โดยรวมและรายข้อ.....	55
7	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการ จัดการเรียนการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล โดยรวมและรายข้อ	56
8	เปรียบเทียบ ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน จำแนกตามตัวแปร เพศ สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	57
9	เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน จำแนกตามสาขาวิชา โดยรวมและรายด้าน.....	58
10	เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษา ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยรวมและรายด้าน	59
11	การทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นของนักศึกษา ที่มีต่อการจัด การจัดการเรียน ด้านสื่อการเรียนการสอน จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียน.....	60

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง

หน้า

12	การทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	61
13	ข้อเสนอแนะจากแบบสอบถามปลายเปิดของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ.....	62

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในการพัฒนาประเทศให้ก้าวหน้าต่อไปนั้น สิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งที่จะนำมาพัฒนาประเทศคือการศึกษ การศึกษาเป็นกระบวนการในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพื่อให้ได้ประชากรที่มีคุณภาพอันจะเป็นกำลังในการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม การเมือง โรงเรียนในฐานะเป็นแหล่งผลิตกำลังที่สำคัญ ควรจัดการศึกษาโดยสร้างจิตสำนึกให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบต่องานของตนเองและสังคม รู้จักแก้ปัญหาและสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ ขึ้นมา ดังนั้นการจัดการศึกษาต้องให้สอดคล้องกับโลกยุคปัจจุบัน หลักสูตรจำเป็นต้องเน้นทางด้าน การนำเอาเทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้เป็นอุปกรณ์การเรียนการสอน ให้สอดคล้องกับแบบแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540 – 2544) ที่เน้นคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา โดยมีจุดมุ่งหมายให้คนทุกคนได้มีศักยภาพในการพัฒนาตนเอง ด้านสติปัญญา ทักษะ อารมณ์ สังคม และสุขภาพอนามัย ให้รู้จักตนเอง ครอบครัว มีความภูมิใจในชุมชนและท้องถิ่น (สิปปนนท์ เกตุทัต. 2538 : 23)

การจัดการเรียนการสอนนั้นมีความสำคัญต่อความสำเร็จของงานสอนและประสิทธิผลของผู้เรียน หากครูได้คำนึงถึงธรรมชาติและความต้องการของผู้เรียน ในด้านความรัก ความอบอุ่น ความเป็นอิสระ ตลอดจนความรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า ก็จะทำให้ผู้เรียนมีพลังในการพัฒนาความสามารถของตนเองให้ดีขึ้น ในการจัดการศึกษาด้านวิชาชีพนั้น กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการเป็นหน่วยงานหนึ่ง ที่มีหน้าที่จัดการศึกษาด้านวิชาชีพให้สอดคล้องกับความต้องการด้านเศรษฐกิจของท้องถิ่นและสังคมของประเทศ เพื่อสนองนโยบายของรัฐ การจัดการศึกษาของอาชีวศึกษามีวัตถุประสงค์ ที่จะพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ควบคู่วิชาชีพ (กรมอาชีวศึกษา. 2537 : 4) คือมีความรู้และทักษะในงานอาชีพเฉพาะสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ตามความสนใจ ความสามารถ และความพร้อมของแต่ละบุคคล เพื่อนำความรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพ ดังที่ บรรจง ชูสกุลชาติ (2530 : 15) ได้กล่าวว่า การอาชีวศึกษา คือ การศึกษาเพื่อการอาชีพ การศึกษาที่ฝึกฝนอบรมให้ประกอบสัมมาอาชีพเป็นการศึกษาที่ให้นักเรียนด้วยการกระทำจนเกิดความชำนาญและมีฝีมือ

โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ เป็นสถาบันการศึกษาเอกชนที่เปิดสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พ.ศ 2540 ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ซึ่งอยู่ในการกำกับดูแลของ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ โดยเปิดสอน 3 สาขา คือ สาขาการบัญชี สาขาการตลาดและสาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ใช้หลักสูตรของกรมอาชีวศึกษาทางโรงเรียนจัดการเรียนการสอนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ มีจุดมุ่งหมายที่จะผลิตนักศึกษาให้รู้จักคิด รู้จักทำ แก้ปัญหาได้ อบรมสั่งสอนให้มีคุณธรรม จริยธรรมและมีความรับผิดชอบต่อ

สังคม ดังนั้นครูผู้สอนจึงต้องเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการถ่ายทอดความรู้ให้ผู้เรียนได้เข้าใจและสามารถปฏิบัติได้จริง โดยครูผู้สอนจะต้องยึดถือหลักสูตรเป็นแนวทางในการจัดทำแผนการเรียนการสอน ซึ่งสังกัด อุทรานันท์ (2532 : 34) กล่าวว่าหลักสูตรเป็นประสบการณ์ทั้งหมดที่จัดให้กับผู้เรียนทั้งในและนอกห้องเรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีความรู้ ทักษะและเจตคติที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต ดังนั้นเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าตลาดแรงงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ครูผู้สอนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในด้านหลักสูตร ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านวิธีการสอนและด้านการวัดผลและประเมินผลให้เป็นอย่างดี จากสภาพความเป็นจริงครู ผู้สอนวิชาชีพบางท่านไม่ได้ศึกษาวิชาที่สอนมาโดยตรง ใช้เพียงประสบการณ์และการอบรมจึงขาดความรู้ ทักษะทางด้านการสอน จึงทำให้เกิดปัญหาในด้านการสอนและการถ่ายทอดความรู้แก่ผู้เรียน ทำให้การจัดการเรียนการสอนไม่เป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่สถานศึกษากำหนดไว้ นอกจากนี้ยังพบว่าในการจัดการเรียนการสอนนั้น ผู้เรียนไม่สนใจการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ดังนั้นผู้สอนควรมีการสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอน โดยครูผู้สอนเป็นผู้กระตุ้นให้เกิดบรรยากาศและผู้เรียนเป็นผู้ตอบสนอง บรรยากาศในห้องเรียนที่ส่งผลต่อการเรียนการสอนคือ บรรยากาศแบบประชาธิปไตย มีอิสระ ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกันนั้นครูผู้สอนจะต้องคำนึงถึงสถานภาพของผู้เรียน พื้นความรู้และวิชาเอกของแต่ละบุคคลด้วย เพื่อการเรียนการสอนจะได้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

จากสาเหตุดังกล่าว ผู้วิจัยจะทำการศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ ในด้านหลักสูตร ด้านครูผู้สอน ด้านวิธีการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านการวัดผลและการประเมินผล เพื่อจะได้นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขปัญหาและพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในด้านหลักสูตร ด้านครูผู้สอน ด้านวิธีการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอนและด้านการวัดผลและประเมินผล
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สาขาการบัญชี สาขาการตลาดและสาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ในด้านหลักสูตร ด้านครูผู้สอน ด้านวิธีการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอนและด้านการวัดผลและประเมินผล

3. เพื่อรวบรวมข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในด้านหลักสูตร ด้านครูผู้สอน ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านวิธีการสอนและด้านการวัดผลและประเมินผล

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ นำไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอน ในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ ให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้นและสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนในสังคมปัจจุบัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ขอบเขตของเนื้อหา

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มุ่งศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ ใน 5 ด้านคือ ด้านหลักสูตร ด้านครูผู้สอน ด้านวิธีการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านการวัดผลและประเมินผล

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ แบ่งเป็นสาขาการบัญชี สาขาการตลาด และสาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ จำนวนทั้งสิ้น 272 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 แบ่งเป็น สาขาการบัญชี สาขาการตลาด และสาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ซึ่งได้จากการสุ่มแบบแบ่งชั้นและสุ่มอย่างง่าย จำนวนประชากรทั้งหมด 272 คน โดยกำหนดสัดส่วน 70 เปอร์เซนต์ (เศษปัดเป็นจำนวนเต็ม) ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 190 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

3.1.1 เพศ

3.1.1.1 ชาย

3.1.1.2 หญิง

3.1.2 สาขาวิชา

3.1.2.1 สาขาการบัญชี

3.1.2.2 สาขาการตลาด

3.1.2.3 สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

3.1.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.1.3.1 ต่ำ (1.00 – 1.99)

3.1.3.2 ปานกลาง (2.00 – 2.99)

3.1.3.3 สูง (3.00 – 4.00)

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน รวม 5 ด้าน คือ

3.2.1 ด้านหลักสูตร

3.2.2 ด้านครูผู้สอน

3.2.3 ด้านวิธีการสอน

3.2.4 ด้านสื่อการเรียนการสอน

3.2.5 ด้านการวัดผลและการประเมินผล

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ความคิดเห็น** หมายถึง ระดับการแสดงออกถึงความรู้สึก ความเข้าใจ และการรับรู้ของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอน 5 ด้านคือ ด้านหลักสูตร ด้านครูผู้สอน ด้านวิธีการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านการวัดผลและการประเมินผล

2. **นักศึกษา** หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ 3 สาขา คือ สาขาการบัญชี สาขาการตลาด และสาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

3. **การจัดการเรียนการสอน** หมายถึง ปัจจัยและกระบวนการ ที่ทำให้การเรียนการสอน เป็นไปตามจุดมุ่งหมาย ซึ่งประกอบด้วยด้วย 5 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านครูผู้สอน ด้านวิธีการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านการวัดผลและการประเมินผล

3.1 **หลักสูตร** หมายถึง เนื้อหารายวิชา ความรู้ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร มีความเหมาะสมทันสมัยและยืดหยุ่นเหมาะสมกับสภาพปัจจุบัน อันจะก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ ทักษะ วิเคราะห์ แก้ปัญหา ซึ่งสามารถนำหลักสูตรไปใช้ในการประกอบอาชีพและดำรงชีวิตประจำวันได้

3.2 **ครูผู้สอน** หมายถึง ผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่สอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยมุ่งศึกษาพฤติกรรมการสอน มีความรู้ความสามารถ ใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมและจัดกิจกรรมที่หลากหลาย เปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็นและอธิบายเนื้อหาได้ชัดเจนมีการสร้าง

บรรยากาศกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิด แก้ปัญหาได้ ตลอดจนมีบุคลิกภาพที่เหมาะสม มีความรับผิดชอบและตรงต่อเวลา

3.3 **วิธีการสอน** หมายถึง วิธีการที่ครูใช้สอนหรือพฤติกรรมการสอนของครูที่ใช้ในระหว่างนักศึกษาเรียนรู้ การถ่ายทอดความรู้ ทักษะไปสู่นักศึกษา ใช้เทคนิคที่ส่งเสริมการเรียนรู้มีวิธีการสอนจากง่ายไปหายาก เน้นกระบวนการเรียนรู้ให้ผู้เรียนรู้จักคิด ค้นและแก้ปัญหาได้ ตลอดจนมีการใช้สื่อและจัดกิจกรรมงานกลุ่มได้เหมาะสมกับบทเรียน

3.4 **สื่อการเรียนการสอน** หมายถึง วัสดุอุปกรณ์และสื่อต่าง ๆ ที่พร้อมจะใช้ประโยชน์ได้เหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ เช่น วีดิโอ เครื่องฉายข้ามศีรษะ คอมพิวเตอร์ ฯลฯ ให้มีความสอดคล้องกับเนื้อหาวิชาและพอเพียงกับจำนวนนักศึกษา ซึ่งจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสุข ได้รับข้อมูล ความรู้ ความคิด ทักษะและมีประสบการณ์มากขึ้น

3.5 **การวัดผลและการประเมินผล** หมายถึง วิธีการวัดผลการศึกษาและวิธีการประเมินผลตลอดจนการดำเนินการต่าง ๆ ของผู้สอนเพื่อวัดระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ซึ่งการประเมินผลได้กำหนดมาตรฐานได้อย่างเหมาะสมชัดเจน ยุติธรรม ใช้การวัดผลและการประเมินผลผลหลายรูปแบบที่สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

4. **สาขาวิชา** หมายถึง ผู้เรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ใน 3 สาขา คือ สาขาการบัญชี สาขาการตลาด และสาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

5. **ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน** หมายถึง ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม คัดจากทุกรายวิชาของ ผลการสอบในระดับชั้นปวส. 2 เมื่อสิ้นภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 แบ่ง 3 ระดับคือ

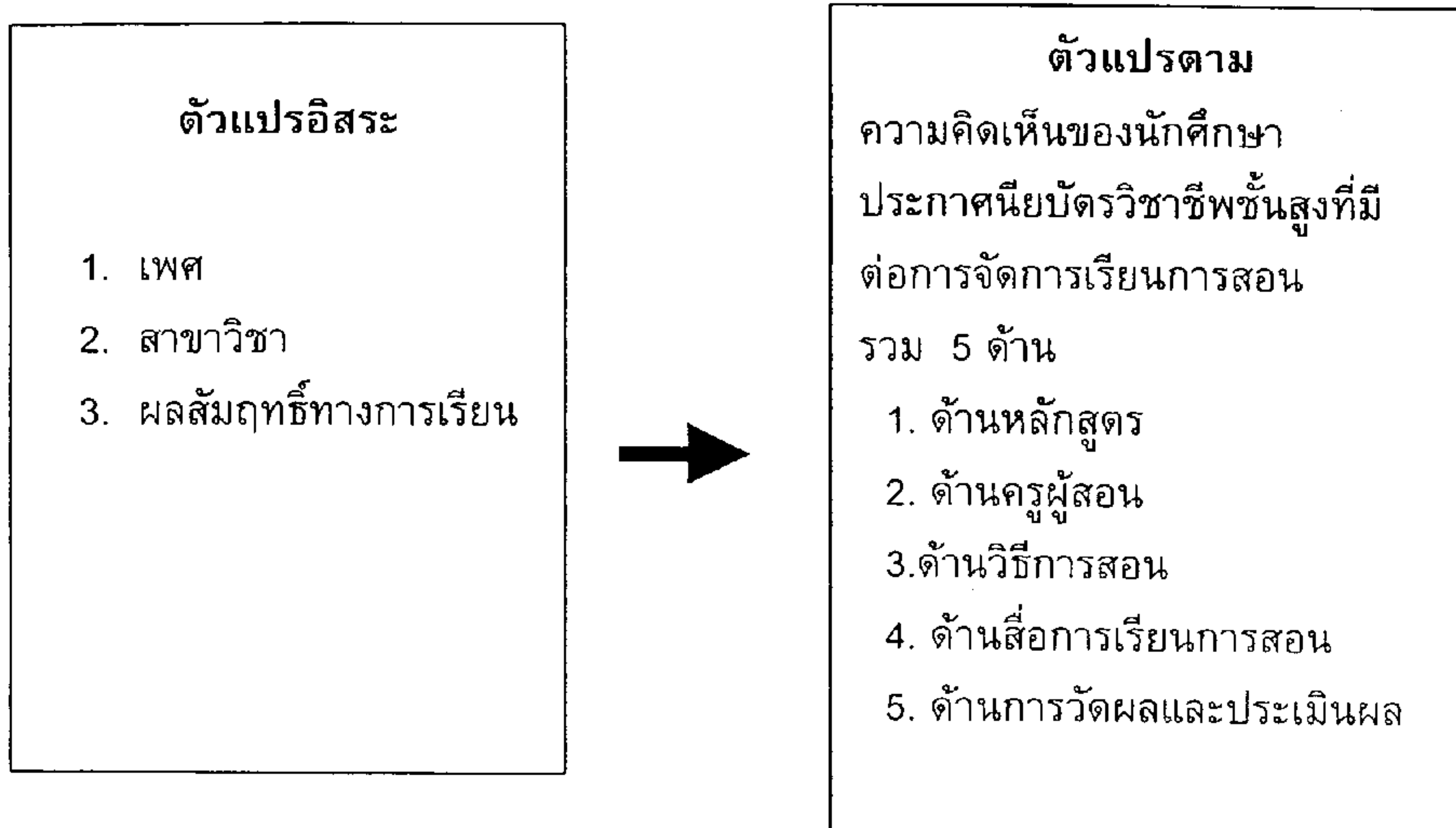
5.1 **ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ** หมายถึง นักศึกษาที่ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 1.00 – 1.99

5.2 **ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง** หมายถึง นักศึกษาที่มีผลการเรียนเฉลี่ยสะสม ตั้งแต่ 2.00 – 2.99

5.3 **ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง** หมายถึง นักศึกษาที่มีผลการเรียนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.00 – 4.00

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ที่
มีต่อการจัดการเรียนการสอน ในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนทั้ง 5 ด้านแตกต่างกัน
2. นักศึกษาที่ศึกษาในสาขาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนทั้ง 5 ด้านแตกต่างกัน
3. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนทั้ง 5 ด้านแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า ตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ประวัติโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ
2. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2540
3. เอกสารเกี่ยวกับความคิดเห็น
4. เอกสารเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ประวัติโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ

โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจตั้งอยู่เลขที่ 199/2 หมู่ 2 ตำบลธงชัย อำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (ส.ช.) กระทรวงศึกษาธิการ ได้รับอนุญาตจัดตั้ง เมื่อวันที่ 3 กันยายน 2541 มีการจัดการศึกษาใน ด้านอาชีพเฉพาะ ซึ่งในปัจจุบันเปิดทำการสอนใน 2 ระดับคือระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ประเภทวิชาพาณิชยกรรมสาขาวิชาพณิชยการ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ

ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) เปิดสอนโดยใช้หลักสูตรของกรมอาชีวศึกษา พุทธศักราช 2538 โดยรับนักเรียนที่จบในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3) หรือเทียบเท่าเข้าศึกษาต่อเปิดสอนใน 3 สาขาวิชาเอก คือ สาขาการบัญชี สาขาการขาย และสาขาคอมพิวเตอร์

ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) เปิดสอนโดยใช้หลักสูตรของกรมอาชีวศึกษา พุทธศักราช 2540 โดยรับนักเรียนที่จบในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และผู้ที่จบระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) หรือเทียบเท่าเข้าศึกษาต่อ เปิดสอนใน 3 สาขาวิชาเอก คือ สาขาวิชา การบัญชี สาขาการตลาดและสาขาวิชาการคอมพิวเตอร์ธุรกิจ (ธรรมนูญโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ. 2542 : 1)

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2540

หลักการ

1. เป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตและพัฒนาแรงงานระดับผู้ชำนาญการเฉพาะสาขาอาชีพตามความต้องการของตลาดแรงงาน ทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับประเทศ
2. เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนตามความถนัด ความสามารถ และความสนใจสามารถถ่ายโอนผลการเรียน เทียบความรู้และประสบการณ์จากแหล่งวิทยาการ สถานประกอบการและสถานประกอบอาชีพอิสระ
3. เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้สถานศึกษาจัดวิธีเรียนวิธีสอนหลากหลาย สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและท้องถิ่น
4. เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้สถานศึกษา ชุมชน ท้องถิ่น ทั้งภาครัฐ และภาคเอกชนมีส่วนร่วมพัฒนาหลักสูตรและการจัดการศึกษาเพื่อให้ตรงตามความต้องการ สอดคล้องกับสภาพชุมชนและท้องถิ่นนั้น

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้มีความรู้และทักษะในวิชาสามัญสำหรับเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิตการ ศึกษา ค้นคว้าเพิ่มเติมหรือศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ทนต่อการเปลี่ยนแปลง ทางด้านวิทยาการ และเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น
2. เพื่อให้มีทักษะในงานอาชีพระดับผู้ชำนาญการเฉพาะทาง สามารถนำไปประกอบ อาชีพและพัฒนางานอาชีพให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน
3. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ มีความมั่นใจและภาคภูมิใจในอาชีพ รักงาน รักหน่วยงาน สามารถทำงานเป็นหมู่คณะได้ดี
4. เพื่อให้เป็นผู้มีปัญญา มีนิสัยใฝ่รู้ ใฝ่เรียน มีความคิดสร้างสรรค์ มีความสามารถในการจัดการ การตัดสินใจและแก้ปัญหา รู้จักแสวงหาแนวทางใหม่ๆ มาพัฒนาตนเอง พัฒนา งาน
5. เพื่อให้มีบุคลิกภาพที่ดี มีมนุษยสัมพันธ์ มีคุณธรรม จริยธรรม ขยัน ซื่อสัตย์ มีวินัย มี สุขภาพกายใจสมบูรณ์แข็งแรง
6. เพื่อให้เป็นผู้มีพฤติกรรมทางสังคมที่ดี ทั้งในการทำงาน การอยู่ร่วมกัน มีความ รับผิดชอบต่อครอบครัว หน่วยงาน ท้องถิ่นและประเทศชาติ อุทิศตนเพื่อสังคม เข้าใจและเห็นคุณค่าของ ศิลปวัฒนธรรมไทย ภูมิปัญญาท้องถิ่น ตระหนักในปัญหาและความสำคัญของสิ่งแวดล้อม
7. เพื่อให้เห็นคุณค่าและดำรงไว้ซึ่งสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ปฏิบัติตน ในฐานะ พลเมืองดีตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

หลักเกณฑ์การใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2540

1. การเรียนการสอน

การเรียนการสอนตามหลักสูตรนี้ผู้เรียนสามารถลงทะเบียเรียนได้ทุกวิธีเรียนที่กำหนดและนำผลการเรียนแต่ละวิธีมาประเมินผลร่วมกันได้ สามารถโอนผลการเรียนและขอเทียบความรู้และประสบการณ์ได้ด้วย

2. เวลาเรียน

2.1 ในปีการศึกษาหนึ่ง ๆ ให้แบ่งภาคเรียนออกเป็น 2 ภาคเรียนปกติ ภาคเรียนละ 18 สัปดาห์ และสถานศึกษาอาจเปิดสอนภาคฤดูร้อนได้อีกตามที่สมควร โดยมีเวลาเรียนและจำนวนหน่วยกิตตามที่กำหนด

2.2 ในกรณีการเรียนให้สถานศึกษาเปิดทำการสอนสัปดาห์ละ 5 วัน วันละไม่เกิน 7 คาบเรียน คาบละ 50 นาที

2.3 เวลาเรียนตามปกติ สำหรับผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) หรือเทียบเท่า ในประเภทวิชาและสาขาวิชาที่กำหนด ประมาณ 2 ปี ส่วนผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าหรือหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขาวิชาอื่น ๆ จะใช้เวลาเรียนประมาณ 3 ปี ยกเว้นผู้ที่ได้เรียนรายวิชาปรับพื้นฐานวิชาชีพที่กำหนดไว้ในหลักสูตร มาก่อนแล้ว หรือผู้ที่ขอโอนผลการเรียน

3. หน่วยกิต

ให้มีจำนวนหน่วยกิต ตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 80 หน่วยกิต และไม่เกิน 110 หน่วยกิต การคิดหน่วยกิตถือเกณฑ์ดังนี้

3.1 รายวิชาภาคทฤษฎี 1 คาบเรียนต่อสัปดาห์ ตลอดภาคเรียนไม่น้อยกว่า 16 คาบเรียน มีค่า 18 คาบเรียน มีค่า 1 หน่วยกิต

3.2 รายวิชาภาคปฏิบัติ 2 – 3 คาบเรียนต่อสัปดาห์ ตลอดภาคเรียนไม่น้อยกว่า 32–48 คาบเรียน รวมกับเวลาของการวัดผล ไม่น้อยกว่า 36 – 54 คาบเรียน มีค่า 1 หน่วยกิต

3.3 การฝึกงานหรือการทำโครงการ หรือการทำโครงการวิชาชีพ ให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร มีค่า 4 หน่วยกิต

3.4 การฝึกอาชีพในระบบทวิภาคี ใช้เวลาฝึกไม่น้อยกว่า 72 ชั่วโมงมีค่า 1 หน่วยกิต

4. โครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2540

โครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2540 แบ่งเป็น 3 หมวดวิชา ต้องศึกษารายวิชาในหมวดวิชาต่าง ๆ ไม่น้อยกว่า 89 หน่วยกิต ดังโครงสร้างต่อไปนี้

4.1	หมวดวิชาพื้นฐาน		18 หน่วยกิต
4.2	หมวดวิชาชีพ	ไม่น้อยกว่า	61 หน่วยกิต
4.2.1	วิชาชีพพื้นฐาน	(12 หน่วยกิต)	
4.2.2	วิชาชีพเฉพาะ	(15 หน่วยกิต)	
4.2.3	วิชาชีพเลือก (ไม่น้อยกว่า 30 หน่วยกิต)		
4.2.4	ฝึกงาน / โครงการ		
	โครงการวิชาชีพ	(4 หน่วยกิต)	
4.3	หมวดวิชาเลือกเสรี	ไม่น้อยกว่า	10 หน่วยกิต
		รวมไม่น้อยกว่า	89 หน่วยกิต

จำนวนหน่วยกิตและรายวิชาของแต่ละหมวดวิชาตลอดหลักสูตร เป็นไปตามที่กำหนดไว้ใน โครงสร้างของแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชา

หมวดวิชาพื้นฐาน เป็นวิชาพื้นฐานทางสามัญที่ผู้ประกอบอาชีพทางบริหารธุรกิจทุกคนต้องเรียนรู้ นักศึกษาทุกสาขาวิชาทางบริหารธุรกิจจะต้องศึกษาไว้เป็นพื้นฐาน กำหนดไว้ 8 รายวิชา จำนวน 18 หน่วยกิต

หมวดวิชาชีพ ประกอบด้วย วิชาชีพบังคับและวิชาชีพเลือก

- วิชาชีพบังคับ นักศึกษาทุกคนจะต้องเรียนเหมือนกัน จำนวน 27 หน่วยกิต
- วิชาชีพเลือก เป็นรายวิชาชีพที่กำหนดให้ผู้เรียนเลือกเรียนตามความถนัด

เฉพาะสาขาวิชาใดวิชาหนึ่ง ในประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ซึ่งแต่ละสาขาได้กำหนดรายวิชาชีพเลือกไว้ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างเพียงพอในการที่จะนำออกไปใช้ประกอบอาชีพที่ถนัดอย่างแท้จริง โดยจะต้องเรียนจำนวน 30 หน่วยกิต

หมวดวิชาเลือกเสรี เป็นรายวิชาชีพ หรือวิชาพื้นฐานที่จะเสริมความรู้ ความสามารถให้กับ ผู้เรียนให้มีความสามารถเพิ่มขึ้น โดยเปิดโอกาสให้เลือกเรียนได้อย่างอิสระเสรีในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ทุกสาขา และในหมวดวิชาพื้นฐานทุกแผนการเรียน จำนวนรวมกันไม่น้อยกว่า 10 หน่วยกิต

5. ฝึกงาน / โครงการ / โครงการวิชาชีพ

5.1 ผู้เรียนทุกคนต้องผ่านการฝึกงานในแหล่งวิทยาการ สถานประกอบการ หรือสถานประกอบอาชีพอย่าง ไม่น้อย 350 ชั่วโมง ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแต่ละประเภทวิชา หรือทำ โครงการหรือโครงการวิชาชีพ กำหนด ให้มีค่า 4 หน่วยกิต

5.2 สถานศึกษาจะจัดให้เรียนฝึกงานในช่วงระยะเวลาใดก็ได้ ตามความเหมาะสมตั้งแต่ประกาศผลสอบภาคเรียนที่ 2 ของผู้เรียนเป็นต้นไป ถ้าสถานศึกษาจัดให้เรียนฝึกงานในภาคเรียนปกติ ให้เพิ่มเวลาเรียนต่อสัปดาห์ของรายวิชาเป็น 2 เท่าของภาคเรียนปกติ

5.3 สถานศึกษาดำเนินการให้ผู้เรียนที่ประสงค์จะทำโครงการหรือโครงการวิชาชีพทำในภาคเรียนที่ 4 การตัดสินผลการเรียนและการให้ระดับผลการเรียนปฏิบัติเช่นเดียวกับรายวิชาอื่น

6. เกณฑ์การเข้าเรียน

พื้นฐานความรู้

สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) หรือเทียบเท่า หรือสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือเทียบเท่า

ผู้เข้าเรียนที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในประเภทวิชาและสาขาวิชาที่กำหนด ต้องเรียนรายวิชาปรับพื้นฐานวิชาชีพให้ครบตามที่ระบุไว้ในหลักสูตรแต่ละประเภทวิชา และสาขาวิชา

การเรียนวิชาปรับพื้นฐานวิชาชีพ เป็นไปตามข้อกำหนดที่ระบุแต่ละสาขาวิชา

7. การประเมินผลการเรียน

เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียน ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2540

8. การสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร

8.1 สอบได้รายวิชาในหมวดวิชาพื้นฐาน. หมวดวิชาชีพและหมวดวิชาเลือกเสรีครบตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรของแต่ละประเภทวิชา

8.2 ได้จำนวนหน่วยกิตสะสมครบตามโครงสร้าง

8.3 ได้ค่าระดับคะแนนสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00

8.4 สำหรับนักศึกษาระบบทวิภาคี ต้องสอบผ่านมาตรฐานฝีมือ

9. การแก้ไขเปลี่ยนหลักสูตร

9.1 ปลัดกระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้มีอำนาจในการเพิ่มเติม แก้ไข หรือยกเลิกสาขาวิชา ประเภทวิชา หรือเปลี่ยนแปลงโครงสร้างหลักสูตร

9.2 อธิบดีกรมอาชีวศึกษาเป็นผู้มีอำนาจในการแก้ไข เพิ่มเติมเปลี่ยนแปลง หรือยกเลิกรายวิชา หรือคำอธิบายรายวิชา ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2540 เมื่อ มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงหลักสูตรตามข้อ 9.2 แล้ว ให้นำเสนอกระทรวงศึกษาธิการทราบ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็น

ความหมายของความคิดเห็น

ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกของแต่ละคน ในอันที่จะพิจารณาถึงข้อเท็จจริงอย่างใดอย่างหนึ่ง นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของความคิดเห็นไว้ดังนี้

สุชา จันทรเฒ และสุรางค์ จันทรเฒ (2520 : 104) กล่าวว่าเป็นการยากที่จะแยก ความ คิดเห็นและเจตคติออกจากกันได้โดยเด็ดขาด เพราะทั้งความคิดเห็นและเจตคติมีลักษณะ คล้ายคลึงกันแต่ลักษณะของความคิดเห็นไม่ลึกซึ้งเหมือนกับเจตคติ

จิตตินันท์ เดชะคุปต์ (2538 : 5) กล่าวว่าความหมายของความคิดเห็น (opinion) หมายถึงการแสดงออกถึงความเชื่อบางอย่าง เจตคติบางอย่าง และค่านิยมของบุคคลต่อสิ่งใด สิ่งหนึ่งซึ่งการกระทำอาจไม่สอดคล้องกับการแสดงออกทางความคิดเห็นต่อสิ่งนั้น

อุทัย หิรัญโต (2519 : 80 - 81) กล่าวว่าความคิดเห็นเป็นของของคนหลายระดับ คือ อย่างผิวเผิน อย่างลึกซึ้งก็มี สำหรับความคิดเห็นที่เป็นทัศนคตินั้นเป็นความคิดเห็นอย่างลึกซึ้ง และติดตัวไปเป็นเวลานานเป็นความคิดเห็นทั่ว ๆ ไปไม่เฉพาะอย่าง ซึ่งมีประจำตัวของ บุคคลทุกคน ความคิดเห็นที่ไม่ลึกซึ้งและเป็นความคิดเห็นเฉพาะอย่างและมีอยู่ในเวลาอันสั้น เรียกว่า Opinion เป็นความคิดเห็นประเภทหนึ่งที่ไม่ตั้งอยู่บนรากฐานของพยานหลักฐานที่เพียงพอแก่การพิสูจน์ มีความรู้แห่งอารมณ์น้อย และเกิดขึ้นได้ง่ายแต่ก็สลายตัวเร็ว

องค์ประกอบของความคิดเห็น

ไทรแอนดิส (Triandis. 1971 : 2 – 3) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความคิดเห็นไว้ว่า สามารถแบ่งออกได้ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านความรู้ ได้แก่ ความรู้ความคิดที่บุคคลมีต่อสิ่งเร้า ซึ่งอาจเป็น บุคคลหรือสภาวะการณ์ใด ๆ ความรู้ ความคิด ดังกล่าวจะเป็นส่วนกำหนดทิศทางของความคิด เห็นของบุคคล กล่าวคือ ถ้าบุคคลมีความรู้และการติดต่อกับสิ่งเร้าครบถ้วนแล้ว บุคคลจะมีความ เห็นต่อสิ่งเร้าในทางบวก

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก ได้แก่ อารมณ์ หรือความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งเร้าอย่าง ใดอย่างหนึ่ง ความรู้สึกดังกล่าวจะกำหนดทิศทางความเห็น คือถ้ามีความรู้สึกดี บุคคลก็จะมี ความเห็น ทางบวกต่อสิ่งนั้น แต่ถ้ามีความรู้สึกไม่ดีต่อสิ่งนั้น บุคคลก็จะมีความเห็นในทางลบ

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม ได้แก่ พฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกต่อสิ่งเร้าอย่าง ใดอย่างหนึ่ง พฤติกรรมดังกล่าวจะแสดงความคิดเห็นของบุคคล คือ ถ้าแสดงออกอย่างชัดเจน แสดงว่ามีความคิดเห็นเป็นบวกเป็นลบแน่นอน

ธีระพร อูวรรณโณ (2529 : 51 – 54) กล่าวว่า อิทธิพลที่มีต่อความเห็น มีดังนี้

1. อิทธิพลจากพ่อแม่ เป็นแหล่งที่มีอิทธิพลสูงสุด โดยเฉพาะในวัยเด็ก ซึ่งกำลังจะมีการพัฒนาทางด้านค่านิยม ความเชื่อ และความรู้สึกนึกคิดออกมา ในกรอบของครอบครัว ที่มีพ่อแม่ เป็นผู้ที่มีอำนาจให้คุณ เมื่อทำความดี และมีอำนาจให้โทษเมื่อทำสิ่งไม่ดี หรือสิ่งที่พ่อแม่ไม่เห็นด้วย

2. อิทธิพลจากกลุ่มต่าง ๆ ในสถานศึกษา เช่น ครูและเพื่อน มีอิทธิพลต่อความเห็น

3. อิทธิพลจากประสบการณ์ส่วนตัวนักจิตวิเคราะห์ เน้นเรื่องประสบการณ์ที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับความรุนแรง และกระทบกระเทือนใจบุคคลได้นาน

4. อิทธิพลจากสื่อมวลชนเช่น การโฆษณาประชาสัมพันธ์ต่างๆที่พยายามเปลี่ยนความเห็นของคนให้หันไปนิยมผลิตภัณฑ์ต่างๆ ที่ต้องเข้าไปจำหน่ายให้กับกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการ

จากความหมายข้างต้น สรุปได้ว่าความคิดเห็นหมายถึง การที่บุคคลได้รับสภาวะการณ์รอบตัวเข้าไป นำไปประมวลกับความรู้ที่มีอยู่ ซึ่งรวมอิทธิพลต่างๆ ที่มี เช่น พ่อ แม่ กลุ่มต่าง ๆ ในสถานศึกษา ประสบการณ์ส่วนตัว สื่อมวลชน ฯลฯ และแสดงพฤติกรรมออกมาในทางความคิดต่อสิ่งนั้น ซึ่งองค์ประกอบของความคิดเห็นจะประกอบด้วยความรู้ ความรู้สึกและพฤติกรรม

2. ความสำคัญของความคิดเห็น

การศึกษาความคิดเห็นเป็นการศึกษาความรู้สึกของบุคคล กลุ่มคน ที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งแต่ละคนจะแสดงความเชื่อและความรู้สึกใดๆ ออกมาโดยการพูด การเขียน เป็นต้น ความคิดเห็นจะเป็นประโยชน์ต่อการบริหารงาน การกำหนดนโยบาย แผนงานโครงการต่าง ๆ หรือการเปลี่ยนแปลง ระบบงาน รวมทั้งการฝึกหัดทำงานด้วย เพราะจะทำให้แนวทางการดำเนินงานต่าง ๆ บรรลุเป็นไปตามวัตถุประสงค์ด้วยความเรียบร้อย และเป็นไปตามความพอใจของผู้ร่วมงาน

3. การเกิดความคิดเห็น

ความคิดเห็นเกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ของบุคคล ออลพอร์ท เสนอความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งของคนเกิดขึ้นได้ตามเงื่อนไข 2 ประการ (ศักดิ์ สุนทรเสณี. 2531 : 4)

1. กระบวนการเรียนรู้ที่ได้จากการเพิ่มพูนและบูรณาการ ของการตอบสนอง แนวความคิดเป็นจากครอบครัวย โรงเรียน ครู การเรียนการสอนอื่น ๆ

2. ประสบการณ์ส่วนตัวขึ้นอยู่กับความแตกต่างของบุคคลซึ่งมี ประสบการณ์ที่แตกต่างกันไปนอกจากประสบการณ์ของคนสะสมขึ้นเรื่อย ๆ แล้วยังทำให้มีรูปแบบเป็นของตัวเอง ดังนั้นความคิดเห็นบางอย่างจึงเป็นเรื่องเฉพาะของแต่ละบุคคลแล้วแต่พัฒนาการและความเจริญเติบโตของคน ๆ นั้น

เอกสารเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอน หมายถึง การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่เหมาะสมให้แก่นักเรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการซึ่งการจัดการเรียนการสอนหรือการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนนั้นจะต้องมีความสนใจ ทำให้ผู้เรียนมีความต้องการ

ที่จะเรียนในขณะที่เดียวกันการจัดการเรียนการสอนหรือการจัดประสบการณ์จะต้องให้ข้อมูลหรือเนื้อหาวิชาที่ถูกต้องเพียงพอ และต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทดลองแก้ปัญหาต่าง ๆ โดยใช้ข้อมูลหรือเนื้อหาวิชาที่ได้เรียนไป อีกทั้งจะต้องมีการตรวจสอบผลจากการพยายามนั้นว่าถูกต้องหรือไม่ ซึ่งเราเรียกขบวนการนี้ว่า ขบวนการเรียนรู้

การจัดการเรียนการสอน หรือการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน ทำได้หลายรูปแบบและหลายวิธีการ แต่ในสาระสำคัญแล้ว อาจจำแนกการจัดการเรียนการสอน เป็น 3 ลักษณะคือ

1. โดยครูผู้สอนเป็นผู้ให้เนื้อหา
2. โดยครูและผู้เรียนเป็นผู้คิดค้นเนื้อหาวิชาด้วยกัน
3. โดยการศึกษาเนื้อหาการทำงานด้วยตัวผู้เรียนเอง จากสื่อที่ผู้สอนได้จัดเตรียมไว้

การจัดการเรียนการสอนประกอบด้วยส่วนประกอบที่สำคัญ 3 ประการ (เสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต, 2528 : 57 – 58)

1. การกำหนดวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอน ในการเรียนการสอนนั้นต้องการที่จะให้ ผู้เรียนประสบความสำเร็จอะไรบ้าง

2. การเรียนรู้ในการสร้างประสบการณ์การเรียนรู้มีรายละเอียดดังนี้
 - 2.1 ควรมีกิจกรรมอะไรบ้างที่จะช่วยให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์
 - 2.2 ต้องใช้แหล่งการเรียนรู้ บุคลากร และวัสดุอุปกรณ์อะไรบ้าง
 - 2.3 กิจกรรมเหล่านั้นควรจัดอยู่ในรูปแบบใด
 - 2.4 ควรจัดสภาพแวดล้อมเพื่อกิจกรรมการเรียนรู้อย่างไร

เอกชัย กี่สุขพันธ์ (2527 : 156) อธิบายว่า การจัดการเรียนการสอน หมายถึง การดำเนินงานเพื่อให้เกิดการเรียนการสอนตามหลักสูตรหรือแผนการสอน ส่วนการเรียนการสอนที่ประสบผลดี หมายถึง การที่ผู้เรียนทุกคนหรือเกือบทุกคนสามารถเกิดผลสัมฤทธิ์ในระดับสูง

จึงสรุปได้ว่าการจัดการเรียนการสอน หมายถึง การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่เหมาะสมให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ ซึ่งองค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอนที่สมบูรณ์ จะต้องประกอบด้วย

1. หลักสูตร
2. อาจารย์ผู้สอน
3. กระบวนการเรียนการสอน
4. การวัดผลและการประเมินผล
5. ปัจจัยเกื้อหนุน

ด้านหลักสูตร

หลักสูตรมีความสำคัญยิ่งในการจัดการศึกษาทุกระดับ ทั้งนี้เพราะหลักสูตรเป็นมวลประสบการณ์ที่จัดขึ้นเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุตามความมุ่งหวังและความต้องการของสังคมและ ประเทศชาติ โดยหลักสูตรจะทำหน้าที่กำหนดทิศทางและกิจกรรมที่เป็นขอบข่ายในการจัดการเรียนการสอน โครงสร้างของหลักสูตรประกอบด้วย จุดมุ่งหมาย เนื้อหา กระบวนการเรียนการสอน การวัดผลและการประเมินผล

จุดมุ่งหมายของหลักสูตรเป็นตัวกำหนดคุณสมบัติหรือคุณลักษณะที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียน เนื้อหาเป็นตัวกำหนดขอบข่ายขอบประสบการณ์การเรียนรู้ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียนที่ใช้เป็นสื่อ นำทางให้ผู้เรียนได้บรรลุผลตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่กำหนด กระบวนการเรียนการสอนเป็นกลวิธีหรือยุทธศาสตร์ที่ใช้กระตุ้นให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้และแสดงพฤติกรรม โดยใช้สื่อการเรียนที่ประติษฐ์ คิดค้นที่สอดคล้องกับสถานการณ์หรือเรื่องราวตามเนื้อหา ส่วนการวัดผลและการประเมินผลนั้น เป็นวิธีการในการตรวจสอบสภาพของผู้เรียนว่า มีคุณสมบัติหรือคุณลักษณะตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ นอกจากนี้ยังช่วยตรวจสอบสภาพการเรียนการสอนที่ใช้ว่าเหมาะสมเพียงใดและยิ่งกว่านั้น ยังช่วยบ่งบอกว่าหลักสูตรที่กำหนดขึ้นนั้นมีความเหมาะสมหรือไม่อย่างไร ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่า หลักสูตร การสอนและการวัดผลมีความสัมพันธ์กันยิ่ง โดยกระบวนการเรียนการสอนกับการวัดผลเป็นกิจกรรมที่แยกกันไม่ได้ เพราะเมื่อมีการสอนย่อมจะต้องมีการวัดผลหรือติดตามผลการเรียน

สังัด อุทรานันท์ (2532 : 8 – 16) ได้ให้คำนิยามคำว่าหลักสูตรไว้ 8 แนวทาง คือ

1. หลักสูตร คือ รายวิชาหรือเนื้อหาสาระที่ใช้สอน
2. หลักสูตร คือ มวลประสบการณ์ที่โรงเรียนจัดให้เด็ก
3. หลักสูตร คือ กิจกรรมการเรียนการสอน
4. หลักสูตร คือ สื่อกลางหรือวิถีทางที่จะนำเด็กไปสู่จุดหมายปลายทาง
5. หลักสูตร คือ ข้อผูกพันระหว่างนักเรียนกับครู และสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน
6. หลักสูตร คือ สิ่งที่สังคมคาดหวังหรือมุ่งหวังจะให้เด็กได้รับ
7. หลักสูตร คือ กระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียน ครู และสิ่งแวดล้อมทางการเรียน

8. หลักสูตร จะรวมไปถึงกิจกรรมทั้งนอกห้องเรียนและกิจกรรมนอกหลักสูตร

ประจักษ์ ศรีวัฒนพงศ์ (2535 : 106) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายหลักสูตรว่าเป็นแนวทางในการจัดเนื้อหาสาระที่นำมาบรรจุไว้ในหลักสูตรได้อย่างเหมาะสม ทำให้ผู้สอนได้จัดประสบการณ์ที่เหมาะสมให้กับผู้เรียนและบอกให้ผู้เรียนได้ทราบว่าเขาควรจะเรียนอะไรบ้างนอกจากนี้ยังเป็นแนวทางในการกำหนดวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนและบอกให้สาธารณชน

ได้ทราบว่หลักสูตรนั้นๆมีความต้องการให้ผู้เรียนเกี่ยวข้องหรือดำเนินการอย่างไรบ้างกับทรัพยากรภายในชุมชน

ทาบ (Taba. 1962 : 10) ให้แนวคิดว่หลักสูตรโดยทั่วไปจะมีองค์ประกอบที่สำคัญคือ

1. วัตถุประสงค์ หมายถึง สิ่งที่เราคาดหวังไว้ว่า เมื่อผู้เรียนผ่านหลักสูตรนี้แล้วควรมีคุณสมบัติอย่างไร วัตถุประสงค์นี้มีทั้งวัตถุประสงค์ทั่วไป และวัตถุประสงค์เฉพาะ
2. เนื้อหาวิชาและประสบการณ์การเรียนรู้ หมายถึง เนื้อหาสาระและประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้รับเพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจหรือมีคุณลักษณะต่างๆ ตรงตามที่กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์
3. กระบวนการเรียนการสอน หมายถึง แผนการในการนำหลักสูตรไปสู่การจัดการเรียนการสอน เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรกำหนด หรือเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้และประสบการณ์ตามที่กำหนด
4. การประเมินผลผลิต หมายถึง โครงการที่จะประเมินเพื่อดูว่าผลผลิตที่ได้เป็นไปตามที่ หลักสูตรกำหนดหรือไม่

จากความหมายของหลักสูตรดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า หลักสูตร หมายถึง มวลประสบการณ์ซึ่งสถานศึกษาจัดให้แก่ผู้เรียน ซึ่งองค์ประกอบที่สำคัญของหลักสูตร ควรประกอบด้วย

1. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร หรือวัตถุประสงค์ของหลักสูตร เป็นสิ่งที่กำหนดคุณสมบัติของ ผู้เรียนเมื่อจบหลักสูตร
2. โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตร เนื้อหา และประสบการณ์การเรียนรู้
3. กระบวนการเรียนการสอน เป็นสื่อกลางหรือวิถีทางที่จะนำเด็กไปสู่จุดมุ่งหมาย
4. การประเมินผล เป็นการประเมินดูเด็กที่จบมีคุณสมบัติตามที่กำหนดหรือไม่

รูปแบบของหลักสูตร

ปรียาพร วงศ์นุตรโรจน์ (2542 : 94 – 95) การแบ่งประเภทของหลักสูตรหรือรูปแบบของหลักสูตรนี้ แบ่งตามแนวความคิดปรัชญา และทฤษฎีการศึกษาของการจัดประเภทหลักสูตรออกได้เป็น 9 รูปแบบดังนี้

1. หลักสูตรรายวิชา (Subject Curriculum) เป็นรูปแบบหลักสูตรดั้งเดิม โดยเน้นเนื้อหาสาระของแต่ละวิชาที่แยกจากกัน จุดมุ่งหมายของหลักสูตรแบบนี้ก็เพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าใจเนื้อหาสาระ ซึ่งลักษณะหลักสูตรรายวิชาจะมีลักษณะดังนี้

1.1 เนื้อหาสาระแต่ละวิชาจะแยกจากกัน เช่น วิชาเลขคณิต ฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยา และสอนแยกเป็นรายวิชา

1.2 แต่ละวิชาจะมีลำดับของเนื้อหาสาระ มีขอบเขตของความรู้ที่เรียงลำดับความยากง่ายและไม่เกี่ยวโยงถึงวิชาอื่น ๆ

1.3 วิชาแต่ละวิชา ไม่ได้โยงความสัมพันธ์ระหว่างความรู้นั้นกับการปฏิบัติในสถานภาพการจริง

1.4 การเลือกเนื้อหาสาระและการจัดเนื้อหาสาระ โดยยึดคุณค่าที่มีอยู่ในตัวของเรื่องที่สอนนั้นโดยมีแนวคิดที่ว่า ผู้เรียนสามารถนำเอาไปใช้เมื่อต้องการ

2. หลักสูตรสหสัมพันธ์ (Corelated Curriculum) หลักสูตรที่นำเอาเนื้อหาของวิชา มีความสัมพันธ์กันมารวมเข้าด้วยกัน แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของ 2 วิชา โดยไม่ทำลายขอบเขตวิชาเดิม คือไม่ได้มีการผสมผสานเนื้อหาเข้าด้วยกัน เช่น การจัดเนื้อหาเน้นให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างระบบ อิเล็กทรอนิกส์และโทรทัศน์ความสัมพันธ์ระหว่างการเลี้ยงหมูกับการเลี้ยงปลา โดยแสดงให้เห็นให้ แต่ละวิชาจะเสริมกันได้อย่างไร

3. หลักสูตรผสมผสาน (Fused Curriculum) เป็นการจัดหลักสูตรที่มุ่งเน้นรายวิชา โดยสร้างวิชาจากเนื้อหาวิชาที่เคยแยกสอนให้เป็นวิชาเดียวกัน แต่ยังคงรักษาเนื้อหาพื้นฐานของแต่ละวิชาไว้ หลักสูตรแบบนี้แตกต่างจากหลักสูตรสหสัมพันธ์ที่มีบูรณาการระหว่างวิชามากกว่า คือ การสอนวิชาเหมือนสอนวิชาเดียว

4. หลักสูตรหมวดวิชา (Board Field Curriculum) เป็นรูปแบบหลักสูตรที่มีลักษณะหลายหลักสูตร ได้แก่ หลักสูตรสหสัมพันธ์และหลักสูตรแบบผสมผสาน โดยการนำเนื้อหาวิชาหลายๆ วิชา มาจัดเป็นวิชาทั่วไปที่กว้างขวางขึ้น โดยเน้นถึงการรักษาคูณค่าของความรู้ที่มีเหตุผล มีระบบ เช่น วิชามนุษย์กับเทคโนโลยี มนุษย์สัมพันธ์ เป็นต้น

5. หลักสูตรที่เน้นทักษะกระบวนการ (Core Curriculum) เป็นหลักสูตรที่มีวิชาใดวิชาหนึ่งเป็นแกนของวิชาอื่นๆ โดยเน้นเนื้อหาด้านสังคมและหน้าที่พลเมือง เพื่อการแก้ปัญหา เช่น ประชากรและมลภาวะ การดำรงชีวิตในเมืองและชนบท

6. หลักสูตรที่เน้นทักษะกระบวนการ (Process Skills Curriculum) เป็นหลักสูตรที่มุ่งให้เกิดทักษะกระบวนการ เช่น ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์กระบวนการในการแก้ปัญหาโดยมี จุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาบุคคลให้เป็นผู้มีความสามารถในด้านทักษะกระบวนการดังนี้

6.1 มีความรู้ที่สามารถนำไปใช้ได้

6.2 ใช้กระบวนการให้เป็นสื่อไปสู่จุดมุ่งหมายที่ต้องการ

6.3 ให้รู้ธรรมชาติของกระบวนการ

7. หลักสูตรที่เน้นสมรรถฐาน (Competency or Performance Based Curriculum) เป็นหลักสูตรที่มีความสัมพันธ์โดยตรงระหว่างจุดมุ่งหมาย กิจกรรม การเรียนการสอน และความสามารถในการปฏิบัติของผู้เรียน ในการจัดหลักสูตรแบบนี้จะต้องกำหนดความสามารถใน

การปฏิบัติที่ต้องการไว้เป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมหรือจุดประสงค์ด้านความสามารถ จากนั้นก็วางแผนกิจกรรมการเรียน การสอนเพื่อให้ผู้เรียนบรรลุแต่ละจุดประสงค์ และมีการตรวจสอบการปฏิบัติของผู้เรียนก่อนที่จะผ่านไปเรียนตามจุดประสงค์เช่น การฝึกสอนแบบจุลภาค การสอนพิมพ์ดีด

8. หลักสูตรที่เน้นกิจกรรมและปัญหาสังคม (Social Activities and Problem Curriculum) หลักสูตรแบบนี้จะแตกต่างกันไปตามแนวคิดของแต่ละกลุ่ม เช่นผู้ที่มีแนวคิดว่าการศึกษควรตรงกับชีวิตจริง ในการสร้างหลักสูตรจึงยึดรากฐานของหน้าที่ทางสังคมหากมีแนวความคิดว่าหลักสูตรควรเป็นเรื่องเกี่ยวกับปัญหาหรือเรื่องต่างๆ ของชีวิตในสังคมชุมชนจะ มุ่งการแก้ปัญหาชุมชน เช่น การป้องกันมลภาวะการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ เป็นต้น

9. หลักสูตรที่เน้นความต้องการและความสนใจของแต่ละกลุ่ม (Individual Needs and Interest Curriculum) เป็นหลักสูตรที่เน้นความสนใจและความต้องการของผู้เรียน เช่นการเน้นที่ผู้เรียนเน้นที่ประสบการณ์ โดยหลักสูตรที่สร้างขึ้นตามความรู้และความสนใจของผู้เรียนมีความยืดหยุ่นสูง และผู้เรียนสามารถเรียนได้เป็นรายบุคคล เช่น หลักสูตรของโรงเรียนซัมเมอร์ฮิลล์ที่อังกฤษ

ลักษณะที่ดีของหลักสูตร

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2542 : 97) กล่าวถึงลักษณะที่ดีของหลักสูตรควรมีลักษณะดังนี้

1. ตรงตามความมุ่งหมายของการศึกษาวิชาชีพนั้น ๆ
2. ตรงตามลักษณะความถนัด ความสนใจของผู้เรียน
3. ตรงตามความต้องการทางด้านวิชาเรียน ในทุกสาขาวิชาทั้งในภาคเกษตรอุตสาหกรรม และธุรกิจ
4. ตรงตามลักษณะของวิชานั้น
5. มีเนื้อหาของเรื่องที่สมบูรณ์เพียงพอที่จะสอนและทำให้ผู้เรียนเจริญงอกงามในทางความคิดทักษะและความพึงพอใจ
6. มีแนวทางสอนและวิธีสอนที่เหมาะสม
7. มีความยืดหยุ่น คล่องตัว เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกได้
8. ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียน
9. ให้ความรู้ที่ต่อเนื่องและให้วิธีการศึกษาความรู้ได้ด้วยตนเองและพัฒนาตนเองได้

ด้านครูผู้สอน

การจัดการศึกษาจะสำเร็จไปได้ด้วยดีเพียงใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถของครู คุณภาพการศึกษาขึ้นอยู่กับคุณภาพของครู เพราะครูเป็นผู้นำหลักสูตรมาสู่การปฏิบัติ หลักสูตรนั้นแม้ว่าจะเขียนไว้ดีเพียงใด หากครูไม่มีความสามารถในการปฏิบัติตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ คุณภาพการศึกษาก็น่าจะไม่เกิดขึ้นตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร (ชม ภูมิภาค. 2529 : 145) ฉะนั้นครูผู้สอนจึงจำเป็นที่จะต้องมียุทธศาสตร์การเป็นครูผู้สอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยครูผู้สอนวิชาชีพธุรกิจควรมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

1. มีบุคลิกภาพส่วนตัวที่ดี นักเรียนจะเรียนรู้ได้ดีก็ต่อเมื่อมีความพอใจครูผู้สอน ฉะนั้นครูควรมีบุคลิกภาพของการเป็นครูหรืออาจจะเรียกได้ว่า มีวิญญาณของความเป็นครู เช่น มีความเมตตา กรุณา มีความกระตือรือร้น มีความสุภาพอ่อนโยน มีความศรัทธาและความภูมิใจในความเป็นครู นอกจากนี้ครูที่สอนวิชาชีพธุรกิจควรมีบุคลิกลักษณะ เป็นนักธุรกิจด้วย เช่น ความคล่องแคล่วว่องไว มีความเที่ยงตรง มีจรรยาวิชาชีพและคุณธรรม มีทัศนะที่กว้างไกลและมีความขยันหมั่นเพียร ดังนั้นครูผู้สอนวิชาชีพธุรกิจจึงจำเป็นต้องสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียน เกิดความภูมิใจและก่อให้เกิดความสนใจที่จะเรียน

2. มีความรู้ทั่วไปอย่างกว้างขวาง ผู้ที่เป็นครูนั้นจะต้องมีความรอบรู้ทุกด้าน มิใช่มีความรู้แต่เพียงในตำราเรียนอย่างเดียว แต่จำเป็นต้องมีความรู้หลาย ๆ ด้าน เช่น ความรู้ทาง เศรษฐศาสตร์ สังคมวิทยา ความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม การลงทุนและอื่น ๆ ที่เป็นองค์ประกอบในการเรียนการสอน

3. มีความรู้ความสามารถในวิชาที่สอน รายวิชาที่สอนนั้นจะต้องทำความเข้าใจ และแสวงหาความรู้ในรายละเอียดวิชาที่อยู่ในหลักสูตร เพื่อจะได้นำมาวางแผนการสอน

4. มีความสามารถในการสอน การสอนของครูนั้นขึ้นอยู่กับเทคนิควิธีการสอน ซึ่งเป็นศิลปะอย่างหนึ่งที่ครูทุกคนจะต้องฝึกฝนและปฏิบัติให้เกิดความชำนาญและมีความเชื่อมั่นในตนเอง

คณะกรรมการส่งเสริมวิชาชีพครูได้กำหนดเกณฑ์มาตรฐานครู (คุรุสภา. 2533 : 14 - 20) สรุปได้ดังนี้

1. รอบรู้ คือจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับเศรษฐกิจและสังคม รวมทั้งความเปลี่ยนแปลงและพัฒนาที่เกิดขึ้นในสังคมของตนเองและของโลก มีความรอบรู้ในวิชาชีพครูของตน เช่น ปรัชญาการศึกษา ประวัติการศึกษา หลักการศึกษา นโยบายการศึกษาและจะต้องมีความรู้อย่างเชี่ยวชาญในเรื่องหลักสูตร วิธีการสอนและประเมินผลในวิชาที่ตนรับผิดชอบ

2. สอนดี คือจะต้องสอนอย่างมีประสิทธิภาพ มีการพัฒนาการสอนให้สอดคล้องกับความสามารถและความสนใจของนักเรียน การให้บริการแนะแนวในด้านการเรียน การจัด

ทำและใช้สื่อ การเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งสามารถปรับการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน

3. มีคุณธรรมและจรรยาบรรณ คือ มีความศรัทธาในอาชีพครู มีความรู้ความสามารถทางวิชาชีพ เพื่อให้บริการแก่นักเรียนและสังคม มีความซื่อสัตย์ต่อหลักการของวิชาชีพครู มีความรับผิดชอบในด้านการศึกษาต่อสังคม ชุมชนและนักเรียน มีความรัก ความเมตตาและความปรารถนาดีต่อนักเรียน

4. มุ่งมั่นพัฒนา คือ รู้จักสำรวจและปรับปรุงตนเอง สนใจใฝ่รู้และศึกษาหาความรู้ต่าง ๆ รู้จักเพิ่มพูนวิถียะฐานะของตนเอง คิดค้น และทดลองใช้วิธีการใหม่ ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน และเป็นประโยชน์ต่อชุมชน

บิตเดล (Biddle. 1976 : 346 - 347) กล่าวถึงคุณลักษณะของครูว่าควรมีอยู่ด้วยกัน 3 ประการ คือ .

1. ด้านพฤติกรรมของครู ซึ่งอาจจะสังเกตได้จากกิจกรรมต่าง ๆ ของครูโดยตรง เช่น ยอมรับความคิดเห็นของนักเรียน ยกย่องชมเชยนักเรียน ชอบถามปัญหานักเรียน และแนะแนวทางแก่นักเรียน วิพากษ์วิจารณ์การกระทำของนักเรียน

2. ด้านกิริยามารยา คือมีความสามารถในการควบคุมอารมณ์และความประพฤติดี มีความสำรวม

3. ด้านพฤติกรรมการสอนของครูในขณะที่ทำการสอนในชั้นเรียน

อัปสร มีสิงห์ (2534 : 12 – 13) ได้กล่าวถึงบทบาทของครูในการใช้หลักสูตรว่า ครูควรปรับเปลี่ยนบทบาทของตนเองในเรื่องดังต่อไปนี้

1. สังเกตและบันทึกพฤติกรรมผู้เรียนเป็นรายบุคคล
2. ครูไม่ใช่ผู้ให้ความรู้แก่นักเรียนด้วยการบอกให้เด็กจดข้อมูลหรือข้อเท็จจริงแต่ควรจัดประสบการณ์ให้นักเรียนได้เกิดความเข้าใจ

3. ครูไม่ใช่แหล่งความรู้ที่คอยให้คำตอบแก่เด็กทุกเรื่อง

4. ใช้วิธีการสอนที่หลากหลาย

5. ให้ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมหลากหลาย

6. การเรียนรู้กระบวนการคิด กระบวนการแก้ปัญหา ไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นในทันที

7. ติดตามตรวจสอบ บันทึกความก้าวหน้าในการเรียนรู้

สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า ได้เรียบเรียงหนังสือชื่อ โลกานุศาสน์ (2528 : 235) ตอนหนึ่ง ได้กล่าวถึงลักษณะของครูที่ดีไว้ ดังนี้คือ

1. เอาใจใส่รักษาศิษย์

2. คอยรักษาศิษย์ไม่ให้ประมาท

3. รู้จักอุบายทำให้ศิษย์จงรักภักดี

4. คอยพยาบาลศิษย์ในเวลาเจ็บป่วย
5. รู้คุณความดีของศิษย์
6. สอนศิษย์ให้รู้จักมารยาทในสังคม
7. มีความเอื้อเฟื้อต่อศิษย์
8. เมตตาปรานีต่อศิษย์
9. ทำจิตเป็นดุษฎีดาผู้ให้กำเนิดความรู้
10. ตั้งใจคิดหาความเจริญให้แก่ศิษย์
11. หาวิธีให้ศิษย์ขยันขันแข็งในการศึกษา
12. เมื่อศิษย์พลาดพลั้งคอยประคองไว้ในทางที่ถูก
13. สอนวิชาไม่ให้คั่งค้าง

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2542 : 106 -108) สรุปและเรียงลำดับของลักษณะของครูที่ดีตามความหมายดังนี้

1. มีเทคนิคการสอนที่ดี สามารถถ่ายทอดความรู้ให้นักเรียนเข้าใจได้ง่ายและอย่างแจ่มแจ้ง
2. มีความรู้ดีทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ
3. เป็นคนตรงต่อเวลา
4. พุดจาสุภาพเรียบร้อย ไม่ดูด่านักศึกษา
5. เป็นกันเองและให้ความสนิทสนมกับนักศึกษา
6. ให้คำแนะนำปรึกษาแก่นักศึกษาได้ทั้งในเรื่องที่เรียนและเรื่องส่วนตัว
7. ให้ความสนใจและเอาใจใส่ต่อนักศึกษา
8. มีความรับผิดชอบในหน้าที่การงาน
9. ตั้งใจสอนศิษย์อย่างเต็มความสามารถ ไม่หวังวิชา
10. เตรียมการสอนล่วงหน้าทุกครั้ง
11. มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี
12. มีเหตุผลยอมรับฟังความคิดเห็นของนักศึกษาและไม่ใช้อารมณ์
13. มีอารมณ์ดี ใจเย็น และมีอารมณ์ขันในบางโอกาส
14. มีความกระตือรือร้น
15. มีการให้งานซ่อมเสริมแก่นักศึกษาที่เรียนอ่อน
16. รักในอาชีพครู
17. มีจรรยาบรรณของครู
18. มีความคิดริเริ่ม

19. มีเทคนิคในการวัดผล

20. ทำงานให้เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม

ในการผลิตครูนั้นจะต้องมุ่งผลิตครูที่ดีและลักษณะของครูที่ดี ควรมีย่าน้อย 3 ประการคือ

1. ควรเป็นผู้ที่มีความรู้ในเนื้อหา

2. ควรเป็นผู้มีความสามารถในการกลวิธีสอน สามารถถ่ายทอดความรู้และวิถีทางแห่งปัญญาและอบรมแนะนำเด็กไปสู่หนทางอันดีงาม

3. ครูเป็นผู้เปี่ยมด้วยคุณธรรมและวัฒนธรรม

การจัดการศึกษาทางด้านอาชีวศึกษา ไพโรจน์ ตีรณนากุล (ม.ป.ป. : 32 - 33) กล่าวว่า อาจารย์มีหน้าที่เป็นผู้จัดการโรงฝึกงานเหมือนกับผู้จัดการของโรงงานอุตสาหกรรมและมีหน้าที่ดูแลสภาพอาคาร อุปกรณ์ กิจกรรมของนักศึกษา รวมทั้งเป็นผู้ควบคุม ให้คำแนะนำ ปรับปรุงแก้ไขการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและสุดท้ายเป็นผู้สอนให้ความรู้และทักษะแก่ผู้เรียน และตามความคิดของ อนันต์ รัศมี (2530 : 30 - 32) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับหน้าที่ของผู้สอนอาชีวศึกษา กล่าวว่า ครูนอกจากจะสอนความรู้ความเข้าใจและทักษะใหม่ ๆ ในอาชีพแล้วยังจะต้องให้การอบรมจรรยาบรรณทำให้ผู้เรียนเป็นพลเมืองดีในอนาคต ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า ครูเป็นผู้มีอิทธิพลในการเปลี่ยนแปลงบุคลิกลักษณะนิสัย นักเรียนจะนำแบบอย่างของครูไปใช้ในวันข้างหน้า ครูจึงไม่เพียงแต่จะฝึกให้ผู้เรียนมีคุณภาพ เท่านั้น แต่ต้องฝึกให้รู้จักคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น และบริการเป็น

บันลือ พุกกะวัน (2534 : 63) กล่าวว่า ผู้เรียนมีความรู้สึกลบของบุคคลที่เขาเลื่อมใส มักเกิดศรัทธา จากประสบการณ์ที่พบ ซึ่งภาพรวมที่พบภายนอกย่อมให้เกิดในตัวผู้เรียนได้ดี

สรุปได้ว่า หน้าที่และความรับผิดชอบของครูผู้สอน คือ สอน ให้การอบรม ให้คำปรึกษา สนับสนุน ชี้แนะทางให้ผู้เรียนสามารถแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถ มีวิชาชีพ และเป็นพลเมืองดีของสังคม สำหรับหน้าที่และความรับผิดชอบของผู้สอน นอกจากจะสอนให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถ และมีทักษะในวิชาชีพแล้ว ครูผู้สอนยังมีหน้าที่เป็นผู้ให้ คำปรึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนรู้แก่ผู้เรียน และจัดสภาพการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมด้วย

ด้านวิธีการสอน

วิธีการสอน หมายถึง วิธีดำเนินการที่ผู้สอนนำมาใช้ถ่ายทอด ความรู้ ทักษะ เจตคติ จากหลักสูตรไปสู่ผู้เรียน โดยอาศัยแผนการสอนเป็นแนวทางประกอบ เช่นพฤติกรรมร่วมกัน ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน จัดทำขึ้นเพื่อให้เกิดความรู้และประสบการณ์

การสอนเป็นการตั้งใจกระทำให้เกิดการเรียนรู้และการสอนที่ดีย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี ผู้สอนเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ผู้สอนที่สอนอย่างมีหลักการและมีทักษะจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนอย่างมีความหมาย มีคุณค่า ดังนั้นผู้สอนจึงควรมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการเรียนการสอน ทั้งในด้านความหมาย ลักษณะ องค์ประกอบ หลักการสอน เพื่อจะได้นำไปปฏิบัติทำให้การสอนบรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพ (กาญจนา บุญสง. 2542 : 1)

ความหมายของการสอน

บุคคลโดยทั่วไปมักเข้าใจว่า การสอน คือ การถ่ายทอดเนื้อหาวิชา โดยใช้วิธีการบอกให้ทำ ให้จำ ให้จด และนำไปท่องจำเพื่อสอบต่อไป แต่ในแวดวงของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาจะเข้าใจการสอนว่ามีได้หมายถึงการบอกให้จำแต่เพียงอย่างเดียว การสอนมีความหมายลึกซึ้งกว่านั้นกล่าวคือ วิธีการใดก็ตามที่ผู้สอนนำมาใช้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เรียกได้ว่าเป็นการสอนทั้งสิ้น (อาภรณ์ ใจเที่ยง. 2540 : 1)

ยศ ทรัพย์เย็น (2537 : 5) การสอนคือ การช่วยผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทั้งนี้มีใช้บอกอธิบาย หรือสาธิต ตลอดเวลาจากผู้สอน อย่างไรก็ตาม การช่วยผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อาจจะใช้วิธีการบอก อธิบาย การสาธิตในบางโอกาสหรือบางจังหวะที่มีความจำเป็น การสอนจะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด อาจจะพิจารณาได้จากนักเรียนที่เกิดการเรียนรู้มากน้อยเพียงใด

กูด (Good. 1973 : 588) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การสอนคือการให้การศึกษาอบรมผู้เรียนในสถานศึกษา และการสอนคือการจัดสถานการณ์ หรือกิจกรรมเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ง่าย

ละเมียด ลิมอักษร (2516 : 4 - 7) สรุปความหมายของการสอนจากแนวความคิดของนักการศึกษาคนสำคัญ ไว้ดังนี้

การสอน คือ การจัดประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

การสอน คือ การฝึกให้ผู้เรียนขบคิดปัญหาต่าง ๆ

การสอน คือ การให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม

การสอน คือ การแนะแนวทางให้ผู้เรียนค้นพบความรู้ด้วยตนเอง

การสอน คือ การส่งเสริมให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทั้งร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา

นงเยาว์ ฤทธิเรืองเดช (2533 : 28 - 29) ได้เสนอแนะว่า การเลือกวิธีการสอนนั้นต้องคำนึงถึงความเหมาะสมในการสอนและให้มีความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการสอน ซึ่งวิธีการสอนเหล่านี้ได้แก่

1. วิธีสอนแบบบรรยาย เป็นการสอนแบบอธิบายข้อความจริงหรือเรื่องราวต่าง ๆ ผู้เรียนมีหน้าที่แต่ฟังคำบรรยายและจดบันทึกคำบรรยายเหล่านั้น
2. วิธีสอนแบบอภิปราย เป็นสอนแบบแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ระหว่างครูกับนักเรียนและนักเรียนกับนักเรียน โดยมีครูเป็นผู้ประสานงานช่วยให้ตัดสินปัญหานั้น ๆ
3. วิธีสอนแบบปฏิบัติ เป็นการสอนที่มีจุดมุ่งหมายเน้นการพัฒนาทักษะ ครูมีหน้าที่อธิบายสาธิตทักษะที่จะฝึกและควบคุมการฝึกให้คำแนะนำแก้ไข โดยนักเรียนต้องมีส่วนร่วมตลอดเวลา
4. วิธีสอนแบบแบ่งกลุ่มกันคว่ำ เป็นสอนแบบแบ่งชั้นเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ตามความถนัดของเด็ก และให้ไปศึกษาค้นคว้าหรือปฏิบัติกิจกรรม จากนั้นจึงนำมาเสนอหน้าชั้นเรียน อาจจะเป็นวิธีเสนอแบบปากเปล่า
5. วิธีสอนแบบสาธิต หมายถึงการสาธิต แสดงวิธีการให้นักเรียนดู มีโอกาสได้เห็น การทดลองว่าทำอย่างไร จะเกิดผลอย่างไร แม้ว่านักเรียนไม่มีโอกาสทดลองด้วยตนเองก็ตาม
6. วิธีสอนแบบสืบสวนสอบสวน เป็นการสอนโดยครูพยายามให้ผู้เรียนได้พบคำตอบต่าง ๆ จากคำถาม ที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้จักสังเกต คิด วิเคราะห์ สังเคราะห์และประเมินผล
7. วิธีสอนแบบแก้ปัญหา เป็นการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนค้นคว้าด้วยตนเอง รู้จักสาเหตุของปัญหาและวินิจฉัยปัญหา โดยมีครูคอยแนะนำ หรือวางแผนงานค้นคว้าวรร่วมกับนักเรียน

ลักษณะของการสอน

จากความหมายของการสอนข้างต้น สามารถวิเคราะห์ถึงลักษณะของการสอนได้ 3 ประการ ดังนี้

1. การสอนเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน
2. การสอนมีจุดประสงค์ให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้
3. การสอนจะบรรลุประสงคืได้ดีต้องอาศัยทั้งศาสตร์และศิลป์ของผู้เรียน

ลักษณะของการสอนทั้ง 3 ข้อ อาภรณ์ ใจเที่ยง (2540 : 3 – 4) ได้อธิบายไว้ โดยสรุป ดังนี้

1. การสอนเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ข้อนี้ต้องการเน้นการสอนในลักษณะของกระบวนการการปฏิสัมพันธ์ ซึ่งหมายความว่า การสอนจะเกิดขึ้นได้นั้น ทั้งผู้สอนและผู้เรียนต้องมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน และเป็นปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง เป็นไปตามลำดับขั้นตอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ หรือเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ในการจัด

การเรียนการสอน ถ้าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหนึ่ง คือไม่เกิดการเคลื่อนไหวทั้งกาย วาจา และทางปัญญา เช่นครูอาจยืนบอกทั้งชั่วโมงโดย นักเรียนได้ยินเสียงครู แต่มิได้รับรู้ และประสบการณ์ใหม่ นักเรียนอาจทำเลขหรือคัดเขียนไปทั้งชั่วโมงตามบุญตามกรรม โดยครูหนึ่งหนึ่งที่โต๊ะครู อย่างนี้เรียกว่า ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนก็ไม่จัดเป็นการสอน ดังนั้นการสอนจึงเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ที่ทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์

2. การสอนมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ข้อนี้ต้องการเน้นที่เป้าหมายของการสอน ซึ่งการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทั้ง 3 ด้าน ได้แก่

2.1 ด้านความรู้ ความคิด หรือด้านพุทธิสัย คือผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจนอกทางสติปัญญา เกิดการพัฒนาขึ้นจากความไม่เข้าใจ คิดไม่เป็น มาเป็นความรู้ความเข้าใจมีความคิดและคิดเป็น

2.2 ด้านเจตคติ หรือด้านจิตพิสัย เกี่ยวกับความรู้สึกเห็นคุณค่า ความดีความงาม ผู้เรียนเกิดการพัฒนาในด้านนี้ เช่นชาวซึ่งในบทกลอนที่ได้ฟังได้อ่านเห็นคุณค่าของการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง

2.3 ด้านทักษะ หรือด้านทักษะพิสัย หมายถึง ความสามารถกระทำได้ ปฏิบัติได้ ถูกต้องตามวัย เช่น สามารถว่ายน้ำได้ พิมพ์ดีดได้ วาดภาพได้ ฟังพูด อ่าน เขียน ฯลฯ ผู้เรียนจะเกิดทักษะถ้าได้ฝึกปฏิบัติบ่อยๆ

อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า การสอนจะเกิดขึ้นได้จะต้องมีการสอนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน

กาญจนา บุญส่ง (2542 : 10) กล่าวว่า จากหลักการสอนพื้นฐานในการสอนดังกล่าว จะเห็นว่าเป็นหลักการที่ให้แนวทางแก่ผู้สอนทั้งด้านการเตรียมตัวก่อนสอน ในขณะการจัดการเรียนการสอนและการประเมินผลหลังการสอน ซึ่งทั้งหมดนี้สามารถนำมาประมวลสรุปเป็นหลักการในการสอนที่ผู้สอนต้องคำนึงถึงได้ดังนี้

1. ก่อนการสอน ผู้สอนต้องเตรียมการสอนในหัวข้อต่อไปนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตร คู่มือครู และเอกสารประกอบการสอนต่าง ๆ เพื่อจัดทำแผนการสอน

1.2 ศึกษาผู้เรียนให้ทราบถึงความรู้พื้นฐาน ประสบการณ์เดิม ความสามารถ ความสนใจ

1.3 เขียนแผนการสอนให้ครบทุกข้อได้แก่

1.3.1 ความคิดรวบยอด

1.3.2 จุดประสงค์การเรียนรู้

1.3.3 เนื้อหาสาระของบทเรียน

2. ขณะดำเนินการสอน ผู้สอนดำเนินการสอน โดยคำนึงถึงข้อต่อไปนี้

- 2.1 ดำเนินการสอนให้เป็นไปตามลำดับขั้นตอนที่วางแผนไว้ในแผนการสอน
- 2.2 ทักษะการสอนที่เหมาะสม เช่น การใช้วาจา กิริยา ท่าทาง การใช้คำถาม การนำเข้าสู่บทเรียน
- 2.3 ใช้เทคนิควิธีการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีที่สุด โดยใช้วิธีสอนหลายรูปแบบ และดำเนินการสอนอย่างเป็นกระบวนการ
- 2.4 เน้นให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง
- 2.5 ใช้สื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสมสอดคล้องกับบทเรียน และส่งเสริมการเรียนรู้
- 2.6 สร้างบรรยากาศส่งเสริมการเรียนรู้ทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ เช่น การเสริมกำลังใจ การสร้างความสนใจ การให้งานตามความสามารถ ความถนัดของแต่ละบุคคล การสอนง่ายไปหายาก
- 2.7 จัดวิธีการวัดผลประเมินผลที่สอดคล้องกับจุดประสงค์

3. หลังการสอน ผู้สอนควรดำเนินการ ดังนี้ พิจารณาผลการเรียนการสอนว่าผู้เรียนผู้เรียนเกิดการเรียนรู้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้มากน้อยเพียงใด ถ้ามีเพียงส่วนน้อยที่ไม่บรรลุตามจุดประสงค์

- 3.1 ควรจัดซ่อมเสริมให้ แต่ถ้ามีผู้เรียนจำนวนมากที่ไม่บรรลุตามจุดประสงค์ แสดงว่า การสอนตลอดจนการวางแผนการสอนมีข้อบกพร่องที่ต้องปรับปรุงแก้ไข
- 3.2 ปรับปรุงแก้ไขโดยหาสาเหตุที่เกิดข้อบกพร่อง แล้วแก้ไขที่จุดบกพร่องนั้น

ทฤษฎีการสอน

ทฤษฎีการสอนเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับครูผู้สอน เพราะเป็นพื้นฐานที่เข้าใจการสอน ริชรี (Richdy. 1964) ได้สรุปทฤษฎีการสอนไว้ 3 ทฤษฎี คือ

1. ทฤษฎีการสอนเพื่อเสริมความรู้ความเข้าใจ ซึ่งเน้นถึงพฤติกรรมของครู ในฐานะที่เป็นผู้ให้ความรู้ความคิดแก่ผู้เรียน ทำให้ครูเป็นผู้นำและควบคุมการเรียนการสอน ซึ่งครูต้องมีความรู้ในเนื้อหาวิชา วิชาทั่วไป และวิชาครู
2. ทฤษฎีการสอนที่ให้ตัวแบบแก่ผู้เรียน เป็นทฤษฎีที่เน้นให้เห็นบทบาทของครูในฐานะที่เป็นผู้สืบต่อทางวัฒนธรรม และเป็นผู้ให้ทักษะแก่ผู้เรียน คุณสมบัติของครูจะต้องเป็น ผู้ที่มีบุคลิกภาพที่ดี และมีความสามารถสูง

3. ทฤษฎีการสอนที่เป็นการวางเงื่อนไข ทฤษฎีเน้นการสอนที่เป็นเครื่องชี้ทางให้ผู้เรียน การสอนของครูเป็นตัวอย่างของผู้เรียน เพราะการปฏิบัติอย่างไคร้ก็จะได้รับผลเช่นนั้น ครูจึงต้องแนะวิธีจะปรับปรุงส่งเสริมการปฏิบัติให้ถูกต้องแก่ผู้เรียน

หลักการเลือกวิธีการสอน

ผู้สอนต้องรู้จักเลือกวิธีการสอนให้เหมาะสมวิธีสอนอาจใช้วิธีผสมผสานกันได้ การเลือกวิธีสอนควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. วิธีสอนเหมาะสมกับเนื้อหาที่สอนหรือไม่ เช่น เนื้อหาที่เป็นหลักการทฤษฎีก็สามารถใช้วิธีการบรรยายแต่ถ้าเป็นงานและต้องการการฝึกควรใช้การฝึกทักษะปฏิบัติหรือจะใช้ทั้งบรรยายและการฝึกทักษะปฏิบัติควบคู่กันไป

2. วิธีสอนควรเหมาะสมกับความถนัดของผู้เรียน เป็นความถนัดของผู้สอนที่จะสอนแบบวิธีใหม่

3. วิธีสอนเหมาะสมกับชั่วโมงสอนในหลักสูตร ข้อจำกัดของเวลาเป็นตัวกำหนดวิธีสอน

4. วิธีสอนเหมาะสมกับจำนวนผู้เรียนและขนาดของห้องเรียน การสอนแบบบรรยายสามารถสอนผู้เรียนได้มากกว่าการอภิปราย

5. วิธีสอนเหมาะสมกับผู้เรียน เช่น ความรู้เดิมของผู้เรียน ความสนใจของผู้เรียนเป็นข้อพิจารณาในการเลือกวิธีสอน (ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2542 : 119)

วิธีการสอนส่วนใหญ่จะใช้วิธีสอนแบบบรรยาย เพราะการสอนแบบบรรยายเป็นการถ่ายทอดความรู้ให้แก่นักศึกษาได้ดีที่สุดผู้สอนสามารถสังเกตและบันทึกพฤติกรรมผู้เรียนเป็นรายบุคคลขณะร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน การสอนวิธีนี้ผู้สอนจะใช้สื่อการสอนเข้าช่วย เช่น วิดีโอ สไลด์ หรือแผ่นใส เพื่อให้การสอนมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น นอกจากนั้นยังสามารถให้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง เมธี ปิรันธนานนท์ (2531 : 45 - 50) เสนอแนะวิธีการสอนวิชาชีพไว้ดังนี้

1. การสอนแบบบรรยาย เป็นวิธีที่ง่ายที่สุด แต่ควรใช้สื่อการสอนร่วมกับการบรรยายเพื่อให้นักศึกษาเข้าใจได้ง่ายขึ้น

2. สอนโดยใช้สื่อทัศนูปกรณ์ เป็นการสอนโดยใช้สื่อต่าง ๆ เช่น วิดีโอ สไลด์ แผ่นใส เป็นต้น วิธีการสอนแบบนี้ได้รับความสำเร็จสูง เพราะนักศึกษาจะให้ความสนใจเป็นอย่างมากต่อการเรียนการสอน

3. การสอนแบบสาธิต นักศึกษาสามารถเห็นการกระทำได้ นิยมสอนในเชิงปฏิบัติและมีประโยชน์อย่างยิ่งในการสอนเพื่อฝึกทักษะ

4. สอนโดยให้ผู้เรียนปฏิบัติเอง เช่น การมอบหมายงานพิเศษ

5. สอนแบบสร้างสถานการณ์จำลอง เช่น สร้างสถานการณ์ประกอบการจำลองให้นักศึกษาเข้าฝึกงาน

6. สอนแบบตั้งคำถาม มักจะใช้ร่วมกับการสอนแบบอื่นจะมีผลสัมฤทธิ์สูง เนื้อหาวิชานั้นประกอบไปด้วยภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ หลักการอยู่ที่สามารถปฏิบัติได้จริงมิใช่มีความรู้ในทางทฤษฎีเท่านั้น

จากการศึกษาวิจัย การเลือกใช้วิธีการสอนวิชาการทำงานและอาชีพของ มอลเลย์ (Malay. 1978 : 27) สรุปผลว่า วิธีการสอนที่เหมาะสมสำหรับสอนวิชาการทำงานและอาชีพเรียงตามลำดับคือการสอนแบบสาธิต การสอนแบบอภิปราย การสอนแบบแก้ปัญหา การสอนแบบค้นคว้า การสอนแบบบทบาทสมมติ การสอนแบบศึกษานอกสถานที่ การสอนโดยใช้โทรทัศน์

จากความหมายของวิธีการสอนข้างต้น สรุปได้ว่าวิธีการสอนที่ดีควรจะต้องยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและจะต้องสร้างความเจริญงอกงามให้แก่ผู้เรียนทั้งทางกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ตลอดจนควรจะต้องเป็นแบบอย่างที่ดี เข้าใจในตัวผู้เรียน นอกจากนั้นในการจัดการเรียนการสอนจะต้องอาศัยแผนการสอนเป็นแนวทาง ซึ่งประกอบด้วยการจัดกิจกรรมการเตรียมผู้เรียน การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมเสริมสร้างทักษะ การจัดกิจกรรมสนับสนุนการเรียนการสอน ซึ่งจะทำให้การดำเนินการเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ด้านสื่อการเรียนการสอน

สื่อการเรียนการสอนหมายถึง สิ่งที่เป็นพาหนะหรือสื่อที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความรู้ ทักษะ และเจตคติ บรรลุผล ตามจุดประสงค์การเรียนการสอนและตามจุดหมายของหลักสูตรได้ดียิ่งขึ้นหรือเร็วยิ่งขึ้น จากการศึกษาค้นคว้าพบว่า สื่อประเภทต่าง ๆ มีประสิทธิผลช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ ต่าง ๆ ในระดับที่แตกต่างกัน

ดังนั้นในการเลือกใช้สื่อประกอบการกิจกรรมการเรียนการสอน นอกจากการพิจารณาความเหมาะสมสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน ความสนใจและวิธีของผู้เรียนแล้ว สิ่งที่สำคัญที่ครูควรต้องคำนึงในการเลือกสื่อคือประสิทธิผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน

สมบุรณ์ สงวนญาติ (2537 : 43 – 44) กล่าวว่าสื่อการเรียนการสอนหมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้สอนและผู้เรียนนำมาใช้ในการเรียนการสอนเพื่อช่วยให้กระบวนการเรียนรู้ดำเนินไปสู่เป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ ประเภทของสื่อการเรียนการสอน แบ่งออกเป็น 4 ประเภทคือ

1. ประเภทวัสดุ ได้แก่ ชอล์ก สี แผ่นภาพ แผนภูมิ ภาพถ่าย สไลด์ แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพและเสียง ฯลฯ

2. ประเภทอุปกรณ์ ได้แก่ เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ เครื่องฉายภาพยนตร์ กล้องถ่ายรูป วิทยุ โทรทัศน์ เครื่องคอมพิวเตอร์ ฯลฯ

3. ประเภทสิ่งพิมพ์ ได้แก่ เอกสารตำราเรียน แบบเรียน แบบฝึกหัด ใบความรู้ ชุดการเรียน หนังสือพิมพ์

จินตนา ใบกาชฎี (2536 : 11) กล่าวว่า สื่อการเรียนการสอน หมายถึงวัสดุ หรือเครื่องมือที่จัดทำขึ้น ซึ่งมีข้อมูลเนื้อหาสาระที่เป็นประโยชน์ต่อประสบการณ์การเรียนรู้ สำหรับนำไปใช้ในกระบวนการเรียนการสอนของครูและนักศึกษาให้เป็นไปตามหลักสูตรกำหนด สื่อการเรียนการสอนเป็น องค์ประกอบสำคัญประการหนึ่ง ที่ใช้ประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหา เกิดทักษะกระบวนการและความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ อันจะนำไปสู่จุดหมายของหลักสูตร

หลักในการใช้สื่อการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอนจะบรรลุผลตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่ ไม่ได้เกิดจากการเลือกสื่อการเรียนการสอนได้เหมาะสมตามเกณฑ์เท่านั้น แต่ขึ้นอยู่กับวิธีการที่นำมาใช้ด้วย สื่อสามารถใช้ได้ในหลายโอกาส หลายสถานการณ์ ด้วยจุดประสงค์ต่าง ๆ กัน เช่น เพื่อนำเข้าสู่บทเรียน เพื่อเสนอเนื้อหา เพื่อขยายความรู้ให้กว้างขวางขึ้น และเพื่อนำความรู้ไปใช้ ในกรณีดังกล่าวประสิทธิผลของสื่อย่อมแตกต่างกันไป ด้วยเหตุนี้ การใช้สื่อจึงต้องอาศัยทักษะและความสามารถของผู้สอนที่จะพิจารณาว่า ควรใช้สื่อใด และในโอกาสอย่างไร หลักในการใช้สื่อที่พึงยึดถือมีดังต่อไปนี้

1. ตรวจสอบและศึกษาอย่างละเอียดว่า สื่อนั้นประกอบด้วยอะไรบ้าง มีคุณสมบัติอย่างไร มีวิธีใช้อย่างไร
2. เตรียมสื่อที่จะใช้ให้พร้อม รวมทั้งสถานที่และอุปกรณ์ประกอบการใช้
3. อธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจก่อนว่า เหตุใดจึงต้องใช้สื่อดังกล่าว
4. การใช้สื่อต้องเลือกใช้ให้เหมาะสมกับเวลา
5. หลังจากการใช้สื่อจะต้องมีการทบทวนและสำรวจดูว่า ผู้เรียนได้รับข้อมูล ความรู้ และเกิดความคิดใหม่ ๆ ตามที่คาดหวังไว้หรือไม่

กิดานันท์ มลิทอง (2536 : 83) ให้ความเห็นว่า สื่อการเรียนการสอนจะทำให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนการสอนดังต่อไปนี้

1. เป็นสิ่งที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. สื่อจะช่วยกระตุ้นและสร้างความสนใจให้กับผู้เรียน ทำให้เกิดความสุข ไม่เบื่อหน่ายการเรียน
3. การใช้สื่อจะทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจตรงกันและเกิดประสบการณ์ร่วมกันในวิชาที่เรียน
4. ช่วยเสริมสร้างลักษณะที่ดีในการศึกษาค้นคว้า

5. ช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอนมากขึ้น

อำภา บุญช่วย (2537 : 98) กล่าวว่า สื่อการเรียนการสอนที่ใช้กันมากคือ ภาษาพูดและภาษาเขียน ต่อมาได้มีการพัฒนาขึ้นมาเรื่อย ๆ ในปัจจุบันพบว่า มีสื่อการเรียนการสอนมากมายหลายชนิดเพราะถือว่า สื่อการเรียนการสอนคือ มือที่สามของครู ดังนั้น บทบาทของสื่อการเรียนการสอนในบทเรียนจึงเป็นตัวกลางในการให้ข้อมูลความรู้ หรือสิ่งบอกกล่าวแก่ผู้เรียน

ปราณี บุญชุ่ม (2536 : 119) ได้กล่าวไว้ว่า สื่อแต่ละประเภท จะมีประสิทธิภาพในการส่งเสริมการเรียนรู้ด้านต่าง ๆ ไม่เท่ากัน ดังนั้น ในการกำหนดสื่อการเรียนการสอนหลังจากวิเคราะห์ จุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหา เพื่อกำหนดพฤติกรรมหรือทักษะที่มุ่งเน้นแล้ว ครูจะพิจารณาเลือกเทคนิควิธีการสอนพร้อม ๆ ไปด้วยกับการกำหนดสื่อการเรียนการสอนซึ่งต้องสอดคล้องกันว่า เทคนิควิธีนั้นส่งเสริมการฝึกพฤติกรรมหรือทักษะที่ต้องการในขณะที่สื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าถึงเนื้อหา ความคิดหลัก หรือเอื้อให้ผู้เรียนสามารถบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ได้เร็วยิ่งขึ้น

ลักษณะของสื่อการสอนที่มีประสิทธิภาพ

เราควรศึกษาแนวคิดของนักเทคโนโลยีอาวุโสที่กล่าวถึงสื่อการเรียนการสอน เพื่อเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ประเมินผลสื่อการสอน และเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเกณฑ์

อิริคสัน ได้แนะนำการเลือกการใช้สื่อการสอน ดังนี้

1. สื่อการสอนมีประโยชน์ต่อหน่วยการสอน และมีกิจกรรมในการแก้ปัญหาหรือให้ประสบการณ์เฉพาะแก่ผู้เรียน
2. เนื้อหาที่จะต้องใช้สื่อความหมาย ด้วยสื่อการสอนนี้ เป็นประโยชน์และมีความสำคัญแก่ผู้เรียนในชุมชนและสังคมเพียงใด
3. สื่อการสอนเหมาะสมกับวัตถุประสงค์การสอนหรือเป้าหมายของผู้เรียนแค่ไหน
4. สื่อการสอนเน้นการให้ผู้เรียนได้คิด ตอบสนอง อภิปรายและศึกษาค้นคว้าเพียงใด
5. เนื้อหาในการใช้สื่อการสอนช่วยแก้ปัญหา และเสริมกิจกรรมของผู้เรียนหรือไม่
6. สื่อการสอนมีความแน่นอน และทันสมัยหรือไม่
7. ความรู้เนื้อหาในสื่อการสอนมีตัวอย่างให้มากพอหรือไม่อย่างไร

ศาสตราจารย์ สำเภา วรางกูร ได้กล่าวถึงลักษณะของสื่อการสอนที่มีประสิทธิภาพไว้ดังนี้

1. ต้องทำให้เกิดการกระตุ้น และสร้างความสนใจแก่ผู้เรียน
2. ต้องทำให้เกิดความหมาย หรือความเข้าใจเป็นอย่างดีที่สุดให้แก่ผู้เรียนแต่ละคน
3. ได้รับการจัดการผลิตและใช้อย่างมีระบบที่ดี
4. ทำให้มีส่วนร่วมและส่วนปฏิบัติ

5. ให้มีโอกาสดำเนินปฏิบัติซ้ำ และได้รับการเร้าด้วยสิ่งเร้าต่าง ๆ กันเข้าช่วยประกอบการสอน เพื่อเสริมการเรียนรู้ สามารถจำได้ และยึดความตั้งใจของผู้เรียน
6. ให้ระยะเวลาสำหรับการประกอบการเรียนการสอนอย่างพอเหมาะซึ่งขึ้นอยู่กับจำนวนและความยากง่ายของเนื้อเรื่องที่นำเสนอ
7. ให้มีความชัดเจนถูกต้อง มีประสิทธิภาพ และให้ความหมายต่อผู้เรียน
8. ให้รู้ผลทันที เพื่อให้ผู้เรียนทราบถึงข้อผิดพลาดหรือความสำเร็จของตนเองได้ทันที

ประโยชน์ของสื่อการเรียนการสอน

เอกศักดิ์ บุตรลับ (2537 : 355) ได้กล่าวว่าการใช้สื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสมและใช้อย่างมีประสิทธิภาพก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้เรียน มีดังนี้

1. กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียน ซึ่งจะเป็แนวทางให้ผู้เรียนได้รับความรู้และเกิดประสบการณ์
2. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนอันเป็นวิธีทางนำไปสู่การเรียนรู้อย่างแท้จริง
3. ทำให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอดและความเข้าใจที่ถูกต้องและรวดเร็ว
4. ผู้เรียนเกิดทักษะในการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง จากสื่อการเรียนการสอนนั้น
5. ผู้เรียนจดจำเรื่องราวและสิ่งต่าง ๆ ได้แม่นยำและถูกต้อง
6. เพิ่มพูนประสบการณ์เดิมของผู้เรียน และเปลี่ยนแปลงเจตคติในทางที่พึงปรารถนาได้

ประเภทของสื่อการเรียนการสอน

วินโก และสคูลิง (ทองทิพย์ วรรณพัฒน์และคณะ. 2520 : 115-116) ; อ้างอิงมาจาก wingo and Schorling. M.d.) ได้แบ่งสื่อการเรียนการสอน ออกเป็น 4 ประเภท คือ

1. สื่อการเรียนการสอนประเภทสองมิติ ได้แก่ รูปภาพ ภาพถ่าย ภาพเขียน แผนที่ แผนภูมิ
2. สื่อการเรียนการสอนประเภทสามมิติ ได้แก่ วัสดุมีทรงต่าง ๆ คือของจริงของตัวอย่าง หุ่นจำลอง
3. สื่อการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับการฟังหรือเครื่องเสียง ได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ เทปบันทึกเสียง
4. สื่อการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับการฉาย ได้แก่ เครื่องฉายภาพยนตร์ เครื่องฉายภาพนิ่ง เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นสรุปได้ว่า สื่อการเรียนการสอนมีหลายประเภทด้วยกัน ครูผู้สอนจะต้องรู้จักเลือกสื่อให้เหมาะสมกับการเรียนการสอน เพราะสื่อการสอนมีความสำคัญอันเป็นเครื่องมือที่จะนำมาถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ด้านการวัดผลและการประเมินผล

การวัดผลและการประเมินผล จัดเป็นกิจกรรมที่สำคัญที่สอดแทรกอยู่ในทุกขั้นตอนของกระบวนการจัดการเรียนการสอน เริ่มตั้งแต่ก่อนการเรียนการสอนจะเป็นการประเมินเพื่อตรวจสอบความรู้พื้นฐานของผู้เรียนระหว่างการเรียนการสอนจะเป็นประเมินเพื่อปรับปรุงผลการเรียน และเพื่อให้ผู้เรียนทราบผลการเรียนของตนเป็นระยะ ๆ และเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนในแต่ละรายวิชา ภาคเรียน จะเป็นการประเมินเพื่อตัดสินผลการเรียนเพื่อตรวจสอบให้แน่ชัดว่าผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้

การวัดผลและการประเมินผล เป็นกระบวนการที่สำคัญของการจัดการเรียนการสอน เพราะเป็นตัวบ่งชี้และตรวจสอบระดับความสำเร็จของกิจกรรมต่างๆ ซึ่งนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการวัดผลและประเมินผลไว้ดังนี้คือ

สุนทร จันทรศรี (2530 : 15) กล่าวว่า การวัดผล หมายถึง กระบวนการใด ๆ ที่จะทำให้ได้มาซึ่งปริมาณจำนวนหนึ่ง เช่นคะแนน เป็นต้น ที่มีความหมายแทนคุณภาพ หรือลักษณะของสิ่งที่วัดนั้น แล้วจึงนำผลที่ได้มาวินิจฉัย ตีราคา

ธำรง บัวศรี (2532 : 8) ได้ให้ความหมายไว้ว่า หมายถึงการประเมินผลหลักสูตร และการประเมินการเรียนการสอน

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2540 : 199) กล่าวว่า การวัดผลและการประเมินผลคือการพิจารณาตัดสินเกี่ยวกับคุณค่า ความจริง และการกระทำ บางทีขึ้นอยู่กับการวัดเพียงอย่างเดียวส่วนการประเมินประกอบด้วย

1. การวัดที่ได้จากกระบวนการต่าง ๆ เช่น การสังเกต การทดสอบ
2. เกณฑ์การพิจารณา เพื่อให้เป็นแนวทางหรือหลักการพิจารณา แล้วเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เช่น พอใจ ไม่พอใจ
3. การตัดสินใจ เป็นการสรุปผลเปรียบเทียบระหว่างผลของการวัดกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้

พนัส หันนาคินทร์ (2524 : 199 - 200) กล่าวว่า การวัดผลและการประเมินผลเป็นการเปรียบเทียบผลที่ได้จากการเรียนกับมาตรฐานที่กำหนดไว้ ซึ่งจะมีลักษณะเป็นรูปธรรมคือ จะแสดงผลการวัดออกมาเป็นตัวเลข เพื่อแสดงว่านักศึกษามีความรู้มากน้อยเพียงใด การวัดผลจึงเป็นหน้าที่ของครูที่จะต้องทำการวัดผลและประเมินผลการเรียนของนักศึกษาว่าได้ผลเพียงใด

อัลคิน (Alkin. 1970 : 372) ให้ความหมายของการประเมินผลว่าเป็นกระบวนการค้นหาการตัดสินใจเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยการเลือกรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อรายงานสรุปสิ่งที่เกี่ยวข้อง ผู้ตัดสินใจในแนวทางเลือกที่เหมาะสมจากแนวทางต่าง ๆ ที่มีอยู่

องค์ประกอบของการวัดผลและประเมินผล ประกอบด้วย

1. การวัดผล (Measurement) คือ การตรวจสอบว่าผู้เรียนมีพฤติกรรมทางด้านความรู้ ทักษะ เจตคติเปลี่ยนไปตามจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ โดยใช้เครื่องมือต่าง ๆ เป็นตัวสำรวจ การเลือกใช้เครื่องมือทดสอบชนิดใดนั้นขึ้นอยู่กับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแผนการสอน ผลที่ได้จากการวัดผลจะเป็นเชิงปริมาณ เช่น เป็นคะแนนหรือเป็นคำร้อยละ ซึ่งยังไม่สามารถตัดสินได้ว่า ผู้เรียนมีคุณภาพเป็นอย่างไร จนกว่าจะมีการประเมิน

2. การประเมินผล (Evaluation) คือ การตัดสินว่าผู้เรียนมีคุณภาพเป็นอย่างไร เมื่อนำคะแนนที่ได้จากการวัดผลมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เช่น ผู้เรียนทำแบบทดสอบได้ 70 คะแนน จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน โดยตั้งเกณฑ์ไว้ว่า หากได้คะแนนร้อยละ 60 ขึ้นไป ถือว่าผ่านการทดสอบ เพราะฉะนั้น ผู้เรียนคนนั้นถือว่าผ่านการทดสอบ การประเมินผลจะออกมาในเชิงคุณภาพ เช่น สอบผ่าน หรือไม่ผ่าน หรือแบ่งเป็นระดับ 4 3 2 1 0 คือ ดีมาก ดี ปานกลาง พอใช้ และต้องแก้ไข เป็นต้น

หน้าที่สำคัญของการวัดผลและการประเมินผลทางการศึกษา จะต้องให้สารสนเทศเพื่อการตัดสินใจ เกี่ยวกับการดำเนินการสอน การวัดผลและการประเมินผล จะเกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางการออกแบบการเรียนการสอน 4 อย่าง คือ

1. การวิเคราะห์ขอบเขตของเนื้อหาวิชา การวิเคราะห์นี้ต้องอาศัยผู้ชำนาญในสาขาวิชาช่วยวิเคราะห์ขอบเขตในรูปของความสามารถในทางปฏิบัติในเนื้อหาวิชานั้น ซึ่งอาจให้ตัวอย่างในรูปของจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม การวิเคราะห์เช่นนี้ ถ้าหากกระทำก่อนการสอนจะช่วยให้ได้แนวทางการออกแบบทางด้านการเรียนการสอน ตลอดจนการวัดผลและการประเมินที่ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน

2. การวินิจฉัยคุณลักษณะของผู้เรียน การดำเนินงานในขั้นนี้จะเป็นการวัดพฤติกรรมที่นักเรียนมีก่อนการเรียนการสอน เพื่อดูว่าเขามีสิ่งที่ผู้สอนตั้งใจจะให้เขาเรียนรู้แล้วเพียงใด เขามีทักษะพื้นฐานที่จำเป็นในการเรียนรู้เพียงใด และเขามีคุณลักษณะเฉพาะที่เหมาะสมกับการเรียนการสอนในรูปแบบใด ผลการวัดผลและประเมินเหล่านี้จะเป็นข้อมูลทางด้านพฤติกรรมหรือความสามารถก่อนการเรียนการสอน

3. การออกแบบการจัดสิ่งแวดล้อมทางการศึกษา หลังจากที่ได้ทราบถึงเรื่องราวที่ให้มีการเรียนรู้ และทราบถึงคุณลักษณะของผู้เรียนแล้ว ก็จะเป็นการออกแบบสิ่งแวดล้อมเพื่อการเรียนการสอนจริง การออกแบบสิ่งแวดล้อมในการเรียนการสอนคือ การกำหนดสภาพ

เฉพาะที่จะเอื้ออำนวยให้ผู้เรียนได้ก้าวหน้าไปจากทักษะพื้นฐานที่มีอยู่เพื่อให้มีความรู้ความสามารถตามที่กำหนดหลังจากการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผลในระหว่างการดำเนินการเรียนการสอนนี้ จะต้องเป็นการเสริมแรงและส่งผลย้อนกลับให้ผู้เรียนได้ทราบระยะถึงผลของการเรียนตลอดเวลาว่าเรื่องใดที่ผู้เรียนสามารถทำได้ตามจุดประสงค์ การส่งผลย้อนกลับก็ทำให้ผู้เรียนเกิดกำลังใจในความสำเร็จ ซึ่งค้ำค่าความพยายามที่ได้ทุ่มเทให้หากมีเรื่องใดที่เขาไม่ประสบสำเร็จ

4. การประเมินผลที่เกิดจากการเรียนรู้ กิจกรรมสุดท้ายซึ่งเป็นการประเมินผลหลังการเรียนรู้ก็เพื่อให้ได้ข้อมูลว่า ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามจุดประสงค์ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้เพียงใด หากผลการวัดปรากฏว่าผู้เรียนได้มีความรู้ความสามารถตามที่กำหนดก็เรียกได้ว่า มีความรอบรู้ในเป้าหมายของการเรียนการสอน การตีความหมายผลการวัด อาจเป็นในรูปอิงเกณฑ์ หากการวัดได้กระทำหลังจากจบหน่วยย่อย นอกจากนั้นผลการวัดยังนำมาใช้เพื่อจำแนกความแตกต่างในความรู้ความสามารถของผู้เรียนในกลุ่มอีกด้วย

ชนิดของการประเมินผล

จำแนกตามจุดประสงค์ของการประเมิน แบ่งได้ 4 ชนิดคือ

1. การประเมินผลก่อนการเรียน (Placement Test) เพื่อตรวจสอบความรู้พื้นฐานของผู้เรียนที่จำเป็นในการเรียนต่อไป ผลการประเมินสามารถนำไปกำหนดจุดประสงค์ของการเรียนให้อยู่ในระดับที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ หรือ นำไปใช้ในการปรับพื้นฐานความรู้เดิมให้มั่นคงขึ้น นอกจากนั้นการประเมินก่อนการเรียนยังมีประโยชน์อีก 2 ประการ คือ เพื่อตรวจสอบว่าจุดประสงค์ข้อใดที่ผู้เรียนรู้อยู่แล้วจะได้ตัดออกไปให้ไม่ให้เกิดความซ้ำซ้อน หรือใช้เป็นข้อมูลในการจัดกลุ่มผู้เรียนและใช้เป็นพื้นฐานสำหรับเปรียบเทียบความก้าวหน้าของการเรียนรู้
2. การประเมินผลเพื่อปรับปรุงผลการเรียน (Formative Evaluation) เป็นการประเมินในระหว่างที่มีการเรียนการสอนอยู่ เพื่อปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียนและตรวจสอบประสิทธิภาพของกระบวนการเรียนการสอน การประเมินผลแบบนี้มีบทบาทในการเสริมกำลังใจแก่ผู้เรียนในแง่ที่ ผู้เรียนได้รู้ความก้าวหน้าของตนเป็นระยะ
3. การประเมินผลเพื่อวินิจฉัยข้อบกพร่อง (Diagnostic Evaluation) เป็นการประเมินที่ครูผู้สอนทำกับผู้เรียนที่มีปัญหาทางวิชาการ เพื่อหาจุดบกพร่องของเด็กและหาสาเหตุของปัญหาการประเมินผล เพื่อวินิจฉัยทำให้การสอนของครูมีทิศทางที่ชัดเจนมากขึ้น
4. การประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียน (Summative Evaluation) เป็นการประเมินผลเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนในแต่ละระยะ เช่น ตอนสิ้นเทอม กลางปี และสิ้นปี เป็นต้น

ความสำคัญของการประเมินผล

ผู้เรียนและบุคคลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องจะได้ประโยชน์จากผลการวัดและการประเมินผล ดังนี้

1. ผู้เรียน ปรับปรุงแก้ไขผลการเรียน /วางแผนศึกษาต่อ /หรือประกอบอาชีพ
 2. ครูผู้สอน ช่วยเหลือผู้เรียนให้เรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น
 3. ฝ่ายแนะแนว ให้บริการแนะแนว
 4. ผู้บริหาร ทราบมาตรฐานด้านวิชาการของโรงเรียน ใช้ปรับปรุงสภาพการเรียนการสอน
 5. ผู้ปกครอง รู้ความก้าวหน้าของผู้เรียนด้านต่าง ๆ สนับสนุนพัฒนาการผู้เรียน
- การวัดผลและการประเมินผลมีประโยชน์กับผู้สอนและผู้เรียนเป็นอย่างมากเพื่อได้นำมาพิจารณาแก้ไขปรับปรุงการสอนของผู้สอนให้เกิดประโยชน์แก่ผู้เรียนเพิ่มขึ้น

สุทธิ ประจักษ์ศักดิ์ (2520 : 44) กลุ่มส่วนใหญ่มักจะขาดการประเมินผลการสอนของตน แต่จะทำการประเมินผลการเรียน ซึ่งเป็นการประเมินผลจากความรู้ ความสามารถของผู้เรียนที่แสดงออกเป็นสำคัญ และยึดถือว่าเป็นการประเมินผลการสอนของตน ผลที่ได้จากการประเมินผลรวมครั้งสุดท้าย ทำให้ไม่สามารถบอกได้แน่ชัดว่า การที่ผู้เรียนสอบได้คะแนนสูงหรือได้คะแนนต่ำเป็นสติปัญญาของผู้เรียน หรือเพราะการวางแผนการจัดบรรยากาศในห้องเรียน เทคนิคการสอน ตลอดจนการใช้อุปกรณ์การเรียนของผู้สอน เพราะสภาพแวดล้อมของผู้เรียนมีผลให้การเรียนของผู้เรียนออกมาในลักษณะแตกต่างกัน

ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2524 : 220) ได้ให้ความเห็นว่า การประเมินผลการเรียนการสอนสำคัญมาก ถ้าผู้สอนที่สอนมานาน ชินกับการสอนในแบบนั้น และรวมทั้งมั่นใจตนเองว่าสอนดีแล้วผู้สอนประเภทนี้จะไม่เห็นความสำคัญของการประเมินการสอน และผู้สอนที่อยู่ในประเภทตรงข้ามคือสอนไม่ดี ไม่สนใจการสอน สอนไม่ค่อยเต็มที่ ก็ไม่ยากประเมินผลการสอนเช่นกัน ซึ่งผู้สอนทั้ง 2 ประเภทนี้ ควรจะต้องมีการประเมินผลการสอนของตนเองอย่างยิ่ง เพื่อให้รู้ว่าการประเมินของตนเองว่ามีข้อบกพร่องในการสอนมากน้อยเพียงใด

สรุปได้ว่า การวัดผลและการประเมินผลจะเป็นเครื่องมืออันหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน ให้ประสบความสำเร็จ หรือให้บรรลุวัตถุประสงค์ โดยครูมีหน้าที่โดยตรงที่จะต้องทำการทดสอบเป็นระยะอย่างต่อเนื่อง แล้วนำผลไปพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

อุมาพร สกลรักษ์ (2540 : 90 - 92) ได้วิจัยเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของวิทยาลัยพณิชยการสังกัดกรมอาชีวศึกษา พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นโดยรวมและทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง

1. ด้านหลักสูตร ควรมีการเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพความเป็นจริง และสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

2. ด้านครูผู้สอน พบว่า ครูผู้สอนมีความเชื่อมั่นในตนเองในวิชาที่สอนมาก

3. ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ควรจัดวิทยากรพิเศษมาบรรยายเสริมบางวิชา เนื่องจากสถานศึกษาไม่ค่อยเชิญวิทยากรพิเศษมาบรรยายเสริมเพื่อเพิ่มพูนความรู้ให้กับนักศึกษา

4. ด้านสื่อการเรียนการสอน พบว่า สื่อที่นำมาใช้มีความเหมาะสมกับเนื้อหารายวิชาที่ทำการเรียนการสอน ช่วยให้ผู้เรียนเกิดทักษะและมีประสบการณ์มากขึ้น

5. ด้านอาคารสถานที่และสภาพแวดล้อม พบว่า การจัดอาคารสถานที่และสภาพแวดล้อม มีความเหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอน

นิรุตต์ จันทะทรัพย์ (สุรีย์ มาเกิด. 2543 : บทคัดย่อ ; อ้างมาจาก นิรุตต์ จันทะทรัพย์ 2536) สุรีย์ มาเกิด (2543 : 28) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนของคณะวิชาอุตสาหกรรมศึกษา วิทยาลัยครูพระนคร พบว่า สิ่งที่จะต้องปรับปรุงในแต่ละด้านคือ

1. ด้านหลักสูตร เกี่ยวกับระบบการแจ้งผลการเรียนควรปรับปรุงให้รวดเร็วขึ้นเนื่องจากที่เป็นอยู่ในปัจจุบันการแจ้งผลการเรียนล่าช้ามากทำให้เกิดผลกระทบต่อการลงทะเบียนวิชาที่เรียนของผู้เรียนในเทอมต่อไป

2. ด้านสื่อการเรียนการสอน คือการจัดทำป้ายนิเทศหรือนิทรรศการเพื่อเสริมความรู้ความก้าวหน้าทางด้านอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี

3. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก คือ ด้านเครื่องมือ เครื่องจักร และอุปกรณ์ควรปรับปรุงให้มีเทคโนโลยีที่ทันสมัย

4. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน คือ การจัดเตรียมเครื่องมือ วัสดุและอุปกรณ์ให้พร้อมในการสอน

ณัฐ จุลสุวรรณ (2527 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนักศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพในเรือนจำกลางคลองเปรมเกี่ยวกับการเรียนการสอนตามหลักสูตรวิชาอาชีพระยะสั้น ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอน

สอนตามหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นโดยรวมและเป็นรายด้านในระดับเห็นด้วย แต่ไม่เห็นด้วยในเรื่องที่เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาครบถ้วนไปเนื้อหาวิชาในหลักสูตรไม่ทันสมัยและไม่เหมาะสมกับเวลา นักศึกษาไม่กล้าแสดงออกในชั้นเรียนครูผู้สอนขาดความยุติธรรมในการให้คะแนนอุปกรณ์และเครื่องมือในการฝึกภาคปฏิบัติ เก่าไม่ทันสมัย มีข้อเสนอแนะว่า ควรปรับปรุงหลักสูตรและอุปกรณ์การสอนให้ทันสมัย ครูผู้สอนควรเอาใจใส่ในการสอนภาคปฏิบัติมากขึ้น และให้เวลากับการฝึกภาคปฏิบัติมากขึ้น

บรรยง กวีนิฏฐยานนท์ (2538 : 144 - 146) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนวิชาการงานของโรงเรียนสาธิต สังกัดมหาวิทยาลัย ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า สภาพการจัดการเรียนการสอนวิชาการงานของนักเรียน ครูผู้สอน และหัวหน้าหมวด มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลางเกี่ยวกับการใช้สื่อการเรียนการสอน และมีความคิดเห็นในระดับน้อยเกี่ยวกับการจัดโรงฝึกงานหรือห้องปฏิบัติการเนื่องจากสภาพการจัดการเรียนการสอนยังขาดงบประมาณ ขาดการส่งเสริม ตลอดจนขาดครูผู้สอน หรือครูผู้สอนประสบการณ์และความรู้ในการจัดโรงฝึกงาน

เขมิกา เรืองศิริ (2541 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาปฏิบัติงานสำนักงาน พบว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาปฏิบัติงานสำนักงาน โดยรวมทุกด้านและรายด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พิเชษฐ์ เสือเผ่า (2543 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนทางไกลผ่านดาวเทียม พบว่านักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนทางไกลผ่านดาวเทียมโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ด้านครูประจำกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ .01 ด้านการประเมินผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ลาวัณย์ จักรานุวัฒน์ (2540 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาปริญญาโทภาคพิเศษ สาขาวิชาบริหารธุรกิจ (M.B.A.) สังกัดมหาวิทยาลัยของรัฐ เขตกรุงเทพมหานคร ต่อการจัดการศึกษาภาคพิเศษ พบว่า ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นนิสิตนักศึกษาชายและหญิงต่อการจัดการศึกษาภาคพิเศษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ณัฐ จุลสุวรรณ (2537 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนักศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพในเรือนจำกลางคลองเปรมเกี่ยวกับการเรียนการสอนตามหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พบว่า นักศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพที่ศึกษาในสาขาวิชาต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนตามหลักสูตรวิชาอาชีพระยะสั้น ด้านวิธีการสอนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัย

สำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่อง ครูผู้สอนมีทักษะและประสบการณ์ในการสอนภาคปฏิบัติ และครูผู้สอนสามารถใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนได้อย่างเหมาะสม

อุมาพร สกลรักษ์ (2540 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ของวิทยาลัยพณิชยการ สังกัดกรมอาชีวศึกษา พบว่า

1. นักศึกษาสาขาบัญชีที่เรียนในสถานศึกษาที่ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนโดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านหลักสูตร ด้านครูผู้สอน และด้านวิธีการสอน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

2. นักศึกษาสาขาการตลาดที่เรียนในสถานศึกษาที่ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนโดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านครูผู้สอน นักศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3. นักศึกษาสาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจที่เรียนในสถานศึกษา มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนโดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สุรีย์ มาเกิด (2544 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาบัญชีของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนพณิชยการราชดำเนิน ธนบุรี พบว่า

1. นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาการบัญชีที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาบัญชีโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2. นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 2 สาขาการบัญชีที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาบัญชีโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สุรวีร์ เพียรเพชรเลิศ (2544 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรธุรกิจศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่า นิสิตระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรธุรกิจศึกษา ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านสื่อการเรียนการสอนและการประเมินผล โดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

มาลี ทักษะกรวงศ์ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนช่างอุตสาหกรรมที่มีต่อการสอนอาชีพศึกษาระบบทวิภาคี หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในวิทยาลัยเทคนิค พบว่า นักเรียนช่างอุตสาหกรรม มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอน

อาชีวศึกษาระบบทวิภาคี โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านการวัดผล การประเมินผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนสูง มีความคิดเห็นมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง นักเรียนช่างอุตสาหกรรมมีปัญหาในสถานประกอบการคือ ไม่สามารถจัดการฝึกให้กับนักเรียน ได้ครอบคลุมตามเนื้อหาของหลักสูตร ครูฝึกไม่สอนงาน ไม่มีเวลาให้นักเรียน ครูฝึก ไม่สนใจ และไม่อธิบายแนะนำทฤษฎีก่อนลงมือปฏิบัติ ไม่มีอุปกรณ์เครื่องมือให้นักเรียนฝึกเพียงพอ ไม่มีเกณฑ์การประเมินที่แน่นอน

พงศ์ หรดาร (Pong Horedel. 1987 : 73 – 78 ; อ้างอิงมาจาก อุมพร สกลรักษ์. 2540 : 30) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง The Future off Vocational Education in Thailand Towas the year 2009 A.D. Using the Delphi Approach. ผลการวิจัยพบว่า

1. หลักการ มีแนวโน้มที่เป็นไปได้ดังนี้ คือสามารถนำไปประกอบอาชีพในการดำรงชีวิต ให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน การเรียนด้วยทฤษฎีและปฏิบัติสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยี
2. หลักสูตร ควรเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพสังคม เศรษฐกิจและเทคโนโลยีและพัฒนาให้สอดคล้องกับความต้องการของแต่ละบุคคล
3. ผู้สอน ควรมีประสบการณ์ในการประกอบอาชีพอย่างน้อย 3 ปี และได้รับการฝึกโดยตรง ในสถานประกอบการทุกปี ตลอดจนการศึกษาอบรมทุกช่วงเวลา

งานวิจัยต่างประเทศ

เฮลท์ และเพอร์ซี่ (สมคะเน คำจูน. 2528 : 30 ; อ้างอิงมาจาก Health and Percy. 1982 : 26) ได้ทำการศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่ออาจารย์ผู้สอน โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่เรียนไม่เต็มเวลากับนักศึกษาที่เรียนเต็มเวลา จากการศึกษาพบว่านักศึกษาล้วนใหญ่ต้องการอาจารย์ผู้สอนที่มีความกระตือรือร้น มีความรู้ดี ต้องการเรียนเนื้อหาวิชาที่น่าสนใจ มีประโยชน์และสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับวิชาชีพได้อย่างดี

เลแมนน์ และมีเรนส์ (Lehmann and Mehrens. 1971 : 136) ได้สรุปสำรวจความคิดเห็นของนิสิตวิทยาลัย เวสเทอร์ วอชิงตันสเตท เกี่ยวกับคุณลักษณะครูในอุดมคติว่า มีเกณฑ์ที่สำคัญมากที่สุด 5 ประการ คือ

1. มีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอน ต้องมีความรู้อย่างกว้างขวางทั้งความรู้มูลฐาน และสิ่งใหม่ ๆ เกี่ยวกับวิชาที่ตนสอน
2. มีความสนใจในวิชาที่สอนอย่างลึกซึ้ง มีความกระตือรือร้นค้นคว้าในวิชาที่สอน
3. มีความยืดหยุ่น และมีความสามารถที่จะเสนอบทเรียนเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนสนใจ และสนองความต้องการของนักเรียน

4. เตรียมการสอนอยู่เสมอในวิชาที่ตนสอน กำหนดหัวข้อวิชาที่สอน กำหนดวัตถุประสงค์ตลอดจนรายชื่อหนังสืออ้างอิง

5. ใช้ศัพท์ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสม มีความสามารถในการอธิบายอย่างชัดเจน แจ่มแจ้ง สอนโดยคำนึงถึงระดับความสามารถของนักเรียน

โรไมน์ (อุมาพร สกลรักษ์. 2540 : 30 ; อ้างอิงมาจาก Romine.1974 : 139 –143) ได้ศึกษาบรรยากาศที่เกี่ยวกับการสอน ที่จะช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ได้ดีขึ้น โดยสำรวจความคิดเห็นจากอาจารย์คณะต่าง ๆ และนักศึกษามหาวิทยาลัยโคโรลาโด สหรัฐอเมริกา พบว่าบรรยากาศที่จะทำให้การสอนมีประสิทธิภาพคือ

1. บุคลิกภาพของครู เป็นผู้กระฉับกระเฉง มีอารมณ์ขัน มีความกระตือรือร้น สนใจในวิชาที่ตนสอน

2. ด้านการจัดและเตรียมการสอน มีการเตรียมการสอนเป็นอย่างดี ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจในวิชาที่ตนสอน

3. ด้านการสอน ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน มิใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟัง

4. ด้านเนื้อหา ครูต้องพูดชัดเจน ใช้คำถามกระตุ้นให้นักเรียนคิด

5. ด้านการประเมินผล การให้ข้อมูลย้อนกลับ การเสริมแรงทางการเรียนต้องมีการทดสอบหรือรายงาน เมื่อประเมินผลแล้วต้องแจ้งให้ผู้เรียนทราบและให้รู้สาเหตุที่เป็นเช่นนั้นด้วย

6. ด้านช่วยเหลือนักเรียนเพิ่มเติม มีการจัดเวลาเพื่อสอนนักเรียนเป็นกลุ่มพิเศษ

สรุปจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จะเห็นได้ว่าความคิดเห็นของบุคคล หลาย ๆ ฝ่ายที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษา มีความคิดเห็นที่แตกต่างกันออกไป เช่น ด้านหลักสูตร ด้านครูผู้สอน ด้านวิธีการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอนและด้านการวัดผลและการประเมินผลซึ่งพบว่านักศึกษาที่มีเพศต่างกัน สาขาวิชาต่างกันและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นผู้วิจัยในฐานะที่ปฏิบัติงานอยู่ในสถานศึกษา จึงสนใจที่จะศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจในเรื่องการจัดการเรียนการสอน เพื่อนำผลการวิจัยมาเป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 แบ่งเป็น สาขาการบัญชี สาขาการตลาด และสาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ จำนวนทั้งสิ้น 272 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ แบ่งเป็น สาขาการบัญชี สาขาการตลาดและสาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ซึ่งได้จากการสุ่มแบบแบ่งชั้นและสุ่มอย่างง่าย (ล้วนและอังกฤษ สบายศ. 2538 : 98) จำนวนประชากรทั้งหมด 272 คน โดยกำหนดสัดส่วน 70 เปอร์เซนต์ (เศษปัดเป็นจำนวนเต็ม) ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 190 คน ดังปรากฏในตาราง

สาขาวิชา	จำนวนประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
สาขาการบัญชี	71	50
สาขาการตลาด	122	85
สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ	79	55
รวม	272	190

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ตัวเลือก โดยเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับ ความคิดเห็น เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุมเนื้อหาการจัดการเรียนการสอนทั้ง 5 ด้านคือ ด้านหลักสูตร ด้านครูผู้สอน ด้านวิธีการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านการวัดผลและการประเมินผล โดยแบ่งเป็น 3 ตอนคือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาเพื่อให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนใน 5 ด้าน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยกำหนดการให้คะแนนเป็น 5 ระดับคือ

- 5 หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด
- 4 หมายถึง เห็นด้วยมาก
- 3 หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง
- 2 หมายถึง เห็นด้วยน้อย
- 1 หมายถึง เห็นด้วยน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิด เพื่อรวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของนักศึกษาโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนทั้ง 5 ด้าน

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือตามลำดับดังนี้

1. ศึกษาลักษณะ รูปแบบ และวิธีการเขียนแบบสอบถามจากเอกสาร งานวิจัยและแนวคิดทฤษฎีและผลงานการวิจัยที่เกี่ยวกับตัวแปรที่ศึกษา
2. สอบถามนักศึกษา เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
3. รวบรวมสาระและเนื้อหาต่างๆที่ได้จากเอกสาร งานวิจัย แนวคิดทฤษฎี ผลการวิจัยและการสอบถามเพื่อเป็นข้อมูลในการสร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียน
4. นำข้อมูลที่ได้จาก 1 – 3 ไปสร้างแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ให้ครอบคลุม
5. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้ว เสนออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ เพื่อตรวจสอบ แนะนำและปรับปรุง แก้ไข

6. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้ว ไปตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content validity) โดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านคือ

6.1 นายจิรศักดิ์ ทรัพย์ล้อม

6.2 อาจารย์สุนทรียา ขำเพชร

6.3 อาจารย์เพ็ญสุข ม่วงไหมทอง

7. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์เพื่อพิจารณาตรวจสอบอีกครั้งให้สมบูรณ์ก่อนนำไปทดลองใช้ (Try out)

8. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขสมบูรณ์แล้ว ไปทดลองใช้กับประชากรที่มีลักษณะ เดียวกันกับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ จำนวน 30 คน

9. นำแบบสอบถามไปวิเคราะห์หาดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามและพฤติกรรม และหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) จากแบบสอบถามที่ผ่านการคัดเลือก โดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) โดยใช้สูตรของ ครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ .95

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยจะได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยดำเนินการตามขั้นตอนตามลำดับดังนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล จากผู้บริหารโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ

2. ผู้วิจัยขออนุญาตอาจารย์ผู้สอนนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สาขาการบัญชี สาขาการตลาด และสาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ เพื่อขอความร่วมมือให้นักศึกษาตอบแบบสอบถาม

3. ชี้แจงนักศึกษา เพื่อให้เข้าใจวัตถุประสงค์ของการตอบและอธิบายวิธีการตอบแบบสอบถามให้เข้าใจชัดเจนก่อนเริ่มต้นตอบแบบสอบถาม

4. ผู้วิจัยจัดเก็บข้อมูลด้วยตนเอง เพื่อพิจารณาความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เมื่อได้รับแบบสอบถามคืนแล้ว ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม

2. จำแนกข้อมูลแบบสอบถามตามตัวแปรอิสระ ได้แก่

2.1 เพศ

2.2 สาขาวิชา

2.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3. จำแนกข้อมูลของแบบสอบถามตามตัวแปร ทั้ง 5 ด้าน และตรวจให้คะแนนความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนแต่ละข้อของคำถามตามน้ำหนักคะแนนของตัวเลือกที่กำหนดไว้ในแต่ละด้านรวม 5 ด้าน ได้แก่

3.1 ด้านหลักสูตร

3.2 ด้านครูผู้สอน

3.3 ด้านวิธีการสอน

3.4 ด้านสื่อการเรียนการสอน

3.5 ด้านการวัดผลและประเมินผล

4. นำข้อมูลที่ได้ไปสร้างโปรแกรม เพื่อวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC (Statistical Package for social Sciences/Personal Computer)

5. วิเคราะห์สถานภาพของประชากรที่ตอบแบบสอบถาม โดยหาค่าร้อยละ

6. วิเคราะห์ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยหาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยแบ่งเป็น 5 ระดับตามแนวคิดของเบสท์ (Best. 1978 : 174) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50	หมายถึง	นักศึกษามีความคิดเห็นด้วยน้อยที่สุด
ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50	หมายถึง	นักศึกษามีความคิดเห็นด้วยน้อย
ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50	หมายถึง	นักศึกษามีความคิดเห็นด้วยปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50	หมายถึง	นักศึกษามีความคิดเห็นด้วยมาก
ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00	หมายถึง	นักศึกษามีความคิดเห็นด้วยมากที่สุด

7. เปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ระหว่างประชากร 2 กลุ่ม จำแนกตามเพศ โดยใช้สถิติค่าที (t – test)

8. เปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ระหว่างประชากรที่มีมากกว่า 2 กลุ่ม จำแนกตามสาขาวิชาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวค่า One way Analysis of Vaviance

9. เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยวิธีนิวแมนคูลส์ (Newman - keuls)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 ค่าร้อยละของแบบสอบถามตอนที่ 1 ได้แก่ ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.2 คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของแบบสอบถามตอนที่ 2 ได้แก่ ความคิดเห็นการจัดการเรียนการสอน ทั้ง 5 ด้าน โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2541 : 40)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าคะแนนเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 N แทน จำนวนประชากรทั้งหมด

1.3 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) ของแบบสอบถามตอนที่ 2 ได้แก่ ความคิดเห็นการจัดการเรียนการสอนทั้ง 5 ด้าน โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2541 : 65)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $(\sum X)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
 $\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 N แทน จำนวนประชากรทั้งหมด

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค โดยใช้สูตร (สำอางค์ งามวิชา. 2541 : 72 ; อ้างอิงจาก Cronbach. 1970 : 161)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum s^2 j}{s^2 t} \right]$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ
	n	แทน	จำนวนข้อของแบบสอบถาม
	$\sum s^2 j$	แทน	คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ
	$s^2 t$	แทน	คะแนนความแปรปรวนของแบบสอบถามทั้งฉบับ

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 ทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ใช้สถิติค่า t (t - test) โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2541 : 173)

$$t = \frac{\overline{X}_1 - \overline{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left\{ \frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right\}}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณา
	$\overline{X}_1$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของประชากรกลุ่มที่ 1
	$\overline{X}_2$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของประชากรกลุ่มที่ 2
	n_1	แทน	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	n_2	แทน	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
	S_1^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1
	S_2^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 2
	df	แทน	ระดับชั้นแห่งความเป็นอิสระของความแปรปรวนรวม

3.2 วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยกลุ่มตัวอย่างที่มีมากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้สถิติ F- test (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 113)

$$F = \frac{MS_b}{MS_w}$$

เมื่อ	F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน F - distribution
	MS _b	แทน	ความแปรปรวน (Mean Square) ระหว่างกลุ่ม
	MS _w	แทน	ความแปรปรวน (Mean Square) ภายในกลุ่ม

3.3 เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยวิธีนิวแมนคูลส์ (Newman – keuls)

$$W = q_{(\alpha:r.df)} \sqrt{\frac{MS_E}{n}}$$

เมื่อ	W	แทน	ค่าวิกฤต
	q	แทน	ค่าที่เปิดได้จากตาราง
	MS _E	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อนของความแปรปรวนที่ได้จากการวิเคราะห์ความแปรปรวน
	n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของงานวิจัยความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลตามลำดับ

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	จำนวนนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t – distribution
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F - distribution
df	แทน	ระดับชั้นของความเป็นอิสระ (Degrees of Freedom)
SS	แทน	ผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Mean Squares)
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 4 ตอนตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจเป็นรายด้าน

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ จำแนกตาม ตัวแปร เพศ สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ 4 รวบรวมข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 แสดงข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

ในตอนนี้เป็นการแสดงข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยนำเสนอในรูปของความถี่และร้อยละ ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา จำแนกตาม เพศ สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สถานภาพ	ค่าความถี่	ค่าร้อยละ
1. เพศ		
1.1 ชาย	74	38.90
1.2 หญิง	116	61.10
รวม	190	100
2. สาขาวิชา		
2.1 การบัญชี	50	26.30
2.2 การตลาด	85	47.70
2.3 คอมพิวเตอร์ธุรกิจ	55	28.90
รวม	190	100
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
3.1 ต่ำกว่า (1.00 – 1.99)	49	25.80
3.2 ปานกลาง (2.00 – 2.99)	79	41.60
3.3 สูง (3.00 – 4.00)	62	32.60
รวม	190	100

จากตาราง 1 แสดงว่า นักศึกษาที่เป็นเพศชาย จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 38.90 และ นักศึกษาที่เป็นเพศหญิง จำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 61.10

นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาการบัญชี จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 26.30 สาขาการตลาด จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 47.70 และนักศึกษาสาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 71.40

นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ (1.00 – 1.99) จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 25.80

นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง (2.00 – 2.99) จำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 41.60 และนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง (3.00 – 4.00) จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 32.60

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ เป็นรายด้าน

เป็นการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานตามความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจรวม 5 ด้านคือ ด้านหลักสูตร ด้านครูผู้สอน ด้านวิธีการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านการวัดผลและการประเมินผล โดยจำแนกตาม เพศ สาขาวิชาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แสดงในตาราง 2 - 7

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานตามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน โดยรวมและรายด้าน

ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
ด้านหลักสูตร	3.38	0.73	ปานกลาง
ด้านครูผู้สอน	2.95	0.78	ปานกลาง
ด้านวิธีการสอน	3.24	0.65	ปานกลาง
ด้านสื่อการเรียนการสอน	3.10	0.61	ปานกลาง
ด้านวัดผลและการประเมินผล	3.01	0.72	ปานกลาง
รวม	3.14	0.49	ปานกลาง

จากตาราง 2 แสดงว่านักศึกษามีความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยรวมและทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.95 - 3.38$) โดยข้อที่มีความคิดเห็นน้อยคือด้านครูผู้สอน

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในด้านหลักสูตร โดยรวมและรายด้าน

ข้อ	ความคิดเห็นด้านหลักสูตร	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1.	เนื้อหาที่เรียนนำไปใช้ในการปฏิบัติงานได้จริง	3.45	1.03	ปานกลาง
2.	เนื้อหาวิชาในหลักสูตรทันสมัยและสอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน	3.41	0.99	ปานกลาง
3.	ผู้เรียนเลือกเรียนวิชาในหมวดวิชาเลือกเสรีตามความถนัด	3.38	1.04	ปานกลาง
4.	เนื้อหาวิชาที่เรียนนำไปใช้ในการดำรงชีวิตประจำวันได้	3.45	1.01	ปานกลาง
5.	เนื้อหาหลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนวิเคราะห์ปัญหาได้	3.18	1.07	ปานกลาง
รวม		3.38	0.72	ปานกลาง

จากตาราง 3 แสดงว่านักศึกษามีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนด้านหลักสูตร โดยรวมและทุกข้ออยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.18 - 3.45$)

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานตามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้านครูผู้สอน โดยรวม และรายข้อ

ข้อ	ความคิดเห็นด้านครูผู้สอน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
6.	ผู้สอนมีแนวการสอนและวิธีสอนที่เหมาะสม	3.31	1.09	ปานกลาง
7.	ผู้สอนมีความรู้ความสามารถในวิชาที่สอน	2.99	1.33	ปานกลาง
8.	ผู้สอนใช้วิธีสอนที่หลากหลาย	2.84	1.31	ปานกลาง
9.	ผู้สอนให้ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมที่หลากหลาย	2.66	1.34	ปานกลาง
10.	ผู้สอนสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนความกระตือรือร้น	2.59	1.41	ปานกลาง
11.	ผู้สอนมีบุคลิกภาพส่วนตัวดีและวางตัวได้เหมาะสม	2.67	1.43	ปานกลาง
12.	ผู้สอนให้ความเป็นกันเองกับผู้เรียน	2.80	1.37	ปานกลาง
13.	ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิดและการแก้ปัญหาด้วยตนเอง	2.86	1.32	ปานกลาง
14.	ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นในระหว่างเรียน	2.97	1.31	ปานกลาง
15.	ผู้สอนอธิบายเนื้อหาได้ชัดเจนทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาที่เรียน	3.13	1.22	ปานกลาง
16.	ผู้สอนสามารถถ่ายทอดเนื้อหาวิชาที่สอนได้ดี	3.21	1.12	ปานกลาง
17.	ผู้สอนมีความรับผิดชอบและเข้าสอนตรงต่อเวลา	3.30	1.18	ปานกลาง
รวม		3.48	0.45	ปานกลาง

จากตาราง 4 แสดงว่านักศึกษามีความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยรวมและทุกข้ออยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.59 - 3.48$) โดยข้อที่มีความคิดเห็นน้อยคือผู้สอนสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น ผู้สอนให้ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมที่หลากหลายผู้สอนให้ความเป็นกันเองกับผู้เรียน ผู้สอนใช้วิธีสอนที่หลากหลายผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นในระหว่างเรียนและผู้สอนมีความรู้ความสามารถในวิชาที่สอน

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานตามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ด้านวิธีการสอน โดยรวม และรายข้อ

ข้อ	ความคิดเห็นด้านวิธีการสอน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
18.	ผู้สอนมีการเตรียมการสอนไว้ล่วงหน้า	3.48	0.99	ปานกลาง
19.	มีการใช้เทคนิควิธีการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน	3.36	1.05	ปานกลาง
20.	มีวิธีการดำเนินการสอนให้เป็นไปตามลำดับขั้นจากง่ายไปหายาก	3.33	1.06	ปานกลาง
21.	ใช้สื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสมสอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียน	3.17	1.15	ปานกลาง
22.	เน้นให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน	3.20	1.30	ปานกลาง
23.	ผู้สอนสามารถถ่ายทอดความรู้และฝึกทักษะได้ชัดเจน	3.07	1.28	ปานกลาง
24.	เน้นให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน	3.10	1.28	ปานกลาง
25.	มีการจัดกิจกรรมงานกลุ่มให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้	3.20	1.30	ปานกลาง
26.	ผู้สอนใช้สื่อได้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา	3.22	1.16	ปานกลาง
27.	ผู้สอนสร้างบรรยากาศ ส่งเสริมการเรียนรู้ทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ	3.22	1.08	ปานกลาง
28.	เน้นการฝึกทักษะปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี	3.19	1.05	ปานกลาง
29.	ผู้เรียนกล้าแสดงออกเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น ในระหว่างการเรียนการสอน	3.28	1.12	ปานกลาง
รวม		3.24	0.64	ปานกลาง

จากตาราง 5 แสดงว่านักศึกษามีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนด้านวิธีการสอน โดยรวมและทุกข้ออยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.07 - 3.48$)

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานตามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอน โดยรวมและรายข้อ

ข้อ	ความคิดเห็นด้านสื่อการเรียนการสอน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
30.	มีการใช้สื่อการสอนที่หลากหลาย เช่น วี ดีโอ	3.17	1.12	ปานกลาง
31.	คอมพิวเตอร์ เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ แผ่นภูมิ ภาพถ่าน แผ่นใส ฯลฯ	3.27	1.07	ปานกลาง
32.	สื่อการเรียนการสอนมีจำนวนเพียงพอกับผู้เรียน	3.14	1.09	ปานกลาง
33.	มีสื่อการสอนประเภท วัสดุ อุปกรณ์ เช่น แผ่นใส ม้วนเทปวีดีโอ ได้เหมาะสมสอดคล้องกับเนื้อหาบทเรียน	2.98	1.04	ปานกลาง
34.	สื่อช่วยกระตุ้นและสร้างความสนใจให้ผู้เรียน ทำให้เกิดความสนุก และไม่เบื่อการเรียน	2.95	1.19	ปานกลาง
35.	สื่อช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนในการจัดการเรียน การสอนมากขึ้น	3.05	1.20	ปานกลาง
36.	สื่อทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจตรงกันและเกิด ประสบการณ์ร่วมกันในวิชาที่เรียน	2.98	1.21	ปานกลาง
37.	หลังจากการใช้สื่อผู้เรียนได้รับข้อมูล ความรู้ และเกิดความคิดใหม่ ๆ	3.11	1.21	ปานกลาง
38.	สื่อช่วยสร้างลักษณะที่ดีในการศึกษาค้นคว้า	3.10	1.27	ปานกลาง
39.	มีสื่อการเรียนการสอนที่ทันสมัย	3.02	1.77	ปานกลาง
40.	สื่อช่วยให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ	3.24	1.06	ปานกลาง
รวม		3.09	0.60	ปานกลาง

จากตาราง 6 แสดงว่านักศึกษามีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน โดยรวม และทุกข้ออยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.95 - 3.27$) โดยข้อที่มีความคิดเห็นน้อยคือ สื่อช่วยกระตุ้นและสร้างความสนใจให้ผู้เรียน ทำให้เกิดความสนุกและไม่เบื่อการเรียน มีสื่อการสอนประเภท วัสดุ อุปกรณ์ เช่นแผ่นใส ม้วนเทปวี ดี โอ ได้เหมาะสมสอดคล้องกับเนื้อหาบทเรียนและสื่อทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจตรงกันและเกิดประสบการณ์ร่วมกันในวิชาที่เรียน

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานตามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล โดยรวมและรายข้อ

ข้อ	ความคิดเห็นด้านการวัดผลและประเมินผล	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
41.	มีการวัดผลและประเมินผลได้สอดคล้องกับจุดประสงค์รายวิชา	3.27	1.27	ปานกลาง
42.	การวัดผลและการประเมินผลสอดคล้องกับเนื้อหาวิชา	3.09	1.24	ปานกลาง
43.	ผู้สอนัดเตรทรายวิชาด้วยความยุติธรรม	3.09	1.37	ปานกลาง
44.	ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน	2.83	1.27	ปานกลาง
45.	แบบทดสอบที่ใช้ในการวัดผลและประเมินผลมีความยากง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน	2.72	1.28	ปานกลาง
46.	มีเกณฑ์การให้คะแนนและเกณฑ์การประเมินผลรายวิชาเหมาะสม	2.77	1.21	ปานกลาง
47.	มีการทดสอบก่อนเรียนในการเรียนการสอน	3.03	1.21	ปานกลาง
48.	แบบทดสอบวัดความรู้ ความสามารถมีจำนวนข้อคำถามเหมาะสมกับเนื้อหาวิชา	2.97	1.11	ปานกลาง
49.	จำนวนข้อคำถามในแบบทดสอบเหมาะสมกับเวลาที่กำหนด	2.98	1.17	ปานกลาง
50.	มีการวัดผลและประเมินผลจากแฟ้มสะสมงานและการปฏิบัติจริงของผู้เรียน	3.25	1.07	ปานกลาง
51.	ผู้สอนใช้วิธีการวัดผลและการประเมินผลหลากหลาย	3.10	1.06	ปานกลาง
รวม		3.01	0.72	ปานกลาง

จากตาราง 7 แสดงว่านักศึกษามีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล โดยรวมและทุกข้ออยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.01 - 3.27$) โดยข้อที่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยคือ แบบทดสอบที่ใช้ในการวัดผลและประเมินผลมีความยากง่ายเหมาะสมกับผู้เรียนมีเกณฑ์การให้คะแนนและเกณฑ์การประเมินผลรายวิชาเหมาะสม ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน แบบทดสอบวัดความรู้ความสามารถมีจำนวนข้อคำถามเหมาะสมกับเนื้อหาวิชาและจำนวนข้อคำถามในแบบทดสอบเหมาะสมกับเวลาที่กำหนด

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ
จำแนกตามตัวแปร เพศ สาขา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ในตอนนี้เป็นการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรี
บริหารธุรกิจ จำแนกตาม เพศ สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยรวมและรายด้าน
ดังตาราง 8 – 12

ตาราง 8 เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ที่มีต่อการ
จัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ จำแนกตาม เพศ สาขาวิชา
และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยรวมและรายด้าน

ความคิดเห็นด้านต่างๆ	เพศชาย N = 74		เพศหญิง N = 116		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ด้านหลักสูตร	3.44	0.68	3.33	0.75	1.01
ด้านครูผู้สอน	2.94	0.75	2.95	0.80	- 0.02
ด้านวิธีการสอน	3.12	0.54	3.07	0.65	0.38
ด้านสื่อการเรียนการสอน	3.12	0.54	3.07	0.65	0.50
ด้านการวัดผลและประเมินผล	2.95	0.77	3.05	0.68	- 0.91
รวม	3.15	0.47	3.13	0.49	0.27

จากตาราง 8 แสดงว่านักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน
โดยรวมและทุกด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 9 เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน จำแนกตาม สาขาวิชา โดยรวม และรายด้าน

ความคิดเห็นด้านต่าง ๆ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	2	1.91	0.95	1.82
	ภายในกลุ่ม	187	96.86	0.52	
	รวม	189	98.77		
ด้านครูผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	2	2.43	1.21	2.02
	ภายในกลุ่ม	187	112.11	0.60	
	รวม	189	114.54		
ด้านวิธีการสอน	ระหว่างกลุ่ม	2	0.89	0.44	1.06
	ภายในกลุ่ม	187	77.88	0.41	
	รวม	189	78.77		
ด้านสื่อการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	2	0.08	0.04	0.11
	ภายในกลุ่ม	187	70.20	0.37	
	รวม	189	70.28		
ด้านการวัดผลและประเมินผล	ระหว่างกลุ่ม	2	2.10	1.05	2.04
	ภายในกลุ่ม	187	96.07	0.51	
	รวม	189	98.17		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	1.05	0.52	2.25
	ภายในกลุ่ม	187	42.96	0.23	
	รวม	189	44.02		

จากตาราง 9 แสดงว่านักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน โดยรวมและทุกด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตาราง 10 เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนจำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยรวมและรายด้าน

ความคิดเห็นด้านต่าง ๆ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	2	1.80	0.90	1.72
	ภายในกลุ่ม	187	96.97	0.52	
	รวม	189	98.77		
ด้านครูผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	2	0.39	0.19	0.32
	ภายในกลุ่ม	187	114.15	0.61	
	รวม	189	114.54		
ด้านวิธีการสอน	ระหว่างกลุ่ม	2	0.71	0.35	0.85
	ภายในกลุ่ม	187	78.05	0.41	
	รวม	189	78.77		
ด้านสื่อการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	2	4.24	2.12	6.00**
	ภายในกลุ่ม	187	66.04	0.35	
	รวม	189	70.28		
ด้านการวัดผลและประเมินผล	ระหว่างกลุ่ม	2	3.13	1.56	3.07*
	ภายในกลุ่ม	187	95.04	0.50	
	รวม	189	98.17		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	1.59	0.79	3.46*
	ภายในกลุ่ม	187	42.42	0.23	
	รวม	189	44.02		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 10 แสดงว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่านักศึกษามีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนด้านสื่อการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และด้านการวัดผลการประเมินผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่น ๆ มีความคิดเห็นที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 11 การทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้านสื่อการเรียนการสอน จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	$\bar{X}$	ต่ำ (1.00 – 1.99) 2.84	ปานกลาง (2.00 – 2.99) 3.18	สูง (3.00 – 4.00) 3.18
1.00 – 1.99	2.84	-	0.34 **	0.34 **
3.00 – 4.00	3.18	-	-	0.00
2.00 – 2.99	3.18	-	-	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 11 แสดงว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3.00 - 4.00 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนด้านสื่อการเรียนการสอนมากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 1.00 - 1.99 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2.00 - 2.99 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนด้านสื่อการเรียนการสอนมากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 1.00 - 1.99 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 12 การทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้านวัดผลและประเมินผล จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	$\bar{X}$	ต่ำ (1.00 – 1.99) 2.80	ปานกลาง (2.00 – 2.99) 3.04	สูง (3.00 – 4.00) 3.13
1.00 – 1.99	2.80	-	0.24	0.33 *
2.00 – 2.99	3.04	-	-	0.19
3.00 – 4.00	3.31	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 12 แสดงว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3.00 - 4.00 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการวัดผลและประเมินผล มากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 1.00 - 1.99 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 รวบรวมข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ นำเสนอในรูปค่าความถี่และค่าร้อยละของความคิดเห็นเพิ่มเติมของนักศึกษา

ตาราง 13 ข้อเสนอแนะจากแบบสอบถามปลายเปิดของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ

ลำดับ	ข้อเสนอแนะ	ความถี่
	ความคิดเห็นด้านหลักสูตร	
1	มีเนื้อหารายวิชามากเกินไป	28
2	วิชาที่เรียนเข้าใจยาก	22
3	ควรจัดเนื้อหารายวิชาให้เหมาะสมกับความสนใจของผู้เรียน	15
4	เนื้อหาวิชาไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์	10
	ความคิดเห็นด้านครูผู้สอน	
1	ผู้สอนพูดเร็วเกินไป	30
2	ขาดประสบการณ์ในการสอน	21
3	ผู้เรียนไม่เข้าใจเนื้อหาที่สอน	18
4	ไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้เรียน	15
5	ควรมีความกระตือรือร้น	12
	ความคิดเห็นด้านวิธีการสอน	
1	วิธีการสอนไม่เหมาะสมกับเนื้อหา	21
2	ควรมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย	19
3	ควรจัดวิทยากรมาบรรยายพิเศษ	12
	ความคิดเห็นด้านสื่อการเรียนการสอน	
1	ควรซ่อมสื่อให้อยู่ในสภาพใช้งานได้	25
2	สื่อการเรียนการสอนไม่มีคุณภาพ	18

ตาราง 13 (ต่อ)

ลำดับ	ข้อเสนอแนะ	ความถี่
3	แหล่งข้อมูลค้นคว้ามี่จำนวนน้อย	18
4	สื่อไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร	8
	ความคิดเห็นด้านการวัดผลและประเมินผล	
1	แบบทดสอบไม่ตรงกับเนื้อหาที่เรียน	24
2	ผู้สอนควรประเมินตนเอง	17
3	ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผลการเรียน	9

จากตาราง 13 นักศึกษาได้ให้ข้อเสนอแนะในด้านต่าง ๆ เพิ่มเติมดังนี้

1. ด้านหลักสูตร ข้อที่ได้รับการเสนอแนะมากที่สุดคือมีเนื้อหารายวิชามากเกินไป วิชาที่เรียนเข้าใจยาก ควรจัดเนื้อหาวิชาให้เหมาะสมกับความสนใจของผู้เรียนและเนื้อหาไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์รายวิชา

2. ด้านครูผู้สอน ข้อที่ได้รับการเสนอแนะมากที่สุดคือ ครูผู้สอนพูดเร็วเกินไป ผู้เรียนไม่เข้าใจเนื้อหา ขาดประสบการณ์ในการสอน ไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้เรียนและไม่มี ความกระตือรือร้น

3. ด้านวิธีการสอน ข้อที่ได้รับการเสนอแนะมากที่สุด คือวิธีการสอนไม่เหมาะสมกับเนื้อหา ควรมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย และควรจัดวิทยากรมาบรรยาย พิเศษ

4. ด้านสื่อการเรียนการสอน ข้อที่ได้รับการเสนอแนะมากที่สุดคือ ควรซ่อมสื่อให้อยู่ ในสภาพใช้งานได้ สื่อการเรียนการสอนไม่มีคุณภาพ แหล่งข้อมูลค้นคว้ามี่จำนวนน้อยและสื่อไม่ สอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร

5. ด้านการวัดผลและประเมินผล ข้อที่ได้รับการเสนอแนะมากที่สุดคือ แบบทดสอบ ไม่ตรงเนื้อหาที่เรียน ผู้สอนควรประเมินตนเอง และให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผลการ เรียน

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในด้านหลักสูตร ด้านครูผู้สอน ด้านวิธีการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านการวัดผลและประเมินผล
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สาขาการบัญชี สาขาการตลาดและสาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ในด้านหลักสูตร ด้านครูผู้สอน ด้านวิธีการสอน ด้านสื่อการเรียน การสอน และด้านการวัดผลและประเมินผล
3. เพื่อรวบรวมข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในด้านหลักสูตร ด้านครูผู้สอน ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านวิธีการสอน และด้านการวัดผลและประเมินผล

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาครั้งนี้ นำไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอน ในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ ให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น และสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนในสังคมปัจจุบัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ แบ่งเป็น สาขาการบัญชี สาขาการตลาด และสาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ จำนวนทั้งสิ้น 272 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 แบ่งเป็น สาขาการบัญชี สาขาการตลาด และสาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ซึ่งได้จาก

การสุ่มแบบแบ่งชั้นและสุ่มอย่างง่าย จำนวนประชากรทั้งหมด 272 คน โดยกำหนดสัดส่วน 70 เปอร์เซนต์ (เศษปัดเป็นจำนวนเต็ม) ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 190 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน โดยแบ่งเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ รวมทั้งสิ้น 51 ข้อ แบ่งเป็น 5 ด้าน ด้านหลักสูตร 5 ข้อ ด้านครูผู้สอน 12 ข้อ ด้านวิธีการสอน 12 ข้อ ด้านสื่อการเรียนการสอน 11 ข้อ และด้านการวัดผลและประเมินผล 11 ข้อ แบบสอบถามนี้ก่อนนำไปใช้วิจัย ได้วิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามแล้ว ได้ค่าความเชื่อมั่น .95

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน ทั้ง 5 ด้าน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ขอความอนุเคราะห์จากครูใหญ่โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ เพื่อขอความร่วมมือให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม

2. นำแบบสอบถามพร้อมหนังสือเพื่อติดต่อขอความร่วมมือการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง ที่โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ สัปดาห์ที่ 2 ของเดือนมิถุนายน 2545 โดยเก็บรวบรวมแบบสอบถามจากนักศึกษา ชั้นปีที่ 2 ได้ 190 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 และเป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์ทุกฉบับ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS /PC⁺ เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยคำนวณหาค่า ความถี่ ค่าร้อยละ

2. วิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ทั้ง 5 ด้าน โดยรวมเป็นรายด้านของรายข้อ โดยคำนวณ ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. ทดสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้ตามตัวแปร คือ เพศ สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สถิติทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่ม ($t - tes$) สถิติทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มากกว่า 2 กลุ่ม ($F - test$) และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย เป็นรายคู่ โดยใช้วิธีทดสอบของนิวแมน-คูลส์ (Newman - Keuls)

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ สรุปได้ดังนี้

1. ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามมีทั้งหมด 190 คน เป็นนักศึกษาสาขาการบัญชี 50 คน คิดเป็นร้อยละ 26.31 นักศึกษาสาขาการตลาด 85 คน คิดเป็นร้อยละ 47.73 และนักศึกษาสาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ 55 คน คิดเป็นร้อยละ 28.94

2. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ ปรากฏว่า นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนโดยรวมและทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.14$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทั้ง 5 ด้าน ความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ทุกด้าน เรียงตามลำดับความคิดเห็น ค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านวิธีการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล และด้านครูผู้สอนตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ตามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ทั้ง 5 ด้าน มีดังนี้

2.1 ด้านหลักสูตร นักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.38$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ คือ เนื้อหาวิชาที่เรียนนำไปใช้ในการปฏิบัติงานได้จริง เนื้อหาวิชาในหลักสูตรทันสมัยและสอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน ผู้เรียนเลือกเรียนวิชาในหมวดวิชาเลือกเสรีตามความถนัด เนื้อหาวิชาที่เรียนนำไปใช้ในการดำรงชีวิตประจำวันได้และเนื้อหาหลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนวิเคราะห์ปัญหาได้

2.2 ด้านครูผู้สอน นักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน ในด้านครูผู้สอนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.94$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า

นักศึกษา มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ คือ ผู้สอนมีแนวการสอนและวิธีสอนที่เหมาะสม ผู้สอนมีความรู้ความสามารถในวิชาที่สอน ผู้สอนใช้วิธีการสอนที่หลากหลาย ผู้สอนให้ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมที่หลากหลาย ผู้สอนสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น ผู้สอนมีบุคลิกภาพส่วนตัวดีและวางตัวได้เหมาะสม ผู้สอนให้ความเป็นกันเองกับผู้เรียน ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิดและการแก้ปัญหาด้วยตนเอง ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นในระหว่างเรียน ผู้สอนอธิบายเนื้อหาได้ชัดเจนทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาที่เรียนและผู้สอนมีความรับผิดชอบและเข้าตรงต่อเวลา

2.3 ด้านวิธีการสอน นักศึกษา มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนในด้านวิธีการสอนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.24$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษา มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อคือ ครูมีการเตรียมการสอนไว้ล่วงหน้า มีการใช้เทคนิควิธีการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน มีวิธีการดำเนินการสอนให้เป็นไปตามลำดับขั้นตอน จากง่ายไปหายาก ใช้สื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสมสอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียน เน้นให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้สอนสามารถถ่ายทอดความรู้และฝึกทักษะได้ชัดเจน เน้นผู้เรียนให้รู้จัก คิด ค้น แก้ปัญหาในการเรียนการสอน มีการจัดกิจกรรมงานกลุ่มให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ ผู้สอนใช้สื่อได้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา ผู้สอนใช้สื่อได้เหมาะสมกับ เนื้อหาวิชา ผู้สอนสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน ส่งเสริมการเรียนรู้ทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ เน้นการฝึกทักษะปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี ผู้เรียนกล้าแสดงออกเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นในระหว่างการเรียนการสอน

2.4 ด้านสื่อการเรียนการสอน นักศึกษา มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียน ในด้านสื่อการเรียนการสอน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.09$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักศึกษา มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ คือ มีการใช้สื่อการสอนที่หลากหลาย เช่น วี ดี โอ คอมพิวเตอร์ เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ แผนภูมิ ภาพถ่าย แผ่นใส ฯลฯ เลือกใช้สื่อได้เหมาะสมกับเวลาเรียน สื่อการเรียนการสอนมีจำนวนเพียงพอกับผู้เรียน มีสื่อการสอนประเภท วัสดุ อุปกรณ์ เช่น แผ่นใส ม้วนเทปวีดีโอ ได้อย่างเหมาะสมสอดคล้องกับเนื้อหาบทเรียน สื่อช่วยกกระตุ้นและสร้างความสนใจให้ผู้เรียน ทำให้เกิดความสุข และไม่เบื่อการเรียน สื่อช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจตรงกันและเกิดประสบการณ์ร่วมกันในวิชาที่เรียน หลักการใช้สื่อ ผู้เรียนได้รับข้อมูล ความรู้และเกิดความคิดใหม่ ๆ สื่อช่วยสร้างลักษณะที่ดีในการศึกษาค้นคว้า มีสื่อการเรียนการสอนที่ทันสมัย สื่อช่วยให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.5 ด้านการวัดผลและประเมินผล นักศึกษา มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียน การสอน ในด้านการวัดผลและประเมินผล อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.01$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ คือ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ คือ มีการวัดผลประเมินผลได้สอดคล้องกับจุดประสงค์รายวิชา การวัดผลและการประเมินผลสอดคล้องกับเนื้อหาวิชา ผู้สอนตัดเกรดรายวิชาด้วยความยุติธรรม ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเกณฑ์การให้

คะแนน แบบทดสอบที่ใช้ในการวัดผลและประเมินผลมีความง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน มีเกณฑ์การให้คะแนนและเกณฑ์การประเมินผลรายวิชาเหมาะสม มีการทดสอบก่อนเรียนในการเรียนการสอน แบบทดสอบวัดความรู้ ความสามารถมีจำนวนข้อคำถามเหมาะสมกับเนื้อหาวิชา จำนวนข้อคำถามในแบบทดสอบเหมาะสมกับเวลาที่กำหนดไว้ มีการวัดผลประเมินผลจากแฟ้มสะสมงานและการปฏิบัติจริง ผู้สอนใช้วิธีการวัดผลและประเมินผลและการประเมินผลหลากหลาย

3. เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ ด้านหลักสูตร ด้านครูผู้สอน ด้านวิธีการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านวัดผลและประเมินผล ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ปรากฏผลดังนี้

3.1 การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่านักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน ทั้ง 5 ด้าน โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

3.2 การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่านักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน ทั้ง 5 ด้าน โดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

3.3 การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนทั้ง 5 ด้าน แตกต่างกัน พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนด้านสื่อการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และด้านการวัดผลและประเมินผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนด้านหลักสูตรด้านครูผู้สอนและด้านวิธีการสอน มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผล

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ ในด้านหลักสูตร ด้านครูผู้สอน ด้านวิธีการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านการวัดผลและประเมินผล

ผลการวิจัยปรากฏว่านักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ด้านหลักสูตร พบว่านักศึกษามีความคิดเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง สิ่งที่นักศึกษามีความคิดเห็นว่าควรปรับปรุงคือ หลักสูตรไม่ทันสมัยเนื้อหาหลักสูตรมากเกินไป วิชาที่เรียนเข้าใจยาก ควรจัดเนื้อหาให้เหมาะสมกับผู้เรียนและเนื้อหารายวิชาไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจเปิดสอนโดยใช้หลักสูตรของกรมอาชีวศึกษาซึ่งเนื้อหาส่วนใหญ่จะเน้นทฤษฎีมากกว่าปฏิบัติ ในการจัดการเรียนการสอนครูผู้สอนยังคงยึดเนื้อหาวิชาตามหลักสูตรเป็นหลัก ซึ่งบางครั้งในรายวิชาบางวิชาก็อาจจะล้าสมัยไม่สอดคล้องกับท้องถิ่นหรือสภาพสังคมและตรงกับตลาดแรงงานในปัจจุบัน จึงทำให้นักศึกษามีความคิดเห็นในด้านหลักสูตรที่ไม่ชัดเจน ดังนั้นทางโรงเรียนควรจัดหลักสูตรให้ตอบสนองกับตลาดแรงงานและตรงกับความต้องการของผู้เรียน เนื้อหารายวิชาต้องปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้ทันสมัยตามสภาพความเป็นจริง สามารถนำไปใช้ในการประกอบธุรกิจได้ นอกจากนั้นหลักสูตรควรมีการพัฒนาโดยมุ่งให้เกิดทักษะสามารถแก้ปัญหาได้ โดยจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมสอดคล้องกับสภาพสังคมปัจจุบัน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะการเรียนรู้และสามารถพัฒนาตนเองได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐ จุลสุวรรณ (2527 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพในเรื่องจำกลางคลองเปรมเกี่ยวกับการเรียนการสอนตามหลักสูตรระยะสั้น พบว่าเนื้อหาวิชายาก รวบรวมมากเกินไป ไม่ทันสมัยและไม่เหมาะสมกับเหตุการณ์ปัจจุบันและสอดคล้องกับงานวิจัยของพงศ์ หรดาล (1987 : 73 - 78) ได้กล่าวว่า หลักสูตรควรเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพสังคม เศรษฐกิจและเทคโนโลยี และพัฒนาให้สอดคล้องกับความถนัดและความต้องการของแต่ละบุคคล

2. ด้านครูผู้สอน พบว่านักศึกษามีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง สิ่งที่นักศึกษามีความคิดเห็นว่าควรปรับปรุงคือ ครูผู้สอนพูดเร็วเกินไป ขาดประสบการณ์ในการสอน ควรมีความกระตือรือร้นและยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดการเรียนการสอนด้านธุรกิจครูผู้สอนถือเป็นต้นแบบที่สำคัญ ที่นักศึกษาจะต้องนำไปเป็นแนวทางประกอบอาชีพในอนาคต ซึ่งในการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพนั้นครูควรมีความรู้อย่างลึกซึ้งเพียงพอที่จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความรู้ ทักษะความเข้าใจในอาชีพเพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียน อีกทั้งครูอาจขาดประสบการณ์ตรงในรายวิชานั้น ๆ ซึ่งในการจัดการเรียนการสอนครูผู้สอนในรายวิชาบางวิชาไม่มีความรู้หรือจบการศึกษาในสาขานั้นๆ มาโดยตรงจึงทำให้การเรียนการสอนไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร การส่งบุคลากรเข้าฝึกอบรมวิชาชีพยังมีน้อย และทางโรงเรียนยังขาดงบประมาณในส่วนเหล่านี้ ดังนั้นครูผู้สอนควรที่จะมีประสบการณ์ความเชี่ยวชาญเฉพาะสาขาวิชาที่สอน ควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียน ปรับการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน รู้จักสำรวจและพัฒนาตนเอง สนใจใฝ่รู้และศึกษาหาความรู้ต่าง ๆ รู้จักเพิ่มพูนวิพละฐานะของตนเอง คิดค้นและทดลองใช้วิธีการใหม่ ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน นอกจากนั้นผู้บริหารควรเปิดโอกาสให้ครูผู้สอนได้รับการฝึกอบรมทางวิชาการและสนับสนุนให้ได้รับการศึกษาต่อ เพื่อนำมาพัฒนาการเรียนการสอนให้ดีขึ้น ดังที่โรไมน์ (Romine. 1974 :

139 - 143) ได้ศึกษาบรรยากาศที่เกี่ยวกับการสอน ที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ได้ดีขึ้น พบว่า บรรยากาศที่จะทำให้การสอนมีประสิทธิภาพ คือบุคลิกภาพของครู จะต้องเป็นผู้กระฉับกระเฉง มีความกระตือรือร้น สนใจวิชาที่ตนสอนมีการเตรียมการสอนเป็นอย่างดีและให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมิใช่เป็นผู้ฟังอย่างเดียวและสอดคล้องกับงานวิจัยของบันลือ พงษ์วัน (2534 : 63) ที่กล่าวว่าผู้เรียนจะมีความรู้สึกลึกซึ้งบุคคลที่เขาเลื่อมใส มักเกิดศรัทธา จากประสบการณ์ที่พบ ซึ่งภาพรวมภายนอกย่อมศรัทธาให้เกิดในตัวผู้เรียนได้ดี และอัปสร มีสิงห์ (2534 : 12 - 13) ได้กล่าวถึงบทบาทของครูในการใช้หลักสูตรว่าครูควรปรับเปลี่ยนบทบาทของตนเองในเรื่องการเรียนรู้ กระบวนการคิดและกระบวนการแก้ปัญหา เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ

3. ด้านวิธีการสอน พบว่านักศึกษามีความคิดเห็น โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง สิ่งที่นักศึกษาเห็นว่าควรปรับปรุงคือ ควรใช้ความรู้ในการถ่ายทอดให้กับผู้เรียนเพิ่มมากขึ้น วิธีการสอนไม่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาใช้วิธีบรรยายมากเกินไป ควรมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มากขึ้น และจัดวิทยากรมาบรรยายพิเศษ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูผู้สอนยังใช้วิธีการสอนแบบบรรยายเป็นหลักและยึดแต่แบบเรียนที่นักศึกษามีอยู่ โดยไม่ได้ค้นคว้าเพิ่มเติมจากแหล่งข้อมูลปฐมภูมิ ซึ่งในทางปฏิบัติแล้วการเรียนการสอนด้านธุรกิจ ผู้เรียนควรต้องได้รับความรู้ที่หลากหลายทั้งจากในตำราเรียนและจากสภาพที่เป็นจริง คือจากแหล่งเรียนรู้อื่น ๆ นอกสถานศึกษา เช่น การศึกษาดูงานจากแหล่งภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีอยู่ หรือจากสถานประกอบการธุรกิจต่าง ๆ ที่มีในท้องถิ่น เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง และเห็นภาพพจน์ของการเรียนทางธุรกิจได้อย่างชัดเจน ดังนั้นวิธีการสอนที่จะสอดคล้องและเหมาะสมกับผู้เรียนคือครูผู้สอนควรต้องใช้กระบวนการสอนถ่ายทอดความรู้ที่หลากหลายและทันกับสภาพแวดล้อมของสังคม อีกทั้งควรใช้วิธีการสอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนอยากที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ อันจะเป็นประโยชน์ต่อตัวผู้เรียน และทำให้ผู้เรียนมีความรู้ที่สามารถจะนำไปใช้ในการดำรงชีวิตหรือประกอบอาชีพในอนาคตได้ ดังที่ยศ ทรัพย์เย็น (2537 : 5) กล่าวว่า การสอนคือการช่วยผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทั้งนี้มิใช่บอกอธิบาย หรือสาธิต ตลอดจนเวลา การช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ อาจจะใช้วิธีการบอก อธิบาย การสาธิต ในบางโอกาส ซึ่งการสอนจะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด อาจพิจารณาได้จากผู้เรียนว่าเกิดการเรียนรู้เพียงใด เพราะการสอนเป็นการตั้งใจกระทำให้เกิดการเรียนรู้และการสอนที่ดีย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี และสอดคล้องกับงานวิจัยของอุมาพร สกลรักษ์ (2540 : 91) ทำการวิจัย ความคิดเห็นของนักศึกษา ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของวิทยาลัยพัฒนการสังกัดกรมอาชีวศึกษา พบว่า ควรจัดวิทยากรพิเศษมาบรรยายเสริมในบางวิชา เพื่อเพิ่มความรู้ให้แก่ผู้เรียนให้มากยิ่งขึ้น

4. ด้านสื่อการเรียนการสอน พบว่านักศึกษามีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง สิ่งที่นักศึกษามีความคิดเห็นว่าควรปรับปรุงคือ สื่อการเรียนการสอนไม่ทันสมัย สื่อการเรียนการสอนไม่เพียงพอ ควรใช้สื่อที่หลากหลาย ใช้สื่อช่วยกระตุ้นและสร้างความสนใจให้

ผู้เรียนควรซ่อมสื่อให้อยู่ในสภาพใช้งานได้ สื่อการเรียนการสอนไม่มีคุณภาพแหล่งข้อมูลค้นคว้ามีจำนวนน้อยและสื่อไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะโรงเรียนพาณิชย์การเพชรบุรีบริหารธุรกิจเป็นโรงเรียนเอกชนที่ไม่ได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาล ต้องใช้เงินที่ได้จากการดำเนินการทั้งหมดมาใช้ในการบริหารจัดการ ดังนั้นงบประมาณที่จะจัดสรรมาใช้สำหรับการจัดหาสื่อหรืออุปกรณ์การเรียนการสอนจึงมีจำกัด ครูผู้สอนต้องเป็นผู้จัดหาสื่อในรายวิชาที่ตนเองสอนด้วยตนเอง บางครั้งสื่อเหล่านั้นอาจจะไม่สมบูรณ์เท่าที่ควร ซึ่งในทางปฏิบัติแล้วสื่อการเรียนการสอนถือว่ามีส่วนสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจที่อยากจะเรียนรู้ สร้างความสนใจให้กับผู้เรียน ซึ่งสื่อการเรียนการสอนถือว่าเป็นผู้ช่วยของครูได้เป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของอำภา บุญช่วย (2537 : 98) ที่กล่าวว่าสื่อการเรียนการสอนที่ใช้กันมากคือภาษาพูดและภาษาเขียน ต่อมาได้มีการพัฒนาขึ้นมาเรื่อย ๆ ในปัจจุบันพบว่ามีสื่อการเรียนการสอนมากมายหลายชนิดเพราะถือว่าสื่อการเรียนการสอนคือ มือที่สามของครู ดังนั้นบทบาทของสื่อการเรียนการสอนในบทเรียน จึงเป็นตัวกลางในการให้ข้อมูลความรู้หรือสิ่งบอกกล่าวแก่ผู้เรียนและยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุวีย์ เพียรเพชรเลิศ (2543 : 66) ได้วิจัยเรื่องความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรธุรกิจศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่า สื่อการเรียนการสอนมีจำนวนไม่เพียงพอ กับสัปดาห์ และสื่อการเรียนการสอนไม่ทันสมัยและนอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อุมพร สกลรักษ์ (2540 : 92) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ของมหาวิทยาลัยพาณิชย์การ สังกัดกรมอาชีวศึกษา พบว่านักศึกษามีความคิดเห็นโดยรวมด้านสื่อที่เรียนการสอนอยู่ในระดับปานกลาง

5. ด้านการวัดผลและการประเมินผล พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง สิ่งที่นักศึกษามีความคิดเห็นว่าควรปรับปรุงคือ ครูผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียน มีส่วนร่วมในการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนเพิ่มขึ้น แบบทดสอบที่ใช้ในการวัดผลและประเมินผลควรนำมาใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียน มีเกณฑ์การให้คะแนนและเกณฑ์การประเมินผลรายวิชาให้มากกว่านี้ ควรใช้แบบทดสอบความรู้ความสามารถให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา ครูผู้สอนควรมีการประเมินตนเองและควรมีการประเมินผลทุกครั้งที่ยื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการประเมินผลของครูผู้สอนแต่ละรายวิชา ยังไม่มีเกณฑ์ที่เป็นมาตรฐานเดียวกันในการวัดผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษา ครูผู้สอนแต่ละคนจะสร้างเกณฑ์ประเมินผลด้วยตนเอง โดยคิดว่าเนื้อหาวิชาที่ใช้ทดสอบนักศึกษาครอบคลุมทุกเรื่องที่สอน และนอกจากนั้นครูอาจใช้วิธีการวัดผลประเมินผลจากความรู้ของผู้เรียนอย่างเดียว โดยการใช้คะแนนที่สอบได้เป็นเกณฑ์ ซึ่งในการวัดผลและประเมินผลบางครั้งครูผู้สอนมิได้ศึกษาจุดประสงค์ในแต่ละบทเรียนเป็นหลัก และที่สำคัญการเรียนการสอนด้านธุรกิจเป็นการเรียนการสอนที่เน้นทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ก็อาจจะทำให้ผู้เรียนมีความรู้สึกที่ไม่ชัดเจนต่อกระบวนการวัดผลประเมินผลที่ครูผู้สอนนำมาใช้ ดังนั้นการวัดผลและประเมินผลจึงถือเป็นขั้นตอนที่สำคัญขั้นตอนหนึ่งซึ่งจะเป็นตัววัดได้ว่าการ

จัดการเรียนการสอนเป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดหรือไม่และถือว่าเป็นเครื่องมือในการวัดประสิทธิภาพของผู้เรียนและครูผู้สอนอีกวิธีหนึ่ง ซึ่งสอดคล้องกับสุนทร จันทรศรี (2530 : 15) ที่กล่าวว่าการวัดผลหมายถึงกระบวนการใดๆ ที่จะทำให้ได้มาซึ่งปริมาณจำนวนหนึ่งเช่นคะแนน เป็นต้น ที่มีความหมายแทนคุณภาพ หรือลักษณะของสิ่งที่วัดนั้น แล้วจึงนำผลที่ได้มาวินิจฉัย ตีราคาและสอดคล้องกับตำรา บัวศรี (2532 : 8) ได้ให้ความหมายไว้ว่าการประเมินผลหลักสูตร และการประเมินการเรียนการสอน และสอดคล้องกับสุทธิ ประจักษ์ดี (2520 : 44) ได้กล่าวไว้ว่า ครูผู้สอนส่วนใหญ่มักขาดการประเมินผลการสอนของตนเอง แต่จะทำการประเมินผลการเรียน ซึ่งเป็นการประเมินจากความรู้ ความสามารถของผู้เรียน ที่แสดงออกมาเป็นสำคัญ และยึดถือว่าเป็นการประเมินผลจากการสอนของตน ผลที่ได้จากการประเมินผลรวมครั้งสุดท้าย ทำให้ไม่สามารถบอกได้แน่ชัดว่า การที่ผู้เรียนสอบได้คะแนนสูงหรือได้คะแนนต่ำเป็นสติปัญญาของผู้เรียนหรือเพราะการวางแผนการจัดบรรยากาศในห้องเรียน เทคนิคการสอน เพราะสภาพแวดล้อมของผู้เรียน มีผลให้การเรียนของผู้สอนออกมาในลักษณะแตกต่าง นอกจากนั้นไพฑูรย์ สีนลารัตน์ (2524 : 220) ได้ให้ความเห็นว่าการประเมินผลการเรียนการสอนสำคัญมาก ถ้าครูผู้สอนที่สอนมานานชินกับการสอนแบบนั้น และรวมทั้งมั่นใจตนเองว่าสอนดีแล้ว ผู้สอนประเภทนี้จะไม่เห็นความสำคัญของการประเมินผลการเรียนการสอน

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษา ตามตัวแปร เพศ สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.1 นักศึกษาเพศชายและเพศหญิง มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน ด้านหลักสูตร ด้านครูผู้สอน ด้านวิธีการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอนและด้านการวัดผลและประเมินผล โดยรวมและทุกด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ อาจเนื่องมาจาก การจัดการเรียนการสอนด้านสายวิชาชีพส่วนใหญ่จะพบว่า นักศึกษาเพศหญิงมีความสนใจเลือกเรียนทางด้านวิชาชีพมากกว่าเพศชาย เพราะว่าไม่ว่าจะเป็นสาขาการบัญชี สาขาการตลาดและสาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ เพศหญิงจะแสดงความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนทางวิชาชีพมากกว่าเพศชาย เพราะเพศหญิงคิดว่าสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประกอบอาชีพได้ตรงกับตลาดแรงงานในปัจจุบัน ทำให้นักศึกษาเกิดความคิดเห็นในแนวเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ สุรีย์ มาเกิด (2544 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาชีพของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนพณิชยการราชดำเนิน ธนบุรี พบว่านักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.2 นักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี การตลาด คอมพิวเตอร์ธุรกิจ มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน ด้านหลักสูตร ด้านครูผู้สอน ด้านวิธีการสอน ด้านวิธีการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอนและด้านการวัดผลและประเมินผล แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนพณิชยการ

เพชรบุรีบริหารธุรกิจ นักศึกษาสามารถที่จะเลือกศึกษาสาขาที่ตนเองมีความถนัดและสนใจโดยไม่คำนึงถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หรือคุณสมบัติอื่น ๆ ประกอบ จึงทำให้นักศึกษามีความคิดเห็นต่อสาขาที่ตนเองเลือกศึกษาในลักษณะที่ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ญัฐ จุลสุวรรณ (2537 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพในเรือนจำกลางคลองเปรมเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรระยะสั้น พบว่านักศึกษายุ่งผู้ใหญ่สายอาชีพที่ศึกษาในสาขาต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

2.3 นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน โดยรวมและทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านสื่อการเรียนการสอนนักศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันทำให้มีความคิดเห็นแตกต่างกันในเรื่องการใช้อุปกรณ์การเรียน นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีความคิดว่า สื่อไม่สามารถเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ส่วนนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง คิดว่าสื่อเป็นตัวกระตุ้นและสร้างความสนใจให้กับผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้มากขึ้น ดังนั้นผลสัมฤทธิ์จึงเป็นตัวบ่งชี้ให้ผู้เรียนเกิดความคิดเห็นที่ไม่เหมือนกันเกี่ยวกับการใช้สื่อการเรียนการสอน ดังที่ กิดานันท์ มลิทอง (2536 : 83) ให้ความเห็นว่า สื่อจะช่วยกระตุ้นและสร้างความสนใจให้กับผู้เรียน ทำให้เกิดความสุขและไม่รู้สึกเบื่อการเรียนการสอน และช่วยแก้ปัญหาเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล ส่วนด้านการวัดผลและประเมินผลนักศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน โดยคิดว่าครูผู้สอนใช้เกณฑ์การพิจารณาในการตัดสินสูงเกินไป แบบทดสอบยากไม่เหมาะสมกับผู้เรียน ส่วนนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง มีความคิดเห็นว่า เกณฑ์การประเมินผลของครูผู้สอนอยู่ในเกณฑ์ที่ดี ทำให้ผู้เรียนในกลุ่มนี้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจเนื้อหาวิชาสามารถทำแบบทดสอบได้ตามเกณฑ์การวัดผลและประเมินผลของผู้สอน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ มาลี ทักษะกรวงศ์ (2541 : บทคัดย่อ) พบว่าความคิดเห็นของนักเรียนช่างอุตสาหกรรมที่มีต่อการสอนอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในวิทยาลัยเทคนิคแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ ในด้านต่าง ๆ ได้

แก่ ด้านหลักสูตร ด้านครูผู้สอน ด้านวิธีการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอนและด้านการวัดผล และประเมินผลพบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นทุกด้านอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องในพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพดีขึ้นคือ

1. ผู้บริหาร

1.1 ด้านหลักสูตร ควรเข้ามามีส่วนร่วมกับผู้สอนในการวางแผนการจัดการเรียนการสอน โดยปรับเนื้อหารายวิชาให้เหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของเนื้อหาวิชานั้น ๆ

1.2 ด้านครูผู้สอน ควรสนับสนุนให้ครูผู้สอนได้ศึกษาต่อและเข้ารับการอบรมด้านวิชาการ เพื่อจะได้นำประสบการณ์มาจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพดีขึ้น

1.3 ด้านวิธีการสอน ควรให้ครูผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลายเหมาะสมกับเนื้อหาวิชาที่กำหนดในหลักสูตร

1.4 ด้านสื่อการเรียนการสอน ควรจัดหาและซ่อมแซมสื่อการเรียนการสอนให้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ จัดหาสื่อให้มีคุณภาพ รวมทั้งจัดหาแหล่งข้อมูลค้นคว้าให้เพียงพอกับความความต้องการของผู้เรียน

1.5 ด้านการวัดผลและประเมินผล ควรให้ครูผู้สอนในแต่ละรายวิชา มีเกณฑ์การให้คะแนนและเกณฑ์การประเมินผลรายวิชา รวมทั้งแบบทดสอบที่ใช้ในการวัดผลให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา โดยกำหนดให้ผู้สอนแต่ละคนปฏิบัติในแนวทางเดียวกัน

2. ผู้ปฏิบัติการ

2.1 ด้านหลักสูตร ควรจัดเนื้อหาวิชาให้เหมาะสมกับความสนใจของผู้เรียนและปรับเนื้อหาวิชาที่เรียนให้ผู้เรียนเข้าใจง่ายขึ้น

2.2 ด้านครูผู้สอน ไม่ควรพูดเร็วเกินไป ควรมีความรู้ความสามารถในวิชาที่สอน ใช้วิธีการสอนและจัดกิจกรรมที่หลากหลาย ควรสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น ควรให้ความเป็นกันเองกับผู้เรียน วางตัวให้เหมาะสม กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิด การแก้ปัญหา เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นในระหว่างเรียน ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้เรียนและควรมีความกระตือรือร้น

2.3 ด้านวิธีการสอน ควรมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย มีวิธีการสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาและควรจัดวิทยากรมาบรรยายพิเศษ

2.4 ด้านสื่อการเรียนการสอน ควรจัดสื่อการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับเนื้อหาบทเรียนจุดประสงค์ของหลักสูตร ควรใช้สื่อกระตุ้นและสร้างความสนใจให้แก่ผู้เรียนและควรทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจตรงกันและเกิดด้านการวัดผลและประเมินผล ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในประสบการณ์ร่วมกันในวิชาที่เรียน

2.5 ด้านการวัดผลและประเมินผล ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน แบบทดสอบที่ใช้ในการวัดผลและประเมินผลให้มีความง่าย

เหมาะสมกับผู้เรียน ควรให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผลการเรียนและครูผู้สอนควรประเมินตนเอง

3. ผู้เรียน

3.1 ด้านหลักสูตร ผู้เรียนควรศึกษาเนื้อหารายวิชาให้เข้าใจพร้อมที่จะนำไปใช้ในการปฏิบัติงานได้จริง

3.2 ด้านครูผู้สอน ควรร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอนและมีความกระตือรือร้น พร้อมทั้งจะแสดงความคิดเห็นในระหว่างเรียน เพื่อให้การเรียนมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

3.3 ด้านวิธีการสอน ควรกล้าแสดงออกเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นในระหว่างเรียนและควรมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน

3.4 ด้านสื่อการเรียนการสอน ควรมีความเข้าใจตรงกันและเกิดประสบการณ์ร่วมกันในวิชาที่เรียน

3.5 ด้านการวัดผลและประเมินผล ควรมีส่วนร่วมในการกำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนน

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยต่อไป

ควรศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยเพิ่มตัวแปรอิสระให้มากกว่านี้ เช่น อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครองและเหตุผลที่เลือกเรียน

1. ควรศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงทุกชั้นปี

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2525). "สารพัฒนาหลักสูตร" ฉบับกรกฎาคม 2525 กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์อักษรไทย.
- กรมอาชีวศึกษา. (2537). ก้าวไปกับแผนฯ 8 กรมอาชีวศึกษา. กรุงเทพฯ ฯ : กองแผนงานกรม.
- (2529). ระเบียบกรมอาชีวศึกษาว่าด้วยการบริหารสถานศึกษา พ.ศ. 2529.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2540). หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2540. ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ. กระทรวงศึกษาธิการ.
- กาญจนา บุญส่ง. (2542). หลักการสอน. โครงการตำราวิชา ราชภัฏเฉลิมพระเกียรติเนื่องในวโรกาสพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเจริญพระชนมพรรษาครบ 6 รอบ, สถาบันราชภัฏเพชรบุรี.
- กิดานันท์ มลิทอง. (2536). เทคโนโลยีการศึกษาร่วมสมัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ ฯ : เอ็ดดิสันเพรส โปรดักส์ จำกัด.
- เขมิกา เรืองศิริ. (2541). ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษา สาขาวิชาเลขานุการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีต่อวิชาการปฏิบัติงานสำนักงาน. ปริญญานิพนธ์ (กศ.ม.). กรุงเทพฯ ฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- คณะกรรมการการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. สำนักงาน (2540 : 2544). แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8. กรุงเทพฯ ฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- คุรุสภา. (2533). "เกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพครู," ข่าวกุรุสภา. 15 (1) : 14 – 20 : มิถุนายน.
- คู่มือครู. (2542). ธรรมนูญโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ.
- จิตตินันท์ เดชะคุปต์. (2538). จิตวิทยาการบริหาร. กรุงเทพฯ ฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- จินตนา ไบกาชุย. (2536). การเขียนสื่อการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ ฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ชม ภูมิภาค. (2529). "การฝึกหัดครูไทย : กระบวนการต่อเนื่อง," ในผลการประชุมสัมมนาทางวิชาการระดับชาติเรื่องทิศทางการฝึกหัดครูไทย. กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์และทำปกเจริญผล.
- ชูศรี วงศ์รัตน. (2541). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ ฯ : ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- เชิดศักดิ์ โฆวาสินธุ์. (2525). การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร .
- ณัฐ จุลสุวรรณ. (2537). ความคิดเห็นของนักศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพในเรือนจำกลางคลองเปรมเกี่ยวกับการเรียนการสอนตามหลักสูตรวิชาอาชีพระยะสั้น. ปรินิพนธ์ (กศ.ม.). กรุงเทพฯ ฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- นงเยาว์ ฤทธิ์เรืองเดช. (2532). การใช้หลักสูตรบริหารธุรกิจและการจัดการโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไประดับปริญญาตรี. พุทธศักราช 2528 ในวิทยาลัยครู. วิทยานิพนธ์ ค.ม กรุงเทพฯ ฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย . อัดสำเนา.
- บันลือ พงษ์ตะวัน. (2534). ยุทธศาสตร์การสอนตามแนวหลักสูตรใหม่. กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- ธีระพร อุวรรณโณ. (2529). พื้นฐานความเข้าใจทางจิตวิทยา. กรุงเทพฯ ฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- ธำรง บัวศรี. (2532). ทฤษฎีหลักสูตรการออกแบบและการพัฒนา. กรุงเทพฯ ฯ : ศุภสภาลาดพร้าว.
- บรรจง ชุสกุลชาติ. (2530). จากใจอธิบดีถึงใจชาวอาชีพศึกษาในปีแห่งคุณภาพของการอาชีพศึกษา 2530. กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์โรงเรียนสารพัดช่างพราณทรา.
- บรรยง กวินัญชยานนท์. (2538). การศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนวิชาการงาน ของโรงเรียนสาธิตสังกัดมหาวิทยาลัย ในกรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์ (กศ.ม.). กรุงเทพฯ ฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- ประจักษ์ ศรีวัฒนพงษ์. (2535). การติดตามผลหลักสูตร การศึกษามหาบัณฑิตสาขาเทคโนโลยีการศึกษา. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ ฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- ปราณี บุญชุ่ม. (2538). การเขียนแผนการสอน เพื่อพัฒนาการเรียนการสอน. เอกสารอัดสำเนา.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2542). การจัดและการบริหารอาชีพศึกษา. ศูนย์ส่งเสริม กรุงเทพฯ ฯ.
- พนัส หันนาคินทร์. (2524). หลักการบริหารโรงเรียน. กรุงเทพฯ ฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- พิเชษฐ เสือเผ่า. (2543). ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนทางไกลผ่านดาวเทียมของนักศึกษาทางไกลสายสามัญระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดกาญจนบุรี. ปรินิพนธ์ (กศ.ม.). กรุงเทพฯ ฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. (2524). หลักและวิธีการสอนระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ ฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ไพโรจน์ ติรณธนากุล. (มปป.). การจัดโรงฝึกงานช่างอุตสาหกรรม. กรุงเทพฯ ฯ : สหมิตร ออฟเซท.

- มาลี ทักษะกรวงศ์. (2541). *ความคิดเห็นของนักเรียนช่างอุตสาหกรรมที่มีต่อการสอนอาชีวศึกษา ระบบทวิภาคีหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในวิทยาลัยเทคนิค*. ปรินูญานิพนธ์ (กศ.ม.). กรุงเทพฯ ฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- เมธี ปลัณธนานนท์. (2531). *การบริหารการอาชีวและเทคนิคศึกษา*. คำบรรยายแก่นักศึกษา ปรินูญานิพนธ์ สาขาการบริหารอาชีวศึกษา คณะอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า เจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- ยศ ททรัพย์เย็น. (2537). *วิธีการสอนวิชาธุรกิจพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ ฯ : ภาควิชาอาชีวศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2536). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ ฯ : ศูนย์ส่งเสริมทางวิชาการ.
- ละเมียด ลิ้มอักษร. (2516). *วิชาครูตอน 2*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ ฯ : องค์การค้าของคุรุสภา.
- ลาวัณย์ จักรานุกัณณ์. (2540). *ความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาปริญญาโทภาคพิเศษสาขาวิชาบริหารธุรกิจ(M.B.A.) สังกัดมหาวิทยาลัยของรัฐ เขตกรุงเทพมหานครต่อการจัดการศึกษาภาคพิเศษ*. ปรินูญานิพนธ์ (กศ.ม.). กรุงเทพฯ ฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- ศักดิ์ สุนทรเสณี. (2531). *การจัดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอนามัย*. กรุงเทพฯ ฯ : ศิริพงษ์ พยอมแย้ม . (2533). *การเลือกและการใช้สื่อการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ ฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- สงัด อุทรานันท์. (2528). *พื้นฐานและการพัฒนาหลักสูตร*. กรุงเทพฯ ฯ : เซ็นเซอร์พับลิเคชั่น
- สมคะเน คำจูน. (2544). *การศึกษาปัญหาและความคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยสุโขทัย ธรรมชาติที่มีต่อการสอนเสริมในกรุงเทพมหานคร*. ปรินูญานิพนธ์ (กศ.ม.). กรุงเทพฯ ฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า. (2528). *โลกานุศาสน์*. กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์ชวนชม.
- สมบุญ สวงนญาติ. (2534). *เทคโนโลยีทางการเรียนการสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์การศาสนา กรมศาสนา.
- สำอองค์ งามวิชา. *การวิจัยธุรกิจศึกษา*. กรุงเทพฯ ฯ : ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สิปปนนท์ เกตุทัต. (2538,24 มิถุนายน). "ทิศทางการพัฒนาในช่วงแผน8," เอกสารประกอบการบรรยายพิเศษ 23, กรุงเทพฯ ฯ.
- สุชา จันท์เอม และสุรางค์ จันท์เอม. (2520). *จิตวิทยาสังคม*. กรุงเทพฯ ฯ : แพรวพิทยา, อัดสำเนา.
- สุทธิ ประจักษ์ศักดิ์. (2520). *หลักการจัดและประเมินผล*. กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์รุ่งเรือง.

- สมณทา พรหมบุญและคณะ. (2540). *ทฤษฎีและแนวคิดเรื่องการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม*. กรุงเทพมหานคร : โครงการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- สุรวีร์ เพียรเพชรเลิศ. (2544). *ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนหลักสูตรธุรกิจศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ปริญญานิพนธ์ (กศ.ม.).* กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- สุรีย์ มาเกิด. (2544). *ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาบัญชีของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนพณิชยการราชดำเนิน ธนบุรี. ปริญญานิพนธ์ (กศ.ม.).* กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- เสาวณีย์ ลีขาบัณฑิต. (2528). *เทคโนโลยีทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา. (2524). “คู่มือแนวการสอนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายพุทธศักราช 2524”, กรุงเทพฯ ฯ.
- (2540). *การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง*. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- อนันต์ รัตมี. (2530). *เอกสารประกอบการสอน การจัดและบริหารโรงฝึกงาน*. กรุงเทพฯ ฯ : คณะศิลปกรรมวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2540). *หลักการสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ ฯ : โอ เอส พริ้นติ้ง เฮาส์.
- อัปสร มีสิงห์. (มกราคม – มีนาคม 2534). *บทบาทของครูกับหลักสูตรฉบับปรับปรุงการพัฒนาหลักสูตร, วารสารพัฒนาหลักสูตร. 10(4) .*
- อำภา บุญช่วย. (2534). *การบริหารงานวิชาการในโรงเรียน*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ ฯ : โอ. เอส. พริ้นติ้งเฮาส์.
- เอกชัย กี่สุขพันธุ์. (2527). *หลักบริหารการศึกษาทั่วไป*. กรุงเทพฯ ฯ : อนงค์ศิลป์การพิมพ์.
- อุทัย หิรัญโต. (2519). *สังคมวิทยาประยุกต์*. กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- อุมาพร สกลรักษ์. (2540). *ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ของวิทยาลัยพณิชยการสังกัดกรมอาชีวศึกษา. ปริญญานิพนธ์ (กศ.ม.).* กรุงเทพฯ ฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- เอกศักดิ์ บุตรลับ. (2537). *ครูและการสอน*. เพชรบุรี : คณะวิชาครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏเพชรบุรี.
- Alkin, Marvin C. (1970). *Using Evaluations : Does Evaluation Make a Difference ?*. Berely Hill.
- Best, John W (1978). *Research in Education*. 3 rd ed. New Jersey : Prentice – Hall.

- Biddle Bruce u. (1976). "Method and Concept in Classroom Research" *Review of Education Reseach* : 346 – 347; June.
- Good, Carter V. (1973). *Dictionary off Education*. New York : McGraw – Hill -Book Company.
- Malay, Donald A.(1978). *The Industrial Arts Teacher's Handbook : Technique Principle and Method* Boston : Allyn and Bacon Inc.
- Pong, Horadal. (1987). *The Future of Vocational Education in Thailand Toward the Year 2009 A.D., Using The Delphi Approach*. Doctor Thesis Toward for the Degree of Doctor of Philosophy. Ohio : Kent State University, Copyright.
- Taba. Hida. (1962). *Curricuium Development : Theory and Practice*. New York: Hartcount, Brace& World.
- Triandis, Harry C. (1971). *Attitude and Attitude Change*. New York : John Wiley and Son, Inc.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม

แบบสอบถาม
เรื่อง
ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียน
พณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้มีความประสงค์จะศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอน ดังนั้นจึงขอความกรุณาจากนักศึกษาในการกรอกแบบสอบถามตามสภาพความเป็นจริง โดยแบบสอบถามจะแบ่งเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

คำชี้แจง โปรดพิจารณาและกาเครื่องหมาย ✓ ลงใน () ที่ตรงกับสภาพของตัวนักศึกษา

1. เพศ

() ชาย

() หญิง

2. สาขาวิชา

() สาขาการบัญชี

() สาขาการตลาด

() สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

() ต่ำ 1.00 – 1.99

() ปานกลาง 2.00 – 2.99

() สูง 3.00 – 4.00

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
 ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างแต่ละข้อเพียงช่องเดียวที่ตรงกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ

ข้อ ที่	การจัดการเรียนการสอน	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.	ด้านหลักสูตร เนื้อหาวิชาที่เรียนนำไปใช้ในการปฏิบัติงานได้จริง					
2.	เนื้อหาวิชาในหลักสูตรทันสมัยและสอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน					
3.	ผู้เรียนเลือกเรียนวิชาในหมวดวิชาเลือกเสรีตามความถนัด					
4.	เนื้อหาวิชาที่เรียนนำไปใช้ในการดำรงชีวิตประจำวันได้					
5.	เนื้อหาหลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนวิเคราะห์ปัญหาได้					
1.	ด้านครูผู้สอน ผู้สอนมีแนวการสอนและวิธีสอนที่เหมาะสม					
2.	ผู้สอนมีความรู้ความสามารถในวิชาที่สอน					
3.	ผู้สอนใช้วิธีการสอนที่หลากหลาย					
4.	ผู้สอนให้ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมที่หลากหลาย					
5.	ผู้สอนสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น					
6.	ผู้สอนมีบุคลิกภาพส่วนตัวดีและวางตัวได้เหมาะสม					
7.	ผู้สอนให้ความเป็นกันเองกับผู้เรียน					
8.	ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิดและการแก้ปัญหาด้วยตัวเอง					
9.	ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นในระหว่างเรียน					

ข้อ ที่	การจัดการเรียนการสอน	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
10.	ผู้สอนอธิบายเนื้อหาได้ชัดเจนทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาที่เรียน					
11.	ผู้สอนสามารถถ่ายทอดเนื้อหาวิชาที่สอนได้ดี					
12.	ผู้สอนมีความรับผิดชอบและเข้าสอนตรงต่อเวลา					
	ด้านวิธีการสอน					
1.	ผู้สอนมีการเตรียมการสอนไว้ล่วงหน้า					
2.	มีการใช้เทคนิควิธีการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน					
3.	มีวิธีการดำเนินการสอนให้เป็นไปตามลำดับขั้นตอนจากง่ายไปหายาก					
4.	ใช้สื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสมสอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียน					
5.	เน้นให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน					
6.	ผู้สอนสามารถถ่ายทอดความรู้และฝึกทักษะได้ชัดเจน					
7.	เน้นผู้เรียนให้รู้จัก คิด ค้น แก้ปัญหาในการเรียนการสอน					
8.	มีการจัดกิจกรรมงานกลุ่มให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้					
9.	ผู้สอนใช้สื่อได้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา					
10.	ผู้สอนสร้างบรรยากาศ ส่งเสริมการเรียนรู้ทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ					
11.	เน้นการฝึกทักษะปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี					
12.	ผู้เรียนกล้าแสดงออก เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นในระหว่างการเรียนการสอน					

ข้อ ที่	การจัดการเรียนการสอน	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.	ด้านสื่อการเรียนการสอน มีการใช้สื่อการสอนที่หลากหลาย เช่น วีดีโอ คอมพิวเตอร์ เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ แผนภูมิ ภาพถ่าย แผ่นใส ฯลฯ					
2.	เลือกใช้สื่อได้เหมาะสมกับเวลาเรียน					
3.	สื่อการเรียนการสอนมีจำนวนเพียงพอกับผู้เรียน					
4.	มีสื่อการสอนประเภท วัสดุ อุปกรณ์ เช่น แผ่นใส ม้วนเทปวีดีโอ ได้อย่างเหมาะสมสอดคล้องกับเนื้อหาบทเรียน					
5.	สื่อช่วยกระตุ้นและสร้างความสนใจให้ผู้เรียน ทำให้เกิดความสนุก และไม่เบื่อการเรียน					
6.	สื่อช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการจัดการเรียน การสอนมากขึ้น					
7.	สื่อทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจตรงกันและเกิด ประสบการณ์ร่วมกันในวิชาที่เรียน					
8.	หลังจากการใช้สื่อ ผู้เรียนได้รับรู้ข้อมูล ความรู้ และเกิดความคิดใหม่ ๆ					
9.	สื่อช่วยสร้างลักษณะที่ดีในการศึกษาค้นคว้า					
10.	มีสื่อการเรียนการสอนที่ทันสมัย					
11.	สื่อช่วยให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ					
1.	ด้านการวัดผลและประเมินผล มีการวัดผลประเมินผลได้สอดคล้องกับจุด ประสงค์รายวิชา					
2.	การวัดผลและการประเมินผลสอดคล้องกับ เนื้อหาวิชา					
3.	ผู้สอนจัดเกรดรายวิชาด้วยความยุติธรรม					
4.	ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนด เกณฑ์การให้คะแนน					

ข้อ ที่	การจัดการเรียนการสอน	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
5.	แบบทดสอบที่ใช้ในการวัดผลและประเมินผลมีความยากง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน					
6.	มีเกณฑ์การให้คะแนนและเกณฑ์การประเมินผลรายวิชาเหมาะสม					
7.	มีการทดสอบก่อนเรียนในการเรียนการสอน					
8.	แบบทดสอบวัดความรู้ ความสามารถมีจำนวนข้อคำถามเหมาะสมกับเนื้อหาวิชา					
9.	จำนวนข้อคำถามในแบบทดสอบเหมาะสมกับเวลาที่กำหนดไว้					
10.	มีการวัดผลและประเมินผลจากแฟ้มสะสมงานและการปฏิบัติจริงของผู้เรียน					
11.	ผู้สอนใช้วิธีการวัดผลและการประเมินผลหลากหลาย					

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด

คำชี้แจง โปรดแสดงความคิดเห็น ข้อเสนอแนะที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนในด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้ เพื่อผู้วิจัยจะได้นำข้อมูลไปปรับปรุงการเรียนการสอน

1. ด้านหลักสูตร

.....

.....

.....

2. ด้านครูผู้สอน

.....

.....

.....

3. ด้านวิธีการสอน

.....

.....

.....

4. ด้านสื่อการเรียนการสอน

.....

.....

.....

5. ด้านการวัดผลและประเมินผล

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถาม

1. นายจิรศักดิ์	ทรัพย์ล้อม	ผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดเพชรบุรี
2. อาจารย์สุนทรียา	ข้าเพชร	อาจารย์ประจำหมวดวิชาวิทยาศาสตร์
		วิทยาลัยเทคนิคเพชรบุรี
3. อาจารย์เพ็ญสุข	ม่วงไหมทอง	หัวหน้าฝ่ายวางแผนและนโยบาย
		วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี

ภาคผนวก ค

หนังสือขอความอนุเคราะห์

ที่ ทม 1012/ 3354

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

3 มิถุนายน 2545

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ศึกษาธิการจังหวัดเพชรบุรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวระวีวรรณ อยู่สำราญ นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์ เรื่อง "ความคิดเห็นของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพลศึกษา เพชรบุรีบริหารธุรกิจ" โดยมี รองศาสตราจารย์อรรถศักดิ์ อุดมไพจิตรกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์จิรศักดิ์ ทรัพย์ล้อม ผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดเพชรบุรี เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพลศึกษา เพชรบุรีบริหารธุรกิจ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวระวีวรรณ อยู่สำราญ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์อรรถศักดิ์ หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5726, 5646

โทรสาร. 02-258-4119

ที่ ทม 1012/ 3356

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

3 มิถุนายน 2545

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวระวีวรรณ อยู่สำราญ นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์ เรื่อง "ความคิดเห็นของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ" โดยมี รองศาสตราจารย์อรรถ อุดมไพจิตรกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์เพ็ญสุข ม่วงไหมทอง เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวระวีวรรณ อยู่สำราญ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาพร หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5726, 5646

โทรสาร. 02-258-4119

ที่ ทม 1012/ 33 55

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

3 มิถุนายน 2545

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคเพชรบุรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวระวีวรรณ อยู่สำราญ นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์ เรื่อง "ความคิดเห็นของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ" โดยมี รองศาสตราจารย์จรัส อุดมไพจิตรกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์สุนทรีฯ ขำเพชร เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม ความคิดเห็นของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวระวีวรรณ อยู่สำราญ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณ เป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ภากรณ์ หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5726, 5646

โทรสาร. 02-258-4119

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ - ชื่อสกุล	นางระวีวรรณ อยู่สำราญ
วัน เดือน ปีเกิด	10 กรกฎาคม 2504
สถานที่เกิด	บ้านเลขที่ 2 หมู่ที่ 5 ต.ท่าช้าง อ.บ้านลาด จ. เพชรบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	55/1 หมู่ 4 ต.บ้านหาด อ.บ้านลาด จ. เพชรบุรี
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ผู้ช่วยครูใหญ่ฝ่ายธุรการการเงิน
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนพนินชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2520	มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านลาดวิทยา
พ.ศ. 2525	ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) การบัญชี วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี
พ.ศ. 2531	ศศ.บ. (การจัดการทั่วไป) สถาบันราชภัฏเพชรบุรี
พ.ศ. 2545	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) วิชาเอกธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ